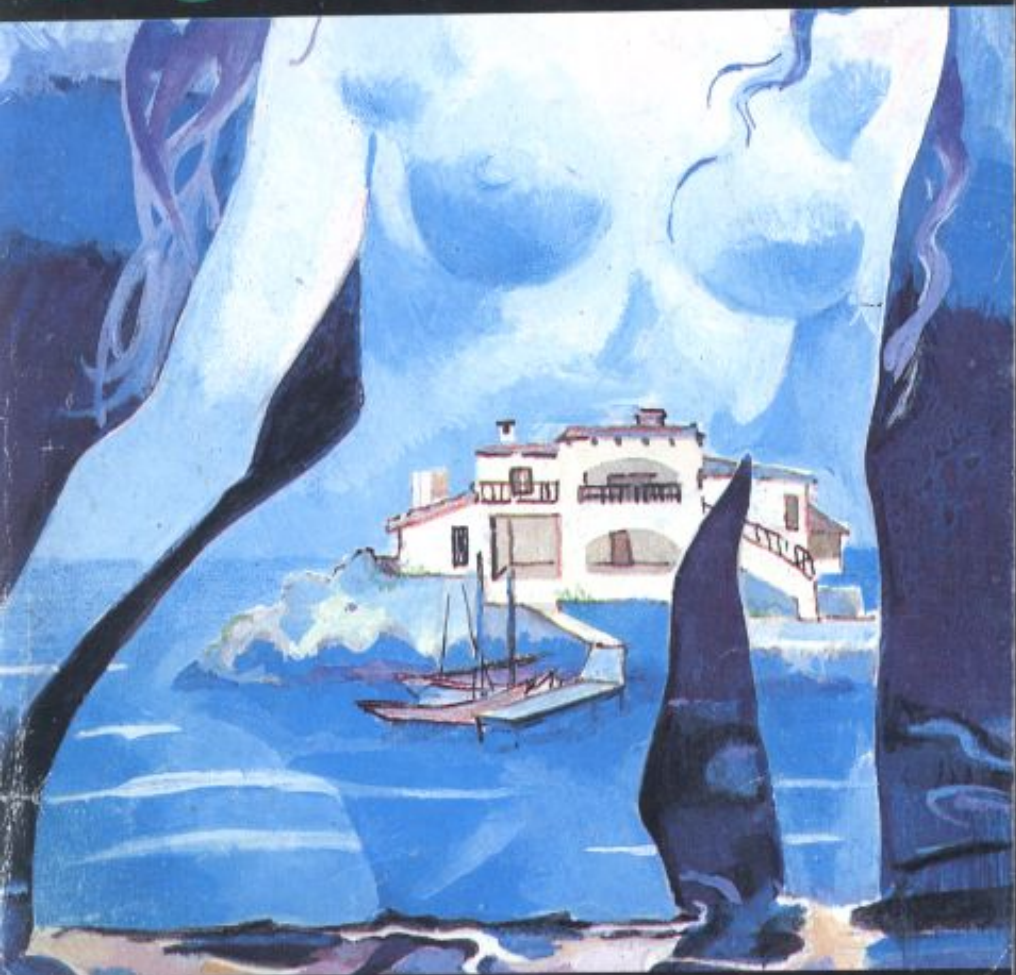

* МИКИ * СПИЛЕЙН

Майсторът на твърдия детектив представя
THE BODY LOVERS

ТЕЛА,
рогени за бикини

Мики Спилейн

Тела, родени за бикини

Глава 1

Викове разцепиха нощната мъгла. Натиснах рязко спирачките и заковах колата до тротоара. Виковете не бяха нещо странно за големия град, но точно в тази част на Ню Йорк те звучаха доста необичайно. Това беше строителна площадка, която разчистваха за издигането на голям небостъргач. Теренът беше почти празен, като изключим няколкото разрушени сгради и купчината тухли. Бившите обитатели отдавна бяха изнесли всичко останало, наоколо се търкаляха само ненужни вехтории.

Имаше и още нещо в тези толкова странни за това място викове. Това беше истинска истерия, която можеше да бъде предизвикана само от див страх. И освен това – крещеше дете.

Грабнах фенерчето от жабката на колата и след миг се озовах на пътеката, която се извиваше между развалините. Хукнах по посока на виковете, като се стараех да оставам в сянка, защото не знаех какво може да се очаква от всичко това. Мислех си, че може би някое дете, което си е играло из тези развалини, е попаднало в беда – стъпило е на изгнила дъска или пък го е затиснала някоя полусрутена стена. Нямах никакво осветление освен няколкото улични фенера. Дори градският трафик старателно заобикаляше този участък, затрупан с всякакви развалини. Беше доста пусто.

Но това не беше нещастен случай. Там просто седеше едно момченце на около осем години, облечено в мръсни джинси и пуловер. То притискаше силно лицето си с две ръце, а тялото му се тресете от риданията. Дотичах до него и го разтърсих, но дете го не ми обърна никакво внимание. И преди бях виждал подобни неща. Момчето беше изпаднало в истерия, то беше в шоково състояние. Тялото му се бе вцепенило от страх, очите му бляскаха като две малки кръгли мъниста.

Тогава разбрах какво бе предизвикало тези силни викове.

Тялото беше захвърлено зад купчина цимент под една от наклонилите се стени. Беше облегло на една бетонна плоча, за да не го зърне някой случайно. И в това, че на него се бе натъкнало именно дете, което обичаше да играе из развалините, нямайте нищо чудно. Беше тялото на някаква обезобразена червенокоса жена. Сигурно е била красива, но смъртта беше изтрила всички следи от красотата и.

Грабнах детето и го понесох към колата. Докато вървях, то си поедъх и виковете се смениха с приглушени хълцалия. То се хвана здраво

за мен с ръчичките си и в очите му започна да се появява съзнанието за това, че е в безопасност.

Нямаше никакъв смисъл да го разпитвам. В това състояние едва ли щеше да може да ми каже нещо разумно. Запаших колата, обърнах и се насочих обратно към фургона, където се намираше пазачът на строителната компания.

Отвътре долиташе някаква мелодия. Свирише радио. Отворих със замах вратата. Един вече започнал да оплешивява здравеняк, който стоеше наведен над кафеварката, поставена на газовия котлон, се обърна изплашено.

– Хей...

– Имате ли телефон? – попитах го аз.

– Чуйте, мистър...

– Зарежи това, момчето ми.

Отворих портфейла си и му дадох възможност да види разрешителното ми, издадено от полицейското управление на Ню Йорк. Той хвърли бърз поглед към 45-калибровия пистолет, който се намираше в кобура под рамото ми.

– Тук се е случило нещо неприятно. Къде се намира телефонът?

Мъжът остави кафеварката и с трепереща ръка посочи към апарата на стената.

– Какво има? Виж ге, ако нещо се е случило, то... Махнах му с ръка да млъчи и набрах номера на Пат в участъка. Когато дежурният сержант вдигна слушалката, аз казах:

– Обажда се Майк Хамър. Капитан Чембърс там ли е?

– Само секунда, ако обичате. Пат взе слушалката.

– Отдел за разследване на убийства. Капитан Чембърс слуша.

– Майк е, приятелю. Обаждам ти се от фургона на пазача на Лейтън Констракшън. Ще бъде много добре, ако незабавно дойдеш тук заедно с момчетата си и медицинския експерт.

Пат попита напълно сериозно:

– Окей. Ще ми кажеш ли кого си убил този път?

– Престани да се нравиш на комедиант. Казвам ти, че намерих труп. Извикай й бърза помощ. Тук има болно дете.

– Добре, остани на мястото си. Незабавно тръгвам, а ти не пипай нищо. Нека всичко остане така, както си е.

– Зная това. Кажи на момчетата си да се ориентират по светлините от фаровете на колата ми. Може там да има още някой, а в цялата тази история може да са забъркани и други деца. Ще оставя момчето при

пазача. Дано лекарят успее да научи нещо от него.

Затворих телефона и излязох. Върнах се след няколко минути с детето на ръце и го сложих да легне на походното легло на пазача. Той се мъчеше да разбере какво означава всичко това, но аз го срязах, завих детето и му наредих да не мърда никъде, докато не пристигнат полицаите. Това не му хареса особено много, но той просто нямаше друг избор. После се качих в колата, стигнах до мястото, където бях намерил детето, и спрях на тясната пътечка така, че светлината от фаровете да пада върху съседното здание и да разсейва тъмнината.

Като си светех с фенерчето, започнах да оглеждам развалините. В едната си ръка стисках своя 45-калиб-ров пистолет, готов всеки момент да го пусна в действие. Вероятността този, който беше убил човек, да се крие някъде край трупа му беше малка, но аз все пак не исках да се намеря изведнъж в небрано лозе.

Стигнах до бетонната плоча, застинах на място и се ослушах. Откъм центъра на града долетяха слабите звуци на полицейска сирена, които с всяка изминала минута се чуваха все по-силно. Но тук, във вътрешността на квартала, беше пусто. Нямаше никой. Навсякъде цареше мъртвешка тишина.

Насочих светлината от фенерчето надолу и погледнах към тялото, притиснато от бетонната плоча. Тя беше на около трийсет години и за нея вече всичко беше свършило. Лежеше на гръб напълно гола, ако не се смятаха остатъците от блестящото зелено боди с коланче около кръста. Гърдите ѝ стърчаха с някакво тайнствено предизвикателство, дългите ѝ стройни крака се бяха изпънали в предсмъртна агония.

Смъртта ѝ навярно не е била лека. За това говореше мъчителният страх, който бе изкривил чистите линии на лицето ѝ. Полупритворените ѝ очи бяха надникнали в тайнствените дълбини на ужаса, преди в тях да бе помръкнала искрицата на живота, а устата ѝ беше застинала в мълчалив вик на болка.

Не трябваше да обръщам тялото, за да разбера как е станало всичко. Червени кървави белези се виеха като змии около ребрата, по гърба и бедрата ѝ. Те ми разказаха всичко. Кървавите съсиреци бяха засъхнали и изкуствената материя на бодито се бе втвърдила като дъска. Дори краищата на дългите ѝ коси бяха в кръв, сякаш докоснати от четката на незнаен художник. Някой я беше завързал и я беше пребил до смърт.

Докоснах с опакото на дланта си студената повърхност на корема ѝ. Който и да беше направил това, той е разполагал с достатъчно време, за да се скрие. Тялото беше на това място най-малко от едно денонощие.

Зад мен виеха сирени, ярките пипала на полицейските фарове разпръснаха тъмнината и се фокусираха върху мен. Нечий глас извика да не мърдам и половин дузина смътно различаващи се човешки фигури започнаха да се приближават към мен през развалините. Пат пристигна втори и нареди на сержанта, който беше насочил към мен своя 38-калибров пистолет, да го махне. Дръпнах се и започнах да наблюдавам полицаите, които си вършеха работата.

Съдебният лекар дойде и си замина бързо. Служителите на моргата откараха тялото за аутопсия, репортерите и фотографите изпълниха строителната площадка и сред потоците светлина от фаровете започнаха да проблясват светкавиците на фотоапаратите. Детето беше откарано в болница. Пат даде последните си инструкции и ми кимна с глава, като ме подкани да се кача в колата му.

Наблизо имаше денонощно кафене. Седнахме на една свободна масичка, която се намираще в дъното на салона, и си поръчахме кафе.

– Е, Майк, дай да се разберем – каза Пат.

– Предоставям това на теб.

– Приятелю, не ми харесват тези съвпадения. Все се забъркваш в някакви убийства.

Свих рамене и отпих от кафето.

– Не прикривам клиент, момчето ми. Цял ден изяснявах нещата, свързани с нещастния случай с Краус-Тилман от Кейпхарт Билдинг. Намира се през пет квартала, на север от мястото, където открих детето.

– Зная къде се намира.

– Тогава ме провери.

– По дяволите, ако не те познавах добре, щях да го направя. Не си пъхай носа в тази работа!

– Че защо ми е притрябвало?

– Защото обичаш да си пъхаш дългия нос навсякъде! Сам ми го каза снощи. Ще бъда дяволски щастлив, ако Велда се омъжи за теб и ти стегне малко юздите.

– Много ти благодаря – усмихнах се кисело аз.

Двамата с Пат сме приятели от много години. Доста добре го познавам. Той винаги умее да разговаря без много излишни приказки. Много малко се е променил от деня на първата ни среща. Още приличаше на представител на търговска фирма, а не на ченге, докато човек не го погледнеш в очите. Но ако надникнеш в тях, щеше да забележи много

странен израз. Тези очи бяха виждали толкова много насилие и убийства, толкова упорито са се борили с тях, че на човек му се струваше, че са били свидетели на цялата човешка история – минала, настояща и бъдеща.

– Какво си си наумил, Пат? – попитах го аз.

Той също добре ме познаваше. Бяхме от един дол дренки. Областите на дейността ни бяха различни, но въпреки това свързани помежду си. Твърде често ни се беше налагало да бъдем един до друг. Не един труп бяхме оглеждали заедно и затова той не можеше да не разбере за какво го питам.

– Става въпрос за онова нещо, с което беше облечена – каза той.

– Е и какво?

– Спомняш ли си блондинката, която измъкнахме от реката миналия месен... учителката от Небраска?

– Смътно. Четох във вестниците. Какво общо има това с нея?

– Тя беше облечена в също такова потресаващо боди, както и тази, само че черно.

Аз мълчах и той ме погледна над ръба на чашката за кафе.

– Случаят беше регистриран като самоубийство, но сегашният ни съдебен лекар има много интересно хоби – колекционира убийства, предизвикани от отравяне с химични вещества. Та той мисли, че са я отровили.

– Той мисли? Нима не е правил аутопсия?

– Разбира се, че е. Но тялото беше престояло във водата пяла седмица и той не успя да открие никакви конкретни следи от това, което може да е причинило смъртта.

– Тогава какво е предизвикало съмненията му?

– Характерната деформация на венците, която е общ признак при всички случаи на отравяне. Но той не можа да определи точно, защото тялото твърде дълго е било във вода, замърсена с отпадъци от завода за преработка на химикали, намиращ се близо до мястото, където е било открито. Искаше да направи някои подробни анализи, но възможността да установи нещо определено беше доста съмнителна, а уликите – толкова неопределени, че трябваше да предадем тялото на момичето на родителите му, които по-късно го кремираха.

– Имаш ли нещо определено предвид? – попитах го отново аз.

– Ако съдебният лекар е прав, има и още нещо. Той мисли, че това е била бавнодействаща отрова, която предизвиква много болезнена смърт. Използват я някои племена от Южна Америка, за да наказват

своите съплеменници, извършили някакво престъпление, което се приема като сериозно нарушение на техните табу.

– Мъчение?

– Именно – каза Пат, поколеба се за секунда и после добави: – Имам странно предчувствие. Не ми харесва, когато ти си замесен.

– Хайде, Пат, но какъв начин мога да бъда замесен. Предадох ти веднага всичко в твои ръце.

– Добре, нека бъде така. Сам знаеш как вестниците предъвкват всяка работа, с която си свързан. Днес за тях е богат ден. Винаги им създаваш работа.

– Безпокоиш се заради новата администрация?

– Братко! – избухна Пат. – Много добре знаеш, че сме с вързани ръце от политиката и постоянната снизходителност на съда. Да се работи в тези условия е равносилно на това да се разхождаш по минно поле без детектор.

Хвърлих една банкнота на масата и посегнах към шапката си.

– Не се тревожи за мен – казах на Пат. – И ми се обади, ако научиш нещо по-определено.

Пат ми кимна и каза:

– Разбира се.

Но в гласа му не звучеше увереност.

Влажната утрин над Ню Йорк беше сива, пропита от речната мъгла, в която като че ли се бяха разтворили саждите и прахът – тези продукти от белите дробове на големия град. По улиците вече се бяха появили първите минавачи и скоро градът закипя като истински мравуняк. Като че ли никой не обръщаше внимание на градския шум, в който еднакво бързо умираха и звуците на радостта, и звуците на тъгата. Всички живе-еха и се движеха по навик, по утъпкани пътища и никой не можеше да се измъкне от този капан, в който сам се беше натикал.

Гледах от прозореца на офиса си и виждах един дремещ звяр, пълен с бълхи и кърлежи, на които той не обръщаше никакво внимание, докато не усетеше някое по-силно ухапване. Едва тогава се събуждаше, за да хване и накаже нарушителя на спокойствието му.

Вратата зад мен се отвори. Усетих слабия гъделичкащ аромат на „Черна коприна“, който лекото течение откъм хола донесе до мен. Обърнах се и казах:

– Здравей, котенце.

Велда ми хвърли нежен поглед, с който искаше да ми каже, че нещата между нас са си както преди, и остави шумно върху масата сутрешната поща. Тя винаги ме изненадваше. Моето мило момиче, моята забележителна красавица, моята елегантна кукличка. Разкошни златни коси, падащи по раменете, дрехи, които не скриваха великолепната ѝ фигура – широки рамене, стегнати гърди и прекрасни крака на танцюрка, които като че ли се движеха в такт с някаква тайнствена музика. Тя бе самата женственост. Но също така и опасна: ушитият по поръчка костюм, който носеше под мантията си, криеше под себе си един браунинг, а в джоба на самото ѝ имаше удостоверение от същата агенция, както и моето.

Колко е хубава – помислих си. – И какво говедео съм аз!

Не биваше толкова дълго да протакаме женитбата. Вече бяхме доста близки. Тези страстни устни се бяха впивали не един път в моите и аз бях потъвал в омаята на дълбоките ѝ кафяви очи.

Шантав свят! Но тя беше готова да продължава играта дотогава, докато това ми харесваше.

– Видя ли вестниците? – попита тя.

– Още не.

– Добре си се справил. Човек не трябва да те оставя нито за момент сам.

Взех първия попаднал ми вестник и го разгърнах. Както обикновено, снимката ми се мъдреше на първа страница. Полицията не беше разрешила да се публикуват подробности, но все пак разполагаха с достатъчно материал, който можеше да даде повод за разговор. Цялата история беше разказана в най-общи линии: как съм чул плача на детето и съм намерил трупа. Но не се споменаваха нищо за това, което би могло да причини смъртта на девойката. Разказваха подробно как детето си играло на строителната площадка, как погледнало под бетонната плоча и открило трупа. До този момент тялото на жената не беше идентифицирано и никой не го беше потърсил, но появата ми на сцената се обсъждаше с апломб и на широката публика се предлагаша някои подробности от биографията ми.

Навярно някога доста сам докачил автора на статията, защото в нея гъмжеше от груби намеци по мой адрес. Според този драстичен не можеше и дума да става за случайност и в цялата тази история бях замесен аз.

Смачках вестника и придърпах стола с крак.

– Пак се наикснахме! – измърмори.

Велда съблече мангото си и го закачи на закачалката. Разказах ѝ

цялата история в най-големи подробности и ѝ дадох време да я възприеме. Когато млъкнах, тя ме попита:

– Виж какво, не мислиш ли, че така е по-добре и за нас?

– Глупости.

– Тогава преспиш да се безпокоиш. – Че аз не се безпокоя.

Тя се обърна и ми се усмихна, показвайки блестящите си бели зъби.

– Така ли?

– Наистина е така, миличка.

– Така си и помислих, но все пак се обади на Пат и си изясни как стоят нещата.

– Добре – казах аз и взех телефонната слушалка. Пат не ми се зарадва много и не ме назова по име, с което ми даде да разбере, че в кабинета му има още някой.

– Момент – каза той и аз го чух как става, приближава се до карто-теката и измъква едно чекмедже.

– Какво има, Майк?

– Обикновено любопитство. Има ли нещо ново при теб по това убийство?

– Засега не. Все още не са идентифицирали тялото. Сверяваме отпечатъците.

– А зъбите?

– По дяволите, ами че тя няма нито една пломба в устата си! Но прилича на кабаретна актриса, така че е напълно вероятно да е регистрирана някъде в полицията.

– Говори ли вече с журналистите?

– Успях да им се изплъзна. Сигурно ще се доберат до мен, но едва ли ще мога да им кажа повече от това, което вече ЗНУЯТ.

– Какво става мри теб? Като че ли нещо си разстроено?

– Мич Темпъл от The News забеляза сходството между прозрачните роби, с които са били облечени и двете убити жени. Той успя да сравни етикетите и да ни натрие носа. Били са купени на различни места. Нали знаеш, в онези магазини, които са специализирани в търговията с еротични дрехи за дами. Не е кой знае какво, но е напълно достатъчно, за да се извърти цяла история.

– А какво може да каже той?

– Напълно достатъчно, за да размъти мозъците на всички побъркани от секса глупаци, които се навъдиха навсякъде. Сам знаеш какво става, когато нещо такова се появи в пресата.

– Мога ли да направя нещо за теб?

– Да. Ако познаваш добре Мич, помоли го да намали оборотите.

Усмигнах се.

– Дяволите да ме вземат, много приятен ден ми се очертава!

Пат изсумтя в слушалката и каза:

– Моля те, само си поприказвай с него, старче!

– Разбира се, приятел. Задачата е ясна. Кога искаш да дам официално изявление?

– Ако можеш, още сега.

Оставих слушалката, предадох на Велда накратко съдържанието на разговора и посегнах към шапката си. Тя ме погледна лукаво и каза:

– Майк...

– Да?

– Пат забелязал ли е връзката между цветовете на бодитата?

– Какво имаш предвид?

– Ами черното мри блондинката и зеленото – при червенокосата?

– Не каза нищо за това.

– Това не е обикновено консервативно бельо. Специално е създадено, за да възбужда мъжете.

– Да, Пат наистина мисли, че второто момиче е шоугърла.

– Но първата е била детска учителка.

– Хрумват ти доста забавни неща, момичето ми – казах аз.

– Може би и ти трябва да се замислиш над това – отвърна ми тя.

Глава 2

Не може да се каже, че в полицията ме посрещнаха сърдечно. Дадох показания в кабинета на Пат в присъствието на полицей стенографист. Когато приключихме, новият помощник-прокурор взе протокола, като се опита да открие в него нещо, което би могло да ме свърже с убийството.

За щастие Пат се намеси навреме, за да ни поохлади и двамата, въпреки че вече бях успял да накарам ревностния помощник-прокурор да достигне точката на кипене.

Той се предаде без особено удоволствие и излезе от кабинета, като ме предупреди да не напускам града.

– Трябва да го е прочел в някое криминале – казах на Пат.

– Не му обръщай внимание. В прокуратурата винаги настъпва паника, когато в навечерието на нови избори във вестниците започнат да се появяват сензации.

– Не ме будалкай, Пат – казах аз. – Сигурно ще ти извадят душата, ако нещата не тръгнат както трябва.

– Знаеш как раздрусват отдела. Много добри служители вече си отидоха и когато го сториха, направо им се повръщаше от гадории.

– Не позволявай на тези политически негодници да ти се качват на главата.

– Аз съм държавен служител, старче.

– Аз пък не съм – ухилих му се аз. – И имам доста голяма уста. Отвън ме чака цяла тълпа журналисти. Ако някой се опита да ме ядоса, мога да вдигна доста голям шум.

– Избий си го от главата!

– По дяволите, не се притеснявай.

– Да забравим това Успя ли да се видиш с Мич Темпъл?

– Още не.

– Направи го и ще ти бъда много задължен. Останалото все някак си и сами ще го наредим.

– Вече ти казах, че нямам намерение да си пъхам носа в тази работа.

– Кажй го на тези, които те чакат отвън. – Той стана и кимна с глава към вратата. – Да започваме. Публиката чака.

Пат се ноти заедно с мен през цялото интервю, като ме

наблюдаваше как позирам пред фотоапаратите и одобрително кимаше с глава, когато избягвах да давам определени отговори на въпросите. Този път не ми се налагаше да увъртам. Журналистите разбираха, че историята ми беше истинска. Двама репортери искаха да чуят мнението ми за убийството, но аз отказах да отговоря на въпросите им. До този момент само Мич Темпъл беше направил опит да свърже това убийство с предишното. Ако наистина има връзка, Пат непременно ще я открие. Засега това са само догадки.

Когато всичко приключи, ние слязохме долу и изпихме по едно кафе.

– Справи се отлично, момчето ми.

– Ама аз наистина нямам какво да им кажа.

– Благодаря ти, че не се опита да им кажеш мнението си. Може би ще ти разкажа това-онова.

– Мислиш ли, че ще ми бъде интересно?

– Да – каза кисело Пат. – Засега няма никаква връзка между двете убийства и облеклото на двете жени. Ако в първия случай става въпрос за самоубийство, нещата са много прости. Голяма част от жените се разхождат почти голи, макар че, да ме вземат дяволите, не зная защо го нравят. Според мен съдебният лекар малко попрекали с хобито си. Той взе проби от плата и от кожата, преди да откарат трупа. Не го твърди със сигурност, но явно е напълно доволен от факта, че диагнозата му се потвърждава, както той смята. Според него първото момиче е било отровено от бавнодействаща отрова, която причинява много болезнена смърт.

– Какво можеш да направиш по този въпрос?

– Нищо. Нямаме тяло за ексхумация, нито пък възможност да докажем, че тъканните проби принадлежат именно на този труп. Само след няколко дни в пробите няма да остане и следа от тези химикали. Отровата се разлага.

– А как стоят нещата в второто момиче?

– Камшикът е оставил но тялото доста ясни белези. Всичко много точно съответства на някои циркови принадлежности, които специално се внасят от Австралия.

– Проследихте ли купувачите? Пат поклати глава.

– Купуват ги на дюзини. Работата е в това, че ги рекламират навсякъде, дори и във вестниците. Проверихме и се установи, че тези неща се купуват в огромни количества направо чрез доставка по пощата. Практически е невъзможно да се проследят всички купувачи.

– Тогава ни остават само отпечатъците от пръстите.

– И снимката. Момчетата от фотолабораторията доста се поизпотиха, докато успеят да възстановят лицето ѝ.

Той извади една фотография с размери 4×5 и аз внимателно я разгледах.

– Лица като това правят силно впечатление и не се забравят – каза той. – Била е истинска красавица.

– Мога ли да я задържа?

– Разбира се. Ще я публикуват и във вестниците.

– Много добре. Ще ти се обадя, когато се срещна с Темпъл.

– Мислиш ли, че от това ще излезе нещо?

– Зная за него някои неща – усмихнах се леко аз.

– Няма да му стане приятно, ако си отворя устата.

В дванайсет и половина се срещнах с Мич Темпъл в ресторанта Блу Рибън на 44-а улица. Той вече беше на възраст и си беше извоювал правото материалите му да се публикуват на първа страница. Успехите го бяха направили още по-циничен.

Когато му се обадох, той веднага усети накъде духа вятърът. Не ми се наложи да му обяснявам защо съм дошъл. Веднага след като седнах-ме и си поръчахме, той каза:

– Как стана така, че си вечно на топа на устата?

– Трябва по някакъв начин да си вадя хляба. Той ми се ухили криво.

– Недей да ме изяждаш с парцалите заради онова парти на яхтата. Вече два пъти се опитваше да го направиш.

– А какво ще кажеш по повод на историята с Люси Делапорт, за която така и не написа нищо? Домът, който тя управляваше...

– Откъде знаеш това?

– Имам купища приятели на най-необичайни места – отвърнах му. – Бедната Люси ти тежи на съвестта, нали?

– Добре, добре. Стига. Какво искаш от мен?

– Пат те моли да не се занимаваш с въпроса са сходството в дрехите на двете последни жени, които бяха намерени убити.

Лицето му доби странно напрегнат вид.

– Но аз съм прав, нали? – попита той меко. – Не е ли така?

– Престани, Мич. Просто Пат не иска в цялата тази история да бъде замесен сексът. Това е всичко. Това винаги предизвиква у хората

ненужни мисли. Остави го няколко дни да поработи на спокойствие, а после ще можеш да правиш каквото си искаш. Съгласен ли си?

– Трябваше доста да похода, докато проследя тези проклетите етикети. Опашката щеше да ми падне от ходене.

– И какво успя да установиш?

Мич сви рамене.

– Само евентуалните купувачи. Продавачите не ми казаха нищо определено, защото това е доста гореща стока. Може да са били някакви провинциалисти, които са искали да купят на жените си нещо по-еротично, или военни, купили тези неща в големия град, за да се позабавляват с уличниците... Или пък дами, които са искали да поразпалят малко огън в душите на старците с помощта на найлоновия блясък.

– И това ли е всичко?

– Не успях да получа никакво описание на купувачите, с изключение на две пиленца, които са купили размери не за себе си. Явно са сред постоянната клиентела. Бих могъл да ги проследя, но не мисля, че от това ще излезе нещо. Може би имаш някакво мнение по този въпрос?

– Една доста свежа идея. Велда обърна внимание на цветовете – погледнах го аз многозначително. – Зеленото боди на червенкосата и черното – на блондинката. Не зная, но може би в това има някакъв смисъл.

– По дяволите, това са най-търсените цветове! Никой не търси бели и розови. Сега скромните не са на мода. – Мич се облегна назад. – Може би няма да е зле да кажеш на Пат, че все още работя по въпроса.

– Той също.

– Направо е учудващо, че никой друг не забеляза тази връзка. Не е кой знае какво, но все пак е връзка.

– Може би причината е в това, че всички разглеждат случая с детската учителка като самоубийство...

– Сега малко започвам да се съмнявам в това – измърмори Мич.

– Пат също. Но на него и друг път му се е случвало да вижда самоубийци, които са излизали от къщите си само по бельо. Това явно е доста разпространена практика.

– Да, зная. Би могла да стигне до реката с палто. Тогавя никой не би забелязал. Ако го е загубила, то всеки от онези, които се мотаят из доковете, би могъл да го намери и да го заложил в кръчмата, без дори да му мине през главата чие би могло да бъде.

– Какво да кажа на Пат?

– Ще мълча една седмица. А после все пак ще се помъча да открия

връзката между облеклото на двете жени – каза той и ме погледна над ръба на чашата си. – Е, ами ти, Майк? Твоите версии са винаги интересни. Какво мислиш по въпроса?

– Не ме интересува. Това е версията ми.

– И дори не си любопитен?

– Разбира се, че съм – ухилих се аз. – Но ще следя внимателно всичко в твоя вестник.

След обяда с Мич излязох от ресторанта и завих надясно по Бродуей, насочвайки се към офиса си. Утринната влага се беше сменила със ситен дъждец, който беше измил улиците и беше превърнал тротоарите в буен поток от чадъри.

На първите страници на вестниците, които се продаваха по будките, хората можеха да прочетат разказ за смъртта на червенокосото момиче, а в един от сутрешните броеве се мъдреше и моята фотография редом с трупа, а също така и снимката на момчето. Купих си няколко вестника, пъкнах ги в джоба на шлифера и влязох в Хакард Билдинг.

Велда ми беше оставила бележка, че излиза да купи това-онова и скоро ще се върне. Междувременно звъннах в офиса на Краус-Тилман и улучих Уолт Хенли, който ми даде указания за следващата ми задача, оставих слушалката и добавих към бележката на Велда постскриптим, с който я уведомявах, че ми се налага да замина за един-два дни и затова уговорката ни за вечеря се отлага.

Знаех, че това няма много да й хареса, защото имаше рожден ден. Но аз имах късмет. Така или иначе, бях забравил да й купя подарък.

Двата дни се оказаха цяла седмица. Стигнах до офиса в пет без четвърт. Велда пишеше на машина и дори не вдигна очи, докато не дописа страницата.

– Честит рожден ден.

– Благодаря – саркастично ми отговори тя.

Усмихнах се кисело и й подхвърлих пакетчето, което бях купил преди десетина минути. Тя повече не можеше да се въздържа и усмихнатата разопакова подаръка. Перлите засияха с нежна, розовобяла светлина и Велда нададе лек възторжен вик.

– Истински ли са? – едва успя да каже тя.

– Надявам се, че са истински.

– Ела до мен, ти...

Наведох се и целунах сочните й меки устни, като усетих, че по

цялото ми тяло пробягват тръпки. Винаги, когато имам работа с тази изумителна жена, става така. Отдръпнах се от нея и си поех дъх.

– По-добре да не...

– Но аз мислех, че ти самият го искаш.

– Ще ме вкараш в беля, котенце.

– Само почакай, ще ти покажа аз на теб!

– Престани да говориш с мен по такъв начин, чуваш ли! – скарах й се аз. – В противен случай ще избухна.

– Тогава аз ще ти помогна.

Разроших косата й и седнах на крайчето на стола. Беше подредила пощата на три купчини: известия, делови писма и лична кореспонденция. Взех да ги прегледам.

– Нещо важно?

– Ти какво, не четеш ли вестници?

– Мило дете, там, откъдето се връщам, има само хълмове, камъни и дървета.

– Установили са самоличността на убитата червенокоса!

– Коя е тя?

– Максин Дилейни. Била е стриптизьорка по западното крайбрежие. Два пъти са я арестували по подозрение, че работи като момиче на повикване, но всеки път са я освобождавали поради липса на улики, защото клиентите не са подавали оплакване. В последно време се е намирала в Чикаго, където е била регистрирана като модел в една рекламна агенция, където са й направили няколко доста разголени фотографии.

– Срещам се с много приятни хора, нали така? Има ли още нещо интересно в пощата?

– Нищо особено. Имаш една пратка от някакъв приятел.

В купчинката с личната кореспонденция видях голям плосък пакет, който носеше клеймо от прочутия град на Хъдзън, в който се заселват най-големите знаменитости от бившите жители на Ню Йорк. Разкъсах го и свалих опаковката от кутията. Вътре имаше писмо, напечатано на пишешца машина, с което ме уведомяваха, че съдържимото в пратката е направено от един затворник и че всяко волно пожертвование, което бих искал да направя, трябва да бъде изпратено на фонда, предназначен за организиране на развлечения за затворниците. В кутията имаше изяснен кожен портфейл, изработен ръчно. На него акуратно беше гравирано:

„Майкъл Хамър, застрахователен агент.“

Много приятна вещ. Хвърлих портфейла на масата на Велда.

– Какво мислиш по повод на това?

– Репутацията ти е окончателно развалена – тя погледна портфейла, прочете писмото и добави: – Те имат ли Отдел жалби?

– Изпрати им пет долара. Може да е само някаква шега – казах аз, пхнах портфейла в джоба си и станах от стола. – Хайде да вечеряме.

– Хайде, господин застрахователен агент.

Вече отивахме към вратата, когато телефонът иззвъня. Искях да изляза, без да му обърна внимание, но в такива ситуации Велда беше твърде ревностна секретарка. Тя вдигна слушалката и ми я протегна:

– Пат е.

– Здравсти, старче – казах аз.

В гласа му имаше нещо странно, но не можах да разбера какво точно.

– Майк, кога за последен път се видя с Мич Темпъл?

– Преди седмица. Защо питаш?

– И оттогава не си го виждал нито веднъж?

– Не.

– Да не би да си имал проблеми с него?

– Разбира се, че не, по дяволите! – отвърнах аз. – Нали ти казах всичко.

– Тогава ми кажи следното... имаш ли алиби, да речем, за изминалото денонощие?

– Приятел, ще се намерят най-малко трима души, които да свидетелстват къде съм се намирал през всяка една минута от изминалата седмица до този момент включително. Сега казвай какво е станало!

– Някой е пречукал Мич в собствения му апартамент. Намушкан е с нож право в сърцето. Намерили са го мъртъв върху един живописен източен килим.

– Кой го е намерил?

– Приятелката му, която е имала ключ от апартамента. Тя успя да ни извика, преди да припадне. Ела при мен, трябва да поговорим.

Затворих телефона и погледнах Велда. Имах чувството, че кожата от лицето ми се е свлякла.

– Неприятности ли има? – попита тя.

– Да. Някой е убил Мич Темпъл. Тя разбра за какво мисля.

– Той душеше нещо около убийството на двете момичета, нали?

Кимнах с глава.

– Тогава какво иска Пат от теб?

– Сигурно иска да знае всички подробности от разговора ми с него.

Хайде, да тръгваме.

Апартаментът на Мич Темпъл се намираше в едно ново здание в източната част на града. Постройката беше много луксозна. Там живееше само богаташи и знаменитости. Облеченият в униформа портиер не беше свикнал с гледката на полицейски коли и ченгета, от които гъмжеше на тясното пространство пред разкошната, украсена с дърворезба врата на главния вход.

Ченгето, което дежуреше пред входа, ме позна и ни пусна да минем. Качихме се с асансьора на шестия етаж. Площадката на стълбите беше малка. Имаше само две врати. Едната от тях беше затворена – това беше апартаментът на наемател, който отсъстваше, а другата беше широко отворена. Ченгетата, които бяха изпълнили жилището, се занимаваха със своите обичайни задължения.

Пат ми махна с ръка за поздрав и ние двамата с Велда заобиколихме кървавото петно до вратата и се приближихме до тялото, което лежеше на пода. Момчетата от лабораторията по криминалистика вече си бяха свършили работата и стояха настрани, обсъждайки последните бейзболни резултати.

– Може ли? – попитах аз.

– Действай – отвърна Пат.

Заставах на колена и огледах трупа. Мич Темпъл лежеше на една страна сред локва от кръв. Едната му ръка беше протегнатата и се бе вкопчила в долната част на сакото, което се е опитвал да смъкне от облегалката на стола. Пръстите здраво стискаха бялата батистена носна кърпичка, която винаги се подаваше от края на джоба му. Изправих се и вниманието ми беше привлечено от кървавата диря, която се точеше от вратата до тялото на Темпъл. Беше дълга около двадесет фута.

– Какво успя да разбереш, Пат?

– Като че ли е отворил вратата, след като някой му е позвънил, и е получил удар с нож, чието острие е дълго осем инча. Паднал е по гръб. Онзи, който го е убил, просто е затворил вратата и си е отишъл.

– Подобна рана обикновено е смъртоносна, нали?

– В повечето от случаите – съгласи се Пат.

– Какво е търсел в сакото си?

– Струва ми се, че е търсел нещо, с което да спре кръвта. Тук явно нищо не е пипано. Учудвам се как е успял да стигне дотук. Съдебният лекар също е учуден как е имал сили да направи това. Два пъти е паднал,

а последните няколко фута е пълзял.

– Никой не може да стигне до апартаментите, преди отдолу да се обади портиерът – напомних му аз.

Пат ми хвърли отвлечен поглед.

– Засега не сме установили кога точно е настъпила смъртта, но един професионалист много добре би могъл да избере подходящ момент. Сега проверяваме останалите наематели и изобщо всички, които са били тук, но мога да се хвана на бас, че няма да открием нищо. Типовете, които живеят тук, не обичат да си имат работа с трупове, нито пък с полицията. Те не познават дори съседите си по етаж.

– Това е Ню Йорк все пак – казах аз.

– А какво ще кажеш за себе си? Това беше твърдение, а не въпрос. Погледнах го и поклатих глава.

– Можеш да ме зачеркнеш от списъка. Не съм го виждал от последната ни среща. Знаеш много добре какво каза той тогава – нямало да предприеме нищо една седмица, но ще работи по въпроса за облеклото на двете жертви. Мислиш ли, че е открил нещо? Той разполагаше с много източници на информация.

Пат сви рамене.

– По този въпрос той няма никакви записки. Секретарката също не знае нищо. Тя казва, че всеки ден е отсъствал дълго, но редовно е доставял материали за вестника си. Сега преглеждаме последните му записки и репортажите му. Може пък да открием нещо, за което да се заловим.

– А какво става със серията статии за мафията, които той публикува последния месец?

– Те са твърде хитри, за да организират лов на журналисти. Прекалено е рисковано. Не ровят там, защото само ще се издадеш. Те имат нужда от анонимност, а не от публична известност. Не, тук има нещо друго.

– Тези проклети бодита?

– Възможно е. Мислех си, че си надушил нещо. Бръкнах в джоба си за цигарите, но напипах портфейла.

– По дяволите, аз съм само един застрахователен агент. Тук е казано много точно – усмихнах се и подхвърлих портфейла на Велда. – Дръж. Можеш да го запазиш за спомен. – Тя го хвана и, като всички жени, го пхна в чантичката си. – Съжалявам, Пат, но нямам какво да ти кажа. Тоест, освен ако в полицията не решат да ме вземат на служба при тях.

– Ясно – измърмори той, – мога да си представя. Добре, по-добре е

да се изметеш оттук, преди да са дошли онези от пресата. Те така ще раздуят нещата, че изобщо не ми се иска да те замесват.

– Тогава ме отпиши, старче.

– Ако чуеш нещо, съобщи ми.

– Разбира се.

– Мини през страничния вход.

По пътя към вратата аз се обърнах.

– Може би ще бъдеш така любезен и ще ме известиш какъв обрат приемат нещата?

Устните на Пат се изкривиха в усмивка.

– Окей, дългоноско.

Вечеряхме в квартирата на Велда. Това беше вечеря в домашна обстановка, едно от мероприятията, които тя подготвяше с особена старателност. Те бяха истински капан за всеки мъж. Беше облечена в син копринен халат, който беше напълно свободен около тялото ѝ, и когато тя се разхождаше из стаята, пред очите ми съблазнително се мяркаха бедрата ѝ, обути в копринени чорапи. Когато седна срещу мен, деколтето на халата се затвори, като скри от погледа ми дълбоката вдлъбнатина между гърдите ѝ, но при всяко най-леко движение той щедро се отваряше и ми даваше възможност да се наслажда на гледката.

Накрая бутнах чинията настрана. Бях приключил с пържолата, но не бях усетил вкуса ѝ. Тя ми сипа кафе, усмихна ми се и каза:

– Ясно ли ти е какво ти липсваше през цялото това време?

– Ти, глупаче такова – казах аз, измъкнах цигарите от джоба си, взех една и я пъхнах в устата си. – Имаш ли огън че?

Велда взе чантичката си, изсипа от нея купчина с всякакви женски боклуци, накрая намери кибрита и запали цигарата ми.

Докато пъхаше всичко обратно, тя изведнъж спря, като държеше в ръце портфейла.

– Откъде накъде затворникът е решил да ти изпрати това?

– Нали видя писмото. Това влиза в тяхната възпитателна програма.

– Не, нямам предвид това. Ако такива неща се изпращат на известни хора, тогава няма основание да се бърка тяхната професия. Особено пък твоята. Много лошо, че тук не е написано името на онзи, който го е направил.

– Дан да видим.

Взех портфейла и го отворих. Имаше стандартен дизайн, с

отделение за визитни картички, прозорче за удостоверение за самоличност и джобчета за банкноти.

– Празен е – казах аз. – Освен това тези неща се проверяват, за да се предотврати възможността за изпращане на съобщения от затворниците. Това е просто рекламен трик.

– Може би има скривалище – засмя се Велда.

Но аз не се засмях. Спрях погледа си върху портфейла, а после започнах да опипвам линията на прегъването. Намерих го. Беше много хитро скрит таен джоб, който много трудно можеше да бъде открит при един повърхностен преглед. Там имаше бележка.

Беше написана с молив с дребни печатни букви върху парче тоалетна хартия. Прочетох я два пъти, за да бъда сигурен, че не греша – поглъщах всяка дума поотделно.

Скъпи Майк, Чух по радиото за убийството на онова червенокосо момиче. Сестра ми я познаваше. И онази Постън също. Не си помислих за това, когато научих за смъртта на онова маце Постън, но последният смъртен случай ме разтревожи. Вече от четири месеца от Грета няма никакви новини. Моля те, намери я и й кажи да ми пише. Ще ти платя, когато изляза от това място.

Хари Сървис.

Велда измъкна бележката от ръцете ми и я прочете, като се мръщеше.

– Постън – каза тя тихо. – Хелън Постън. Така се казваше детската учителка, която се самоуби.

– Да, това е тя.

– А този Хари Сървис, нима той...

– Да, аз го окошарих.

– Тогава защо ти е писал?

– Може би не ми се сърди. Освен това той не е от момчетата, които се доверяват на полицаите. По-скоро би си глътнал фаса.

– Какво ще правиш, Майк?

– А какво бих могъл да направя, по дяволите!

– Дай това на Пат.

– Великолепно! И тогава всички ще разберат какво първокласно говедо съм. Хари е трябвало доста да се потруди, за да успее да ми предаде тази бележка. „Застрахователен агент“. Това е написано с цел да загне болното ми самолюбие.

Велда ми подаде късчето хартия.

– Изобщо не си длъжен да правиш услуга на този Сървис.

– По принцип, не. Въпреки че го залових при грабеж, а той дори се опита да ме убие, Хари смята, че съм достатъчно честен, за да си има работа с мен. Прочетох бележката още веднъж.

– Това е отчаяна молба.

– Това, за което мислиш, е истинска лудост.

– Разбира се, клиентът ми е малко странен. Тя недоволно сви рамене.

– Пат не иска да си пхаш носа в тази работа. Направо си търсиш неприятности.

– По дяволите, не се каня да правя нищо, само искам да открия едно изчезнало момиче.

– Това са празни приказки. Върви по дяволите! Зная, че в края на краищата ще се захванеш с това. Само че не започвай още тази вечер, става ли?

– Окей.

– Окей – повтори тя с лукава усмивка и се притисна до мен, като с едната ръка ме галеше нежно по гърба, а с другата разкопчаваше колана на панталоните ми и аз усетих как малките диви пръстчета запълзяха надолу.

Глава 3

В досието на Хари Сървис пишеше, че единствената му близка роднина е сестра му Грета. Когато преди година и половина го бяха прибрали за въоръжен грабеж, който означаваше за него от седем до петнайсет години в дранголника, тя, както пишеше в досието, е живяла в Гринуич Вилидж. Не си спомнях дали беше присъствала на делото, но когато започнах да разглеждам една папка с изрезки от стари вестници, на една от фотографиите видях жена, която беше с гръб към обектива и здраво стискаше ръката на Хари след произнасянето на присъдата.

Вече минаваше два часа, когато Хай Гарднър влезе в офиса си. Посочи ми стола, а самият той седна зад пишещата машина.

– Какво те интересува, Майк?

– Делото на Сървис.

– Ти му направи малка услуга, когато го прати зад решетките. Сега може и да не се озове на електрическия стол. Не се каниш да се ровиш в случая, нали?

– Когато произнесоха присъдата, някаква жена беше дошла да се сбогува с него. Може би е сестра му. Във вестника ви беше поместена нейната снимка в гръб. Ако се свържа с някой от фотографите, който се занимаваше с това дело, може би ще успеят да ми намерят и някоя нейна снимка в анфас.

– Направила ли е нещо?

– Може да се окаже важна свидетелка по едно дело, но искам да се уверя в това.

– Мога да проверя – каза ми той. – Почакай малко.

След двадесет минути един чиновник от информационния отдел ми донесе две моментални снимки с размери 3×5 инча, на които можех да разгледам лицето ѝ. На една от снимките момичето беше в профил, а на другата – в анфас. Втората беше по-добра. Палтото не можеше да прикрие пищните ѝ форми, изпод широката периферия на шапката се подаваше лице, което дори без намесата на грим изглеждаше хубаво. Ако се понагласеше, сигурно би изглеждала истински красива. Снимката не беше публикувана, защото на нея Хари Сървис беше сниман в гръб, но на обратната страна имаше надпис: „Греша Сървис – сестрата.“ Останалите трима на снимката бяха адвокатът на Хари, прокурорът и собственикът на магазина, който Хари се бе опитал да ограби.

- Може ли да я взема, Хай?
– Разбира се – отвърна той, без да откъсва поглед от пишещата машина. – Кога ще ми разкажеш всичко?
– Това са глупости и може и да няма нищо за разказване.
– Не се опитвай да ме изпързеляш, момче. Вече и друг път съм виждал този твой поглед.
– Може би ще е по-добре да не играя на покер?
– Поне не с мен, а още повече с Пат.
Станах и взех шапката си.
– Значи искаш да бъдеш в течение на нещата?
– Не, само не сега. Успях да се измъкна оттук. Заминавам за Маями. Винаги зная кога е най-добре да спра. Пиши ми, когато всичко приключи.
– Това се подразбира от само себе си – отвърнах му. – Благодаря ти.

Къщата в Гринуич Вилидж, която търсех, се оказа стара олющена тухлена постройка, която навярно по-рано беше служила за друго, но сега в нея имаше ателиета за художници и писатели. Влязох в малко антре. Прокарах пръст по списъка на живеещите, който висеше над почтенските кутии, но не открих името на Грета Сървис. Това не ме учуди. Тя би могла да си смени името, след като брат ѝ беше станал толкова известна личност. Сега всичко зависеше от късмета ми.

Натиснах първия звънец и бутнах вратата, когато бравата щракна. Някакъв момък в омазани с боя панталони промуши през отвора на вратата рошовата си глава и каза:

- Да?
– Търся Грета Сървис.
Той се ухили и поклати глава.
– Това несъмнено не съм аз, приятелче. Аз съм единственият истински мъж в тази отвратителна дупка. А ти имаш предвид някоя дама, не е ли така?
– Така ми казаха. Живеела е тук преди година и половина.
– Тогава мен ме е нямало, приятел. Живея тук само от шест седмици.
– Ами останалите наематели?
Момъкът се почеса по главата и се намръщи.
– Ще ти кажа нещо. Доколкото ми е известно, това стадо на втория етаж се е настанило тук преди около четири месеца. Типични студенти,

ако ти е известно какво означава това. Дълги коси, тесни джинси и доста разпуснати... Имам предвид морала им. Самият аз съм човек със свободни нрави. Но тези са истинска измет. Преживяват от случайно изкарани пари и с чекове, които получават от къщи. А чековете им ги изпращат, за да могат да ги държат по-далеч от дома. Ако бях на мястото на техните родители...

– Кой още живее тук? Той се изсмя тихо на глас.

– Можеш да се опиташ да разбереш нещо от Клио, от последния етаж. Тоест, ако тя е в състояние да говори, а това е нещо, което не ѝ се случва често. Казват, че идва много рядко тук.

– Как е фамилията и?

– Има ли някакво значение? – попита той. – Не си спомням някой друг да я е наричал иначе.

– Благодаря, ще се опитам да разбера нещо. Когато той се пхна в стаята, аз се качих на втория етаж и няколко минути стоях на площадката. Вътре зад полуотворената врата двама души спореха за достойнствата на някакъв музикант, а двама други припяваха под звуците на стара, стържеща плоча. Беше едва десет часът сутринта, но явно сред членовете на компанията нямаше нито един трезвен.

Почуках два пъти, преди да чуя нечии бавни, провлачени стъпки. После вратата се откряна – не с няколко инча, колкото позволяваше железната верига от вътрешната страна и както обикновено отварят всички жени, а със замах, явно с цел да изненада посетителя. Гледката наистина бе потресаваща.

На прага стоеше момиче, което се подпираше с ръка на касата. Светлината, която проникваше от френския прозорец зад нея, минаваше през коприненото ѝ кимоно и осветяваше пищните ѝ форми. Подстриганите ѝ къдрави като на пудел коси образуваха рамка около лицето ѝ, което притежаваше необикновена красота. Особено изпъкнаха черните ѝ очи. В тях имаше нещо толкова пронизително, че на човек му се струваше, че проникват дълбоко в душата, а после решават – ставаш ли за ядене или не, и ако да – до каква степен.

Цяла секунда тя владееше положението и всичко, което можах да направя, бе да изобразя на лицето си една крива усмивка. После успях и да попитам:

– Клио?

– Да, това съм аз, страннико – очите ѝ още един път ме опипаха, а после тя добави: – Струва ми се, че съм ви виждала някъде.

– Казвам се Майк Хамър.

– О, да – от гърлото ѝ се разнесе тих смях. – Вие се мъдрите на първите страници на всички вестници.

Тя свали ръката си от касата на вратата и ме хвана за ръкава.

– Не стойте тук де, влизайте.

Този път моите очи я опипаха. Клио отлично разбра смисъла на погледа ми и се засмя.

– Не обръщайте внимание на тоалета ми – каза тя, – точно рисувам автопортрет. Шашнах ви от пръв поглед, а?

– Много интересно – съгласих се аз. Тя недоволно поклати глава.

– Мъжете като вас живеят твърде дълго на този свят. За тях няма нищо ново. Просто ти се иска да ги пречукаш. – Тя отново се засмя и прокара ръце по косата си. – Затова на мъжете от друг тип това им прави впечатление.

– Не познавам друг тип мъже.

– Да, разбира се.

Тя ме пусна да вляза в стаята и се разположи на една дървена въртяща се табуретка пред статива. Огледах стаята. За разлика от повечето подобни помещения това беше професионално обзаведено ателие. Прозорците и остъкленият покрив имаха напълно съвременен вид и бяха доста рационално разположени, така че да се постигне максимална осветеност на помещението. Всички неща бяха подредени на полици покрай стените. В дъното на ателието цялата стена беше заета от различни уреди за гравирание и резба. По стените бяха окачени картини в рамки, някои бяха оригинали, други – цветни или черно-бели репродукции. На всяка имаше един прост надпис: „Клио.“

– Харесва ли ви?

Кимнах.

– Добра стока.

– Да, по дяволите – каза тя. – Добре печеля, не ми се налага да прося. Не се надявам, че познавате тези картини... нямате вид на човек, който чете модни списания, но така се случува, че ме смятат за една от най-добрите художнички.

Приблжих до статива и спрях. Картината, която тя рисуваше, никога нямаше да бъде публикувана от някое нормално списание. Тялото и лицето наистина бяха нейни, но сюжетът... това беше друго. Наистина работата още не беше приключила, но беше напълно ясно що за портрет е това. Това беше една професионална съблазнителка, която обещаваше на всеки мъж всичко, което той поиска, и то не за пари, а именно защото на нея самата ѝ се иска. Цялата беше олицетворение на желанието да

дари наслада и самата тя да я изпита, но онзи, който отстъпеше на съблазънта, неизбежно щеше да загине под бремето на безумството, в което тя щеше да го потопи, за да удовлетвори своята собствена похот.

– А това какво е?

– А вие как бихте го нарекли?

– Мога да го нарека натюрморт.

– Улучихте.

– Това няма да ви донесе нари.

– Нима? Сигурно бихте се учудили, ако разберете какво купуват някои клиенти. Но вие имате право, това не е за продан. Понякога се подавам на своето хоби в паузите между две поръчки. Обаче вие едва ли сте тук, за да говорим за изкуство.

Отдръпнах се от статива и седнах на един стол с права облегалка.

– Познавате ли Грета Сървис?

Отговорът беше мигновен.

– Разбира се, тя известно време живя долу.

– Добре ли я познавате?

Тя сви рамене и каза:

– Дотолкова, доколкото тук изобщо може нещо да се знае. С изключение на старите наематели, тук живеят предимно провинциалисти, които си мислят, че Гринуич Вилидж е район от лявото крайбрежие на Ню Йорк.

– А към кои се числеше Грета?

– Към провинциалистите. Не си спомням откъде беше пристигнала, но работеше някъде като манекенка и се премести тук, защото беше решила, че Гринуич Вилидж е напълно прилично място, а наемът – сравнително нисък.

– А вие какво правите тук? – попитах небрежно аз.

– Аз ли – усмихна се Клио. – Тук ми харесва. Навярно като малка съм се нагълтала с разни невероятни истории за това местенце. Тук сега вече съм от старите, а това означава, че живея на това място около десетина години. Но работата е в това, че не съм като останалите.

– О?

– Печеля добре, затова съм запазила навиците си и обичам хубавото ядене и мога да си позволя да платя една прилична сметка в бара. Така че тук съм нещо като черна овца. Другите ми се присмиват заради хобито ми и отвръщат вирнатите си носове от творбите, които ми носят печалби, но това не им пречи да се нахвърлят върху скъпото пиене и да си тъпчат стомасите и джобовете, когато ми скимне да устроя някое соаре

за съседите.

Тя спря и ми хвърли сериозен поглед, а после попита:

– За какво ви е притрябвала Грета Сървис?

– Един приятел иска да я открие. Не знаете ли къде е тя сега?

Клио се замисли малко, а после поклати глава.

– Знаете ли за брат ѝ?

Кимнах с глава.

– Скоро след тази история тя замина. Доколкото ми е известно, никой не знае къде е. Пощата, която идваше на нейно име, беше задръстила пощенската кутия. Така че сигурно не е оставила адрес, на който да я препращат.

– Имаше ли приятели?

– Грета не беше от хората, с които човек се сприятелява лесно. Тя беше... как да кажа... затворена. Виждала съм я няколко пъти с разни мъже, но не приличаше... ами, струва ми се, че те ѝ бяха напълно безразлични. Аз съм на мнение, че я интересуваха само богати мъже.

– Златотърсачка?

– Боже, колко остарял термин! Не, не точно това. Просто тя твърдо бе решила да има пари. Няколко пъти ми каза, че ѝ е писнало да брой стотинките. Намираше ги, но с много труд.

Клио се смъкна от табуретката и изящно се протегна. Ярката коприна на кимоното плътно обви фигурата ѝ.

– Тя беше решително момиче – добави тя. – И някога ще намери това, което търси.

– Но по какъв начин?

– Ако една жена реши да получи нещо, ще намери начини да го направи. И освен това всеки човек си има свои скрити таланти.

– Да, разбира се – съгласих се аз.

– Стават циничен!

– Как мислите, може ли някой от наемателите да знае къде се намира сега тя?

Тя ме загледа замислено и каза:

– Възможно е. Мога да разпитам някои от тях.

– Ще ви бъде много благодарен.

Клио се усмихна леко.

– И по какъв начин ще изразите благодарността си?

– А вие какво предпочитате?

– Може би ще се съгласите да ми позирате?

– Не ставам за натюрморт.

– Точно това имах предвид – каза тя с тон, който целеше да ме но дразни.

Засмях се и станах.

– Ще се оплача на шефа ви.

– О, тя ще ви хареса.

– Жени! – казах аз, като тръгнах към вратата и се обърнах.

Клио все още стоеше с гръб към прозореца и в нейния ясно очертан силует се четеше предизвикателство.

– Пак ще намина към вас.

– Много ще се радвам.

Сградата, в която беше живяла Грета Сървис, беше собственост на R.J. Marion Realty Company, която се намираще на Бродуей. Секретарят ме отведе при един оплешивяващ човечец на име Ричард Харди, който завеждаше отдела за помещенията под аренда, които се намираха извън града. Той ме покани да седна и аз накратко го запознах с целта на своето посещение. Той кимна с глава и каза:

– Грета Сървис? Помня я много добре, но се страхувам, че с нищо не мога да ви помогна.

– Не е ли оставила някакъв адрес?

– Не. Пазихме около месец кореспонденцията ѝ, а после я върнахме на подателите. Мислехме, че ще ни извести къде да пращаме пощата ѝ, но не получихме никакво известие от нея. В това няма нищо странно. Някои от тези наематели са доста странни хора, нали разбирате. Те идват, отиват си и никога не искат някой да знае къде са били.

– Не сте ли запазили нещо от кореспонденцията ѝ?

– Не. Но това няма никакво значение, защото от нея нямаше да научите нищо. Това бяха предимно сметки от луксозни магазини, няколко чека от рекламни агенции и цяла камара известия. Тя беше предплатила наема и затова не се занимавахме много с този въпрос.

Благодарих на Харди и излязох на улицата. Небето все още се мръщеше, въздухът беше хладен и чист. Смесих се с тълпата, която беше задръстила тротоарите, и скоро се озовах в офиса си. Когато влязох, заварих Велда да говори по телефона. Накрая тя приключи и остави слушалката.

– Какво разбра?

Разказах ѝ всичко, което бях научил, и взех от масата две папки.

– Какво е това?

– Сведения за Хелън Постън и Максин Дилейни. Помислих си, че могат да ти потриват. Това са предимно изрезки от вестниците, но в тях пише почти всичко, което полицията знае. Свързах се с някои хора от родния град на Постън, които са я познавали – с директора на училището, инспектора, двама от учителите и с един тип, който ѝ е продал на старо лека кола. Тя е имала добра репутация в училището, но у мен се създаде впечатлението, че преподаването не е било главното нещо в живота ѝ.

Откъснах очи от съдържанието на папката и спрях погледа си върху Велда.

– Какво значи това?

– Нищо определено... просто това е мое мнение. На тази мисъл ме наведе агентът по продажба на автомобили. Знаеш ли, този тип... е истински женкар. Именно той каза, че би искал да може да я види по бикини. Купила си колата, за да тръгне на пътешествие, и е изглеждала много развълнувана от мисълта, че заминава толкова далеч от дома. Затова той мисли, че тази провинциална учителка се е канела да замине в големия град, за да се повесели далеч от зоркото око на училищния съвет. Казах му, че пиша разказ, и той непрекъснато ме питаше дали съм записала всичко точно.

– А Максин Дилейни?

– Обадох се на Върни в Лос Анджелис и той си поприказва с един от полицаите, които са я гепили навремето. Смята, че е принадлежала към онова изгубено племе, което населява Холивудската колония. Те започват с пламтящи от възторг очи да си пробиват път към славата до момента, в който изпитат пълно разочарование. След този момент всичко им става напълно безразлично. Боб Сейбър се свърза с агенцията в Чикаго, където тя се е подвизавала като модел, но там казаха, че не се интересуват от нея, защото не била оправдала надеждите им. Красиво лице, хармонично тяло, но я няма тръпката. И освен това тя все още се мислела за звезда и се държала като такава.

– Значи тези двете са си лика прилика – казах аз.

– Да, безусловно между тях е имало нещо общо.

Велда малко помълча, като хапеше долната си устна.

– Майк...

– Какво?

– Много добре разбирам, защо червенокосата е била облечена със зелено боди, но черното съвсем не се връзва с Постън, не е този тип, разбираш ли?

– Те се променят, момичето ми, веднага щом стигнат до големия град.

– Всички казват, че тя била ужасно старомодна.

– Това е било у дома, а тук никой не я е надзиравал.

– Може тук да има някаква връзка?

– Ако е така, скоро ще стане ясно. Сега искам да провериш сметките в най-добрите магазини и да разбереш нямат ли някакви сведения за Грета Сървис. Може би в някой от тях е оставила новия си адрес. Трудно ми е да си представя, че някое момиче ще си позволи да не плати сметката си или да изгуби възможността да купува на кредит, ако това може да се избегне.

Велда се усмихна.

– А ти да не се каниш да оставиш адрес до поискване?

– Да – казах аз. – Твоя. Ще намина към теб по-късно.

– Много ти благодаря.

– Правя го само от любов към теб, бейби.

– О, господи! – каза тя и вдигна телефонната слушалка.

На деветия етаж на Стенхайм Билдинг Доналд Харни имаше офис, който делеше с трима други адвокати, които засега нямаша достатъчно голяма клиентела. Техният общ секретар ми предложи да отида направо при Доналд и аз бутнах вратата на тясното му кабинетче. Харни изобщо не можеше да търпи разните условия и превзетости. Той седеше зад бюрото си по риза със засукани ръкави, зад ухото му бе втъкнат молив. Като ме видя, той стана и ми подаде ръка за поздрав, като небрежно отхвърли косите от челото си с едно махване на главата.

За последен път се бяхме видели по време на процеса на Хари Сървис, когато той ме разпитваше в качеството ми на свидетел и ми зададе няколко въпроса за обстоятелствата, при които беше арестуван обвиняемият. Присъдата беше „виновен“ и всичко, което Доналд можеше да направи, беше да се помъчи, доколкото може, да смекчи наказанието.

Като се облегна назад, той ме попита:

– Какво те води насам? Да не би клиентът ми да е избягал?

– Хари не е такъв човек – отвърнах аз. – Той по-скоро ще се мъчи да получи предсрочно освобождаване. Не... само искам да науча някои неща за него.

– Това е все още поверителна информация.

– Зная, но става въпрос за благополучието на клиента ти... и за

моето също – усмигнах се аз.

Извадих бележката, която Хари ми беше изпратил, и позволих на Харни да я прочете, а после отново я прибрах.

– Как е попаднала у теб?

– Когато човек си има неприятности, той намира различни начини. Знаеш ли нещо за сестра му?

Харни ми хвърли един поглед и започна да се люлее със стола.

– Делото на Хари ми беше предложено по служебен ред чрез съда. Той нямаше средства, за да наеме платен адвокат. Процесът продължи само три дни, защото обвинението се опита да му припише още три неразкрити кражби. Последния ден неизвестно откъде се появи сестра му, напълно съкрушена от скръб. По всичко личеше, че на младини те са били доста близки, но после не бяха поддържали никакви контакти.

– Тогава вече нищо ли не можеше да се направи, за да се помогне не Хари?

Харни кимна с глава.

– Да, но въпреки това тя се самообвиняваше за нещо. Това беше проява на някакъв майчин инстинкт. Когато са били деца, в нейните очи той е бил истински герой, а по-късно, когато е била без работа, ѝ е помагал.

– Какво е правела?

– Не ни каза. Но когато се появи, тя каза, че ще направи всичко, за да не му се наложи повече да чувства нужда за нари и че ще уреди всичко и ще се подготви за времето, когато ще го освободят... сам знаеш какво се приказва в такива случаи, това е някакъв емоционален взрив.

– Да.

Харни ми хвърли един явно озадачен поглед.

– Е, да, тя като че ли говореше напълно сериозно, но на мен и преди ми се е случвало да виждам подобни сцени. В такъв момент това звучи много убедително, но как, но дяволите, сама жена може да постигне всичко това?

– Има различни начини.

– Които водят до това, заради което си дошъл сега при мен.

– Да, тя е изчезнала и Хари се тревожи. Каж ми, виждал ли си го в затвора?

– Два пъти. Бях там във връзка с други дела, но успях да отделя малко време, за да се видя и с него.

– Говори ли нещо с теб?

– Само за това, че всичко върви добре, че сестра му го посещава

често и че работи много, като се надява, че ще го пуснат предсрочно. Не съм сигурен, но ми се струва, че той се е уверил, че за престъплението се плаща доста по-скъпо отколкото самото то струва. Знаеш ли, той дори пита веднъж за теб и каза, че си готин, защото си можел и да го убиеш, но не си го направил.

Запалих цигара.

– В това има нещо странно, не мислиш ли?

– Имаш предвид начина, по който Хари се е свързал с теб?

– Да. Можел е да го направи чрез теб. Харни измърмори нещо и тръсна глава.

– Знаеш какви са те, Майк. Аз съм представител на закона. А ти... при твоя своеобразен начин на действие това не се отнася за теб. С репутацията, която имаш, ти си много по-близо до тях. За мен това е напълно очевидно. Така, а сега ми кажи с какво мога да ти помогна.

– Намери Грета Сървис и ме уведоми – усмихнах се леко аз и добавих: – Тогава ще си поделим хонорара след излизането на Хари от затвора.

– Ти не дължиш нищо на Хари, не е ли така?

– Той ме помоли да му направя услуга. Можем поне да опитаме да направим нещо за добрия стар Хари.

Слаба усмивка раздвижи ъгълчетата на твърдо стиснатите му устни.

– Всички твърди момчета са еднакви.

– Разбрахме ли се? – попитах аз.

– Разбрахме се – отвърна той.

Гринуич Вилидж е само мисловна проекция. Както и Холивуд. Същност тези места вече ги няма. Те са живи в паметта на старците и във въображението на младежите. Имената им могат да се срещнат на картите и в речниците. Онова, което някога е създадо Холивуд и Гринуич Вилидж, отдавна е изчезнало, и хиляди хора напразно се лутат из местата, където те някога са се намирали, опитвайки се да открият реалността, но намират само сенки от миналото. И все пак нещо е оцеляло: уличките тук са както и преди криволичещи, а всякакви чудаци, които увековечават биографията си върху платна или в разни нелепи ръкописчета, все още привличат туристите. Но градът е твърде голям и расте доста бързо, за да запази цялата тази автентичност. Търговският свят е проникнал и тук, наводнил е Гринуич с бедняци, които се хващат като

удапници за сламка за това последно убежище. И все пак тук се е запазил предишният дух, защото Ню Йорк има нужда от мираж, който да не отстъпва пред отчаяния натиск на компютрите.

За тези, които живеят тук, нощта се дели на три части. В началото на вечерта тук царуват реалистите, после ги сменят съзерцателите, и накрая се появяват онези, които очакват минутното затишие, за да се измъкнат от света на мечтите и да се предадат във властта на своите фантазии.

Седях в един задимен бар, държейки в ръка чаша, и наблюдавах потока от тези, третите. Започвайки от полунощ, на всеки половин час поръчвах на бармана по едно питие, така че той беше настроен към мен доста приятелски и дори започна да ми сипва повече, отколкото беше определено в менюто, като непрекъснато идваше при мен, за да ми се оплаква колко трудно понася всичко това. След като взе парите за бирата на една двойка, той се върна и се облакът на стойката:

– Какво правиш тук? Не си тукашен, нали?

– Така е.

– Това заведение не ми носи никаква печалба – оплака се той. – Трябваше да си остана в отдела по чистотата. Но старата не искаше мъжът ѝ да е боклукчия. Ама че живот, но дяволите!

– На никого не му е лесно.

– Работа ли търсиш?

– Това мога да намеря и в града.

Очите му се впиха в лицето ми.

– Някъде съм те виждал преди. Да не си от отдела за борба с незаконна търговия с алкохол?

– Не.

– Жалко. Щеше да си намериш доста работа.

Той замълча и после ми намигна:

– Та къде съм те виждал?

Бръкнах във вътрешния джоб и му подадох визитната си картичка.

– Я виж ти! – каза той. – Знаех си, че съм те виждал някъде. Е, какво търсиш тук?

– Ами цяла нощ търсих, по-точно опитвах се да открия Грета Сървис.

– А защо не ме попиташ мен за нея?

– Познаваш ли я?

Момъкът изправи рамене и се изпъчи.

– Понякога идваше тук. Струва ми се, че живееше някъде наблизо.

Какво, да не е забъркала някоя каша?

– Засега нищо не зная. Брат ѝ я търси.

– Онзи, когото окошариха ли? Ей, ама това беше твоя работа, нали така?

– Да, аз го нахиснах. А сега той иска да открия сестра му.

– Отдавна не е идвала тук, момче. Тя се премести някъде, но после въпреки това идваше. Веднъж се появи тук с някакъв туземец.

– Какво?

– Носеше ужасно смешна шапка, а тя го гледаше влюбено. Момчето явно не беше американец, имаше мангизи и не беше стиснато, но после тя започна да го ръси заради старите си приятели и той я разкара.

– Познаваш ли този топ?

Барманът взе парцала и започна да бърше плота.

– По дяволите, че кой тук познава някого? Всички си приличат. По-голяма част от тази публика плаче да отиде зад решетките. Сега се опитвам да не забелязвам никого. Мъча се да стоя настрана от всичко това.

– А виждал ли си я с някой друг?

– Няколко пъти идва с тукашните момчета, но в това няма нищо странно. Седеше с тях на по едно питие. Не мога да кажа, че съм я виждал с някой особено забележителен, освен с онази кука.

Той взе чашата ми, смеси и постави пред мен поредния коктейл. Когато отпих, кимна с одобрение и продължи:

– Между другото, веднъж, когато наминах към заведението на Лю Мичи, след като бях затворил моя бар, я видях там с някакъв чужденец и една привлекателна дама. Тогава онзи не носеше такава идиотска шапка, но си беше истинска кука.

– Как така?

Той направи жест с ръка и каза:

– Ами нали разбираш, един такъв тъмнокож, с черна коса, може да е бил индиец или нещо такова. Бяха весели, смееха се и си говореха. А мадамата сия биваше, онази, която беше с тях. Страхотно парче. И беше облечена страшно шик. Навярно беше от онези туристи, които се явяват тук разголени, като че ли са на бал в Риц.

– Помниш ли кога беше това?

Барманът се намръщи, потъна в размисъл и каза:

– Отдавна. И ми се струва, че оттогава не е идвала повече. Навярно е заминала някъде.

Довърших питието си и хвърлих на бара няколко долара.

– Добре, нямам повече работа тук. Благодаря ти за информацията.

– Няма за какво. Идвай, когато поискаш. Понякога тук става доста весело.

– Мога да се обзаложа – ухилих се аз.

На улицата гъмжеше от народ. Бяха наизлезли онези нощни птици, които отиваха в баровете и ресторантите, където можеха да си седят по на едно кафе или на една бира и да си говорят за нещо, които само те си разбираха.

Две патрулни коли се движеха бавно по платното и ченгетата внимателно проверяваха всяко съмнително място, където би могло да се случи нещо неприятно. Никой не им обръщаше внимание. Стигнах до Седмо Авеню, завих надясно и тръгнах към паркинга за таксита.

Тogaва видях Клио. Тя седеше в един бар на ъгъла на улицата. Бутнах вратата и влязох. Седнах до нея.

– Здравсти, Велики – каза тя, като вдигна очи от вестника.

– Да нямаш очи и на гърба?

– Не, но имам много развито периферно зрение.

Тя сгъна вестника, засмя се с гърлен смях и го бутна настрана.

– Още ли бродиш по нашия край?

– Но не така, както в доброто старо време, Клио.

– Всичко се променя. Научи ли нещо за Грета?

– Много малко. Не е оставила много следи след себе си...

Повиках бармана и му поръчах „Четири рози“ и джинджифилов ейл.

– Не знаеш ли за кого е работила? – обърнах се отново към Клио.

– Тя беше регистрирана на много места. Знаех, че работи на няколко места и печели достатъчно. В повечето случаи това бяха места на манекенки в магазини за женски дрехи. Веднъж я пратих при Далси...

– Кой?

– Далси Макинес, моята шефка. Тя е редакторка на едно модно списание на Проктър Груп. Пари, изискано общество, международни събития в света на модата. Само за онези, които си купуват рокли за по три хиляди долара. Грета се срещна с нея, но с това всичко приключи. Тя има твърде земна външност, а момичетата, които работят в Проктър трябва да са плоски като дъски и с дълги крака. На снимките Грета изглеждаше доста апетитно.

– Каж ми нещо – прекъснах я аз. – Колко си докарват тези момичета?

– Ако влезе в първите двайсет, може да стигне и до петдесет хиляди на година. В противен случай взимат по стотина-двеста на месец в

продължение на няколко години, докато притежават свежо лице, и единственото, на което могат да се надяват, е да стане някакво чудо или да се омъжат за някого.

– А какво ще кажеш за себе си, малката? Клио отново се засмя дълбоко и каза:

– Аз сама си правя моите чудеса. Що се отнася до мъжете, след два неуспешни брака сега се спирам само на онези, които ми харесат.

– Все някога ще се влюбиш.

– Ще се помъча да е заради такъв като теб – каза тя, наведе се и ме опипа по ръката. – Имай предвид, че принадлежа към типа агресивни жени.

Отпих от чашата си и я оставих настрана.

– Мислиш ли, че Грета би могла да замине с някой мъж?

Тя сви устни и поклати глава.

– Тя имаше наум нещо по-важно от мъж, вече ти казах. Интересувах се от пари и е достатъчно умна, за да ги получи.

После замълча малко и вдигна чашата.

– И докде мислиш да стигнеш в издирванията на Грета?

– Сам не зная, момичето ми, тя има много голям аванс.

– Знаеш ли, този град има една интересна особеност – рано или късно винаги се натъкваш на някой познат. Може някой от тукашните да я е срещал. Ако това наистина е толкова важно за теб, можем да обиколим едно-две места, където тя ходеше.

– Днес изпих достатъчно.

Клио допи питието си и се смъкна от стола, като прошумоля с роклята си. На устните ѝ играеше дяволита усмивка.

– Знаеш ли, Велики, малката Грета имаше специфичен вкус: тя много си падаше по чудаците интелектуалци.

– Да вървим – казах аз.

Ако тук се появеше призрак, това не би учудило никого. Церемонията по представянето не интересуваше никого. Цигареният дим висеше във въздуха като смог и някои от присъстващите вече бяха потънали в света на мечтите с помощта на нещо доста по-силно от цигарите. Двамата с Клио няколко минути бродехме между посетителите, после тя се наведе към ухото ми и прошепна:

– Това е ежеседмичното събиране на клана, Велики. Грета много често идваше тук. Някои от тях трябва да я познават. Върви и души!

Може би ще се натъкнеш на някого. Направи ми знак, когато решиш, че ти стига.

По-голямата част от двайсетината, натъкани в жилището, се бяха разположили по пода и слушаха воя на двете китари, на които свиреха момчетата, седящи до прозореца. Едно късо подстригано момиче с тесни джинси пееше песен, в която изливаше разочарованието си от околния свят. Очите ѝ бяха плътно затворени, ръцете ѝ – свити в юмурици, цялата ѝ поза изразяваше протест. След като обиколих два пъти цялата компания, аз се предадох и се присъединих към двете момчета, които седяха в кухнята пред импровизирания бар и за разнообразие се почерпих доста обилно. Зад бутилките се мъдреше голяма стъклена купа, пълна до половината с различни дребни монети и няколко самотни долара, с които трябваше да се спонсорира увеселението. Извадих една петарка и я хвърлих в купата. Младежът с брадичката се ухили и каза:

– Я виж ти, сред нас имало banker. Той вдигна чашата си в приветствен тост.

– Ние те поздравяваме. Не е много често явление да се видят тук толкова достойни банкноти.

Намигнах му и отпих от чашата си.

– Чудесно събиране – казах аз.

– Смърди. Беше много по-добре, когато тук идваше едно маце, което танцуваше ориенталски танци.

Той подръпна брадичката си и направи гримаса:

– Харесват ли ти такива неща?

– Не.

– Нямах и вид на такъв.

– Затова пък мога да ви прочета първите десет реда от „Гънга Дин“ – казах аз.

Той се засмя сухо и отпи огромна глътка от една бутилка с бира.

– Сигурно остарявам. Такива като теб са по-лесни за разбиране. Скоро ще стана на трийсет и четири, а още се влача в колежа, само че ролята на първокурсник вече не ми отива и започвам да си мисля, че в края на краищата моят старец сигурно е бил прав... Трябваше да започна работа в неговата фирма. Когато започваш да проумяваш всичко това, целият ти ентусиазъм започва да се изпарява.

Той замълча и се замисли.

– Може би трябва да започна от братата? Дали да не я обръсна?

– Съветвам те и да се подстрижеш.

– Тогава студентската шапка ще ми бъде широка – засмя се той. –

Как попадна тук?

– Клио ме доведе.

– А, да, мацето с пищния задник. За нея се разказват какви ли не истории, но аз мисля, че всичко това са дрънканици. Нито един от тези, дето се мотаят тук, не би се отказал от такова парче. Ти вече опита ли я?

– Не.

– Ха! Интересен отговор. Всеки друг на твоє място би излъгал. Поне каниш ли се да го направиш?

– Засега не съм мислил по този въпрос.

– Слушай, братле, с такова отношение към въпроса може и да не улучиш. Клио просто не може да понася някой да бъде равнодушен спрямо нея. А как се запозна с нея?

– Търсех Грета Сървис. Живеела е в същата сграда, в която живее и Клио.

Младежът ми хвърли учуден поглед.

– Грета? Господи, та тя отдавна си замина – огледа ме той от горе до долу. – Вземане даване ли си имаш с нея?

– Никога не съм я виждал.

– Правилно. Момчетата се опитваха да ѝ се пускат, но тя не им отвърщаше със същото. Някои от тях все още вехнат по нея. Сол веднъж я видял в града, но тя бързо успяла да му избяга. Не иска да има нищо общо с бившите си приятели.

– Кой е Сол?

Той посочи кльощавия тип в червена карирана риза, който клечеше до вратата и подпрял брадата ся с ръце, съзерцаваше триото, което се опитваше да пее фолк.

– Почакай малко, ще го доведе.

Сол Ренър се препитаваше, като съчиняваше обяви и ярки заглавия за модните женски списания. По този начин се беше запознал и с Грета Сървис, която по това време работела за едно от тях.

Казах му, че нося писмо за нея от един неин приятел, който има работа за нея, но Сол направи кисела физиономия и каза да не се надявам много на това.

– Когато я видях последния път, тя нямаше нужда от работа. Излизахе от един нощен ресторант с някакъв мъж и цялата беше в кожи и скъпи бижута. Хвърли ми едно бегло: „Здрасти, радвам се да те видя“ и изчезна. Успях само да я попитам дали е чула за Хелън Постън, но тя ме изгледа много странно, кимна с глава и се качи в таксито.

– За Хелън Постън ли?

– Да, оная откачената, дето се удави. Те двете с Грета няколко пъти се бяха снимали за „Синьорет Фашънз“, където сътрудничих по това време, и имаха голям успех. Сега съм склонен да мисля, че бяха много по-близки, отколкото може да се предположи. Така че това ми се стори странно. Добре се е уредила сега.

– Кой?

– Грета – отговори той. – Онова типче, с което я видях, приличаше на Чарли Чаплин – нисичък, черничък, с влажен поглед и мустачки. Много бързо я напъха в таксито.

– Не знаете ли къде бих могъл да я намеря? Той се усмихна.

– Опитайте в Ню Йорк.

– Чудесно. Но може би още някой знае нещо?

– Ами! Тук аз съм единственият, който я е виждал. Момичето успя да постигне това, което търсеше. Струва ми се, че не иска да я безпокоят. Поне съм сигурен, че не ѝ се налага да работи вече.

Онези от триото подхванаха нова песен за войната, а аз допих питието си. Клио беше притиснала в ъгъла двама бабаити. Те отпиваха от бирата си и с всичка сила се мъчеха да водят сериозен разговор. Донякъде облекчих тежкото им положение – усмихвайки се, за да не нараня нежните им чувства, хванах Клио подръка.

– Време е да вървим, сладур.

Единият от юнаците ме хвана за ръката и с негодувание каза:

– Хей!

Трябваше да хвана с ръка китката му и леко да натисна.

– Да?

Усмигнах му се така, че да види всичките ми зъби, и той ме разбра правилно.

– Нищо, няма нищо – каза бързо той и аз го пуснах.

Клио се изсмя, хвана ме подръка и двамата с нея тръгнахме към изхода.

– Велик човек – каза тя. – Велик, най-велик. Да отидем у дома да прием по едно кафе, искам да ти покажа нещо.

Бутнах вратата с крак, тя се затвори и Клио падна в обятията ми. Пламтящите ѝ от страст устни се впиха в моите. Имах чувството, че иска да ме глътне. Тя внимателно пое ръката ми и я притисна към топлия си корем. После я постави върху гърдите си. Стори ми се, че тя цялата се напрегна от докосването на пръстите ми. Тялото и конвулсивно се извиваше, притискайки се до моето в своето откровено желание. Аз я отстраних от себе си много внимателно и взех ръцете ѝ. В очите ѝ

пламтеше мек пламък, любовен и мъдър, устните ѝ бяха влажни и трепереха. Тя ме гледа дълго, а после попита:

– Искаш ли кафе?

– Проверяваш ли ме?

Тя се усмихна тъжно и с края на пръстите си погали лицето ми.

– Как можеш да правиш такива неща с мен?

– Не е лесно.

– Следващия път наистина ще ти бъде трудно.

– Замълчи – ухилих се аз.

Глава 4

Влязох в офиса, изтръсках мокрия от дъжда шлифер и го хвърлих на облегалката на стола. На бюрото ми имаше чаша с кафе, която Велда беше оставила за мен. Бях изпил половината, когато тя влезе и постави пред мен двете страници доклад, който беше написала на машина.

– Бурна нощ ли прекара?

О, тези жени! Но нямах намерение да играя играта ѝ.

– Не беше зле. Попаднах на следите на Грета Сървис.

– Аз също.

– Разкажи с две думи.

– Имала е дълг от шестстотин долара и всеки месец е плащала вноски. Изведнъж изплатила целия остатък с гръм и трясък, престанала да прави повече покупки и никъде не е оставила адреса си. Една от жените в отдела за продажби на кредит е познавала Грета от времето, когато е била продавачка и я е обслужвала. От думите ѝ разбрах, че Грета Сървис е носила рокли, които са били много по-скъпи от тези, които са се продавали в магазина. Е, това е. А ти къде беше миналата нощ?

– Работих.

С няколко думи ѝ разказах всичко, което бях научил, като подчертах, че Грета Сървис е била приятелка с Хелън Постън. Велда си водеше бележки, лицето ѝ беше станало сериозно.

– Искаш ли да изясня това?

– Да, поразпитай познатите ѝ. Те, разбира се, помнят тази история със самоубийството. Ако се наложи, бутни нещо. Трябва да минеш за репортер, който проверява получените сведения. Само че внимавай.

– Като теб ли?

Тя ме ръгна с лакът. Погледнах я. Дразнеща усмивка играеше в гълъчетата на устата ѝ.

– Окей, няма да те упреквам – каза тя. – Само че можеше поне да си облечеш чиста риза, която да няма следи от червило.

– Устройвам представления – отговорих.

– Да, наистина. Понякога ми се струва, че с удоволствие бих те убила.

Тя сипа кафе в спуканата ми чаша и попита:

– За какво мислиш?

– Някои неща вече се изясняват. Грета Сървис се е появявала в друг

район с пари. Но като че ли не си е намерила работа, а богат покровител.

– Точно това мисли и завеждащият отдел кредити от магазина. Не си ли прегледал с Пат заявките за изчезнали?

– Няма смисъл. Кой може да я търси? Хари се обърна направо към мен, сега само ни остава да проверим местата, в които тя може би прекарва времето си.

– Дали ще я разпознаят по снимката, която Хай ти даде? Не е много добра.

– Не, но зная откъде можем да вземем много добра снимка на Грета Сървис.

Велда взе кафето си и седна на страничната облегалка на креслото ми.

– И аз ще се занимавам с всичко това, докато ти безобразничиш? Това ли имаш предвид?

– Ами нали за това те държа тук, бейби – весело казах аз.

– Ще те науча аз – закани се тя.

– Ще видим. Пат обажда ли се?

– Не, но се обади Хай. Отложил е с няколко дни заминаването си за Маями, за да напише една-две сензационни статии по повод убийството на Мич Темпъл. Няма да е зле да му се обадиш.

– Окей.

Допих кафето си и посегнах към шлифера.

– Ще дойда след обяд.

– Майк...

– Какво?

– Тези бодита...

– Не се бой, не съм забравил. И разбирам, че неслучайно са убили Мич Темпъл. Пат непременно ще разбере нещо, което ще го доведе до вярна следа. А веднага щом той открие нещо, ще разбера и аз.

Проктър Груп се намираше на горните етажи на един нов четирийсететажен небостъргач, който неотдавна беше построен на Шесто Авеню. Това бе истински храм от стъкло и бетон, издигнат в чест на комерческия бог, в който цареше стерилната атмосфера на болница. В хола бе окачен списък на съвета на директорите. Далси Макинес присъстваше в него като директор на модния отдел и офисът ѝ се намираше на последния етаж. Качих се в асансьора заедно с половин дузина жени, които ме

разглеждаха с любопитство. Струваше ми се, че си разменят разбиращи погледи, когато натиснах копчето на горния етаж.

Да, това бе истинско женско царство. Беше декорирано в пастелни тонове, пердетата на прозорците издаваха чисто женски вкус и елегантност, а дебелият бледозелен килим на пода заглушаваше шума от стъпките ми. По стените на приемната бяха закачени скъпи маслени картини, но ми се струваше, че нещо липсва.

Двамата случайни представители на мъжкия пол, които видях в приемната, ми приличаха на нещастни малки мишки в дом, който гъмжи от котараци, или поточно – от котарани. Те се усмихваха угоднически на властните представителки на слабия пол, гордо носещи своите шапки на главите си, които приличаха повече на корони. Те старателно изпълняваха нищожните си задължения и с благодарност приемаха небрежните кимвания на своите началнички, като непрекъснато повтаряха: „Благодаря ви, благодаря ви.“ Това дяволско място беше истински харем, а тези двамата – неговите евнуси. Единият от тях ме погледна така, сякаш бях беден търговец, който се е осмелил да се приближи до вратите на царския дворец, и вече се канеше да ме попита какво търся тук, когато изведнъж улови неодобрителния поглед на секретарката на приемната и веднага се отдалечи, без да каже нито дума.

Секретарката беше сурова жена с железен поглед и рязко очертана уста. Приличаше на надзирателка в пансион за девици. По израза на лицето ѝ човек можеше да разбере, че не е сговорчива и склонна да прави компромиси. Това бе истинско куче пазач и нейно задължение беше не да посреща любезно посетителите, а да ги лишава от каквато и да била смелост. Костюмът ѝ бе нещо средно между военна униформа и женска дреха, а в гласа ѝ звучеше враждебност.

– С какво мога да ви услужа?

Услужа? Единственото, което ѝ беше нужно, бе да разбере какъв вятър ме е довял тук.

– Бих искал да видя Далси Макинес – казах аз.

– Имате ли уговорена среща?

– Не.

– В такъв случай се страхувам, че това е невъзможно.

Отговорът ѝ прозвуча кратко и решително. За да не се съмнявам в това, че ме молят да се разкарам, тя веднага заби нос в купчината писма, които разпределяше.

Само че този път си имаше работа с друг вид мишка. Заобиколих бюрото ѝ, наведох се и ѝ прошепнах нещо на ухото. Очите ѝ

изхвъркнаха от орбитите, лицето ѝ стана бяло като на мъртвец, а после внезапна руменина плъзна по бузите и по врата ѝ, а от гърлото ѝ се изтъргна някакъв жалък писък.

– Е? – казах аз.

Главата ѝ се дръпна назад и тя се опита да намокри с пресъхналия си език не по-малко пресъхналите си устни. После поривисто стана и се скри зад вратата с надпис „Вход забранен“, която се намиреше зад бюрото ѝ.

След минута се върна и плахо застана до вратата, като ми даваше път да мина. После бързо я затвори и нададе вик на ужас, когато ѝ се усмигнах.

Жената, която седеше на дивана, се оказа напълно различна, от това, което си бях мислил. Тя демонстрираше зряла красота, която е характерна само за средната възраст, ако, разбира се, природата се намира в съюз с изискванията на модата и умението да се полагат грижи за фигурата. Косите ѝ, леко посребрени, падаха на меки вълни и представляваха чудна рамка на загорялото ѝ лице. Имаше чувствена уста със сочни устни, върху които играеше приветлива усмивка.

Тя остави някакви документи на масичката за сервиране, като веднага предизвика подсъзнателното ми възхищение от изяществото, с което черната ѝ рокля прилепваше към фигурата ѝ, към високите гърди и бедрата ѝ. Но най-поразително от всичко бяха очите. Те блестяха с неестествено зеления си цвят, цвят на изумруди, и в тях се долавяха дяволи-ти пламъчета.

– Мис Макинес?

Тя се усмигна и ми протегна ръка.

– Какво толкова казахте на мис Тейбър? Тя бе изпаднала в ужас.

– Предпочитам да не го повтарям.

– Тя дори не назова името ви.

Ръката ѝ беше твърда и топла и аз я стиснах с ентузиазъм.

– Майк Хамър, частен детектив.

– О, това е нещо ново – засмя се тя. – Не се учудвам от реакцията на мис Тейбър. Кажете, не съм ли чела някъде за вас?

– Възможно е.

Тя се обърна и отново седна на дивана, като ми предложи пакет цигари. Седнах на стола до нея и запалих предложената ми цигара с инкрустираната запалка.

– г Посещението предизвика любопитството ми. С какво се занимавате сега?

Пуснах облак дим и извадих снимката от джоба си.

– Нищо особено. Мъча се да намеря тази жена. Грета Сървис, манекенка.

Тя взе снимката и около минута я разглежда.

– Трябва ли да я познавам?

– Може би не. Идвала е в агенцията ви по съвет на Клио, но...

– Клио? – тя с интерес кимна. – Клио е една от най-добрите ни сътруднички.

– Как мислите, възможно ли е тук да имате още някои снимки на това момиче?

– Сигурно има. Момент – тя вдигна слушалката, натисна копчето и каза: – Марта, проверете дали нямаме в картотеката снимки на Грета Сървис. Не, не, тя е манекенка. Донесете ми ги, моля ви.

Като остави слушалката, тя попита:

– Работила ли е при нас?

– Струва ми се, че Грета... как да кажа... не е била твърде подходяща за такъв род работа, тъй като вашите манекенки са от висока класа.

– За наше щастие ние се интересуваме само от женската половина от човечеството. Що се отнася до вас, мъжете, То всичко, от което имате нужда, е едно мимолетно приключение.

Погледнах я и усетих как устните ми се изкривиха в усмивка. Тя отметна глава и се засмя, устните ѝ разцъфтяха, очите ѝ заблестяха.

– Не, аз също не съм висша класа, слава богу. Изобщо не приемам идеята да умра от глад, за да мога да нося шести размер...

– Не мисля, че това би ви помогнало. Щом природата ви е надарила с нещо, нищо повече не може да се направи, няма защо да опитвате.

– Такива неща рядко се чуват между тези стени – очите ѝ бяха пълни с лукаво предизвикателство. – Предполагам, че сте специалист по тези въпроси.

– Досега не съм имал оплаквания.

Тя не успя да отговори, защото в този момент на вратата се почука и в стаята влезе високо, слабо момиче. Носеше папка, която подаде на Далси и после веднага излезе, като мимоходом ми хвърли един тревожен поглед.

– Направили сте голямо впечатление в приемната – каза Далси и като прегледа съдържанието на папката, ми я подаде.

Там открих напечатан на машина лист с подробни сведения за физическите данни и квалификацията на Грета Сървис. Беше посочен домашният ѝ адрес в Гринуич Вилидж. Имаше няколко изрезки от

рекламни обяви за шивашката промишленост. На тези фотографии Грета демонстрираше различни костюми, лицето ѝ беше полуприкрито от вдигнатата яка на палтото и широката периферия на шапката. Имаше и четири фотографии с печат на Проктър Груп на обратната страна. Грета Сървис много точно отговаряше на описанието на Клио. Никаква рокля не беше подходяща за това тяло, родено да носи само бикини. Нямаше никаква възможност да се притъпи необикновеното чувствено впечатление, което лицето ѝ създаваше, толкова красиво с рамката от смолисто-черни коси. Всички снимки без изключение създаваха впечатлението, че тя предпочита да ходи гола, отколкото да носи дори и най-скъпата рокля.

– Също ли го забелязахте? – попита Далси.

– Прекрасна жена.

– Нямам това предвид. Тя просто не е подходяща за нашата агенция. Това е едно от нелепите неща в нашия бизнес.

Избрах най-добрата фотография и ѝ я показах.

– Мога ли да я взема?

– Разбира се, ако може да ви помогне. Ние и без това пазим негативите. Понякога получаваме точно такива поръчки от някои предприемачи, но това не се случва често.

Навих на руло фотографията и я пъгнах в джоба си.

– Мислите ли, че някой от сътрудниците ви би могъл да знае нещо за нея?

– Съмнявам се. Тя идва при нас преди няколко месеца, а в приемната ни всеки ден се тълпят десетки момичета. Знаете ли, в нашия занаят жените са просто стока, така че в края на краищата изобщо преставаме да ги различаваме една от друга. Спомням си, че Клио ми изпрати бележка за това момиче, но я беше предала на някого от персонала. Грета не беше първото момиче, което Клио ни препоръчва. Някои от тях получиха работа при нас. Клио има невероятен нюх за тези неща и обикновено не греша в избора си. Но в случая с Грета тя, струва ми се, беше приела желаното за действително. За тази Сървис би било по-добре да си търси работа в списания за мъже.

– А как плащат там?

Тя сви рамене, помисли малко и каза:

– Доста по-малко, отколкото при нас. Нашите момичета получават най-много. Наистина някои успяват да пробият в Холивуд.

Станах и облякох шлифера си.

– Ясно. Благодаря и моля да ме извините, че отнех от ценното ви

време, мис Макинес.

– Беше ми много приятно – зелените й есмалдови очи сякаш танцуваха с моите. – За мен сутринта бе наистина много приятна.

Една малка бръчка преряза челото й, когато каза:

– Ще ми съобщите ли, когато я намерите?

– Разбира се.

– Може би звучи смешно, но аз изпитвам някакво майчино чувство към тези момичета. Сигурно никак не им е лесно.

Тя ми протегна ръка и аз май я стиснах доста силно, но тя дори не се намръщи. Отвърна ми с твърдо и приятно ръкостискане.

– На всяка цена ще ви съобщя – повторих аз.

– Моля ви. Не забравяйте да го направите.

Секретарката в приемната се отдръпна от мен, когато минавах покрай нея и се направи, че не ме забелязва. Но останалите служители ме гледаха с нескрито любопитство и в очите им се четеше искрено учудване.

Повиках асансьора и се заслушах в шума, който издаваше движението се в шахтата въздух. Шумът престана и вратата бавно се отвори. Отвътре излезе мургав мъж с черно дипломатическо куфарче. Той бързо опипа лицето ми със сънени сиви поглед и се насочи към приемната. Влязох в асансьора и натиснах копчето за партера. Заедно с няколко служещи и момичета, които явно работеха като модели, асансьорът ме свали долу и аз излязох на улицата, която ухаеше на някаква странна смесица от вносни парфюми.

За последните десет години Шесто Авеню беше загубило своята индивидуалност. Сега то беше само част от империята на бизнеса. Потокът от посетители, които обядваха, вече беше намалал, когато влязох в ресторанта Блу Рибън, където имах среща с Хай Гарднър.

Седнахме на една ъглова маса в бара. Докато аз се настанявах, Хай измъкна и остави на масата цял куп документи. Приличаше на човек, който е болен от краста и не смее да се почеше. Накрая не издържа и каза:

– В каква каша си се забъркал, Майк?

– Успокой се, момчето ми – отвърнах аз. – Като начало се опитай сам да отгатнеш.

– Добре.

Той се намести удобно и вдигна очилата на челото си.

– Открил си трупа на Дилейни, видял си се с Мич Темпъл точно преди да го пречукат, а после двамата с Пат сте били в апартамента му, а ние не можахме дори носа си да покажем там.

– Задръж малко.

– Но това е самата истина. Едно от нашите момчета те е видяло, когато си излизал от задния вход. А сега ти е притрябвало да разбереш къде се намира Грета Сървис и ако си мислиш, че не разбирам, че това е един от номерата ти, жестоко се лъжеш.

– Хай...

– Виж какво – прекъсна ме той, – пътуването ми до Маями пропадна, един от нашите хора е убит, а ти ме правиш на глупак. Докога ще продължава всичко това?

– Може би ще се успокоиш, когато ти разкажа някои неща.

– Да не съм малко дете, че да ме успокояваш! Знаеш ли, след всичко това, което двамата сме изживели...

– Добре де, добре. Но аз дори не съм сигурен, че тук има някаква връзка.

За около пет минути му изложих основните положения, а той през това време трескаво записваше всичко на лист хартия.

Като свърших, го попитах:

– Е, и какво именно разбра от всичко това?

– Според думите на Хари Сървис сестра му е познавала двете момичета: Хелън Постън и Максин Дилейни. Твоите данни наистина потвърждават връзката с Постън. В техния бизнес няма нищо удивително – те вероятно имат куп общи познати. Около десетина момичета кандидатстват за едно и също място и непрекъснато се срещат в разните агенции. Както ти е известно, Грета се върти някъде наоколо и никой освен брат ѝ не я търси. А той я търси, защото е научил за смъртта на двете момичета, които сестра му е познавала.

– Грета е изчезнала – казах аз.

– Не е изчезнала – заяви Хай. – Ние просто не знаем къде се намира в този момент. Не мислиш ли, че това е нещо твърде обичайно за града ни. Достатъчно е само да намери някой, който е по-подходящ, и тя веднага може да се раздели със старите си приятели. Колко пъти съм ти говорил за това?

– Нито веднъж, приятелю. Но и аз самият така мисля... Само че имам някакво странно предчувствие...

– О – каза Хай, – хич не ми харесваш, когато започваш да гледаш с тоя поглед. Сега вече съм сигурен, че ще се забъркаш в тая каша.

– Може би. Нещо ново относно Темпъл?

Хай намести очилата си на края на носа си и ме погледна над стъклата.

– Не е толкова безопасно да се пипа някой от нашите. Цялата тази история накара всички да застанат нащрек, а ние имаме твърде много източници на вътрешна информация. Ние всъщност сме своего рода ченгета. The News са винаги там, където има някакви неприятности, и това означава, че сега всички вестникари са заети с този въпрос. Изясняват се всички дреболии, за които ченгетата изобщо не са и чували.

– Какви именно?

– Мич беше твърде опитен, за да не си води ежедневни записки. Боби Дейл изрови дневника му между личните му вещи в офиса. Единственото нещо, от което се е интересувал в момента, е била връзката между Постън и Дилейни. Написал е цяла страница със своите разсъждения по този повод. Споменал е и за молбата на Пат Чембърс, предадена му чрез теб. По повод на това да задържи временно нещата.

– Не обвинявай Пат за това.

– Не го обвинявам. Молбата на Пат не е отказала Мич от това да действа. Той е обикалял из всички магазини, в които са се продавали бодита като тези, с които са били облечени момичетата, и е похарчил над триста долара за покупки в разните супермаркети. В деня, в който са го убили, в офиса започнаха да пристигат пратки.

– И какво?

– Открил е нещо, което го е погубило. В същия ден, в който го заклаха, той беше много развълнуван и прекара почти цял ден в нашата картотека, за да разглежда някакви фотографии. Не е взел нищо, защото в противен случай щеше да бъде регистрирано. Чиновникът дори не знае в кой раздел се е ровил Мич, просто не е обърнал внимание, така че тези сведения не ни дават нищо.

– Не е ли направил някакви записки по този повод?

– Не. Или всичко е станало твърде бързо, или е бил силно възбуден.

– Странно. Това не е в неговия стил.

– Зная. Дейл казва, че Мич е имал някакви записки, с които не се е разделял, носел ги е непрекъснато със себе си.

– Но при трупа не беше открито нищо.

– Обаче това не означава, че не е имал нищо. Нали до последната си минута се е мъчел да стигне до сакото. Успял е да измъкне само носната кърпа, но е напълно вероятно да се е мъчел да спаси документите. Убиецът просто ги е взел и е изчезнал.

– Но той не е можел да бъде сигурен, че Мич няма копие – напомних му аз.

– Имал е един-единствен шанс и се е възползвал от него. И е успял... Но сега всички са тръгнали по следите на Мич и рано или късно все нещо ще изплува. Вече успяхме да установим, че Мич е звънял три пъти на Норман Харисън, политически наблюдател в същия вестник. Норман не си е бил вкъщи и Мич е помолил да му предадат на всяка цена да му се обади, но е умрял, преди да дочака телефонния звън. Обикновено Мич и Норман се срещаха много рядко, така че молбата му е била доста странна.

Канех се да кажа нещо, но Хай ми направи знак с ръка.

– Почакай, това не е всичко. В същия ден, когато е търсел нещо в картотеката, Мич е изпратил по куриер бележка на някой си Роналд Милър. Всъщност, оказа се, че е инженер в Перикон Кемикълз и работи във филиала им в Египет. Свързахме се с него в Кайро и научихме, че Мич е искал да се види с него по някаква важна работа, но същия ден инженерът заминавал за Египет и не е имал свободно време. Милър казва, че няма представа за какво е искал да го види Мич. Техните взаимоотношения са били най-обикновени... служили са заедно в армията, после случайно се срещнали и Мич написал рецензия за две книги, които Милър написал за пребиваването си в Близкия Изток.

– Нещо интересно?

– Взех тези книги от библиотеката и ги прегледах. Едната от тях е приключенска, а втората – технически наръчник. Продажбата им не е била добра. Но нито в една от тях няма нещо, което би могло да ни свърши работа.

– Кога ги е писал?

– Преди десет години.

– И оттогава нищо?

– Нищо. Защо питаш?

– Може да се е канел пак да напише книга.

– И какво от това?

– Може сега да е станал авторитет в областта си – казах аз.

– Какво си си наумил?

– Не зная още. Какво от това е известно на Пат?

– Всичко. Ние си сътрудничим с ченгетата.

Ухилих се.

– Твърде е късно, за да се даде преднина на полицията, но все пак си сътрудничите с нея.

– Ние също сме в бизнеса – съгласи се Хай. – Известен ни е закона за укриване на доказателства.

– А за това, кое е доказателство, сами ли решавате? За първи път върху лицето на Хай се появи усмивка.

– Сам разбираш, Майк. Та значи, накъде ще се насочиш оттук нататък.

– Ще търся Грета Сървис.

– Все още ли държиш на това?

– Това е всичко, което имам.

– А ако това те отведе до Мич?

– Той ми беше приятел, Хай.

– Да, може и да си прав. Най-добре ще бъде да работим по всички възможни версии. Само ти се движиш по тази нишка. Надявам се, че ще откриеш нещо.

Извадих от джоба си снимката на Грета и я подадох на Хай.

– Твоите момчета могат да ми помогнат. Помоли ги да я размножат и да я разпратят навсякъде. Може някой да я открие в района на Манхатън. Върни оригинала в офиса ми. Трябва ми повод, за да се видя с она маце Макинес още веднъж, когато й връщам снимката.

Хай кимна и се ухили.

– Едва ли ще имаш полза от това, момчето ми. Тя е първа класа, а ти не подхождаш за такъв род компания. Ще трябва да си облечеш смокинг, а тогава няма да имаш къде да сложиш проклетия патлак, който мъкнеш със себе си.

Пат ме посрещна в кабинета си. Косите му бяха разрошени, под очите имаше сенки. Като че ли не беше си доспал. Подхвърли ми едно кратко „сядай“, отговори на две телефонни обаждания, облегна се на стола и прокара ръка по лицето си.

– Понякога се питам защо, по дяволите, това се стовари именно върху мен!

– Сега кой ти е седнал на врата?

– Ти какво, на глупак ли ми се правиш? Нали ти казах, че се задават избори, а убийството на Темпъл разтревожи целия мравуняк.

– Изясни ли се нещо? Той бавно поклати глава.

– Нямаме нищо освен кутии с дамски финтифлюшки. Проверихме всички магазини и повечето от продавачките си спомнят, че са ги продавали, но това е всичко. Мич е разказвал на момичетата, че иска да купи

такова боди, каквото приятелят му е купил на жена си, и по този начин се е опитвал да разбере кой е купувал черно или зелено бельо, но това са най-разпространените цветове и момичетата не са могли да си спомнят нищо определено.

– Защо тогава е накупил толкова парцали?

– Кой го знае. Може да е искал да Достави удоволствие на продавките. Ела, ако искаш, да ги разгледаш.

В съседната стая нямаше никой, но по масата и по столовете бяха натрупани празни картонени кутии, а дългата маса край стената беше отрупана с прозрачни бодита.

Приближих се и започнах да ги разглеждам, като обръщах внимание на етикетите. Не бяха скъпи, но бяха явно от еротичното бельо и не бяха предназначени за обикновени домакини. Половината бяха розови, червени, зелени, а останалите – черни.

– Установихте ли кои от тях е купил последни?

– Не. На четири от опаковките беше отбелязана датата на деня, в който са го убили, и всички са купени сутринта, но никой не знае точно в колко часа. Всички тези магазини са продали този ден хиляди такива неща на различни мъже и жени. Цял отбор наши момчета ходят и дебнат с надеждата да надушат нещо, но до този момент имаме само една огромна нула. По дяволите, всичко е толкова объркано!

– Много бих искал да ти помогна.

– Моля ти се, не се чувствай задължен – каза Пат. – И досега не мога да дойда на себе си, че именно ти откри онова момиче Дилейни.

– Нищо повече ли не научи за нея?

– Със сигурност знаем само едно: нито тя, нито Постън са били разпознати в магазините като купувачки на тези бодита. Но затова пък успяхме да установим нещо друго във връзка със заниманията на малката Дилейни. Преди около месец Вайс успя да залови една компания, която търгуваше с порнографски снимки и шестнайсетмилиметрови филми със същото съдържание. Та значи, тази Дилейни не изглежда никак зле на тези филмчета. Разбира се, позна я едно от нашите момчета. Хората, които продаваха филмите, не знаят нищо по въпроса кой ги прави, но там има един кадър на фона на някакъв прозорец, а от прозореца се виждат сгради. Успяхме да открием хотела, където е била направена снимката. Сега разполагаме с описания на типовете, които са наемали стаята. Нашите момчета държат хотела под око, в случай че онези отново се появят там.

– Не е зле. Това все пак е нещо.

– Да, но това е всичко, с което разполагаме. Момичетата, които печелят парите си по този начин, рядко използват истинските си имена. Затова засега задържаме тялото. Тя има някакъв далечен роднина в Орегон, който обаче не иска да има нищо общо с тази работа. Така че изобщо не сме помръднали от мястото си.

– А по въпроса с Постън. Изясни ли се нещо?

– Само това, което знаеш.

– Не се мъчи да ме убеждаваш, че не търсиш възможните източници на отровата, с която вероятно е била отровена.

Пат омекна и ми се усмихна.

– Мозъкът ти щрака, Майк – каза той. – Разбира се, че работим по този въпрос. Съобщихме навсякъде във Вашингтон, но надеждата да попаднем на някаква следа е толкова малка, че изобщо не се надявам да получа някакъв отговор. Нашият съдебен лекар се свърза със свои колеги, които имат същото хоби. Надява се, че ще могат да му помогнат с нещо в случай, че знаят кой внася такива неща.

– В цялата тази работа има някакъв странен сексуален оттенък – казах аз.

– Но не от такъв род...

– До този момент не мога да разбера къде е връзката. За щастие вестниците са на наша страна.

– А какво ще стане, ако те първи разберат всичко?

– Ще се вдигне невероятен скандал. Но аз мислех, че работиш заедно с вестникарите?

– Разбира се – казах аз.

– В такъв случай защо дойде тук? Именно това ме интересува преди всичко.

– Спомняш ли си Хари Сървис? – попитах аз. Пат кимна.

– Той иска да открия сестра му. Дълго време не е получавал никаква вест от нея.

– Какво!? Искат ти да се заемеш с това? Така ли?

– Пат, знаеш, че той е от хората, които няма да се обърнат за помощ към полицията.

– Как се е свързал с теб?

– Ще приемем, че не си ми задавал този въпрос.

Пат ме погледна с поглед, пълен с недоволство, и каза:

– Добре, добре. И какво искаш от мен?

– Нужно ми е разрешение да се срещна с Хари. Някой от твоите началници може ли да направи това в името на старата ни дружба?

– Само не и за теб.

– Мога и сам да го уредя, ако се наложи.

– Зная, че можеш, но по-добре недей. Ще видя какво мога да направя.

Той ме погледна изпитателно и пхна ръцете си дълбоко в джобовете.

– Я ме чуй, приятел. Каж ми истината. Хари сам ли се свърза с теб?

– Ако не вярваш, ще ти покажа как е успял.

– Не, не си струва.

– Защо?

– Защото ако инициативата е била твоя, ще нарека това намеса в моите служебни задължения.

Смехът ми не прозвуча особено убедително, но Пат, струва ми се, повярва.

– Познаваш ме – казах аз.

– Точно затова се тревожа.

Завеждащият информационния отдел на вестника беше сгърчен старец, който някога, когато старостта е била още твърде далеч, се е числял към един от най-добрите репортери. Беше доволен, че може да прекарва времето си артефактите на журналистиката, като постоянно се оплакваше от младото поколение и колко лесно било сега всичко.

– Здравсти, Биф – подхвърлих аз и той закуцука към мен, като наместваше в движение очилата на носа си.

– Проклет да съм! Майк Хамър в цялото си великолепие!

Той ми протегна сбръчканата си ръка и аз я поех.

– Много мило от твоя страна, че си наминал да видиш стареца – каза той с усмивка. – Доста епитети употребих навремето но твой адрес.

– Да, и някои от тях бяха доста ласкави...

– Със стратегическа цел – засмя се той. – Ти винаги си бил отчаян, човек. Но как все пак успяваш да се измъкнеш сух от водата, по дяволите!

– Това си е моя стратегия – отвърнах му.

Той заобиколи бюрото и запали един смачкан фас.

– С какво мога да ти помогна, Майк?

– Неотдавна тук е идвал Мич Темпъл... Той се закашля и ме погледна учудено.

- И ти ли се занимаваш с това дело?
- До известна степен. Можеш ли да пазиш тайна?
- Разбира се, не съм дрънкало.

С няколко думи му разказах за срещата си с Мич Темпъл и изказах съмнение, че може да е свързана с делото, по което сега работя. Биф разбра, че му разказвам само част от това, което зная, но то се разбираше от само себе си и той не можеше да ми се обиди. Знаех, че когато си тръгна, щеше да довърши сам цялата картина.

– За съжаление не мога да ти кажа нищо ново. Само това, което казах и на другите. Мич намина и прекара тук известно време, разглеждаше картотеката. Бях зает и не му обърнах внимание. Той нищо не ме пита и нищо не ми обясни.

– Но в неговите репортажи много рядко е имало фотографии.

– Така е. А когато имаше, те бяха топли-топли, направо от мястото на събитието, а не от архивите. После обикновено ги изпращаха на мен.

– В коя секция работи той?

– По дяволите, Майк. Отгук виждам само първия ред от стелажите, така че през цялото време Мич беше извън полезрението ми. Не си ти първият, който ми задава този въпрос. Чувах го само как изважда чекмеджетата и повече нищо.

– Някой идва ли тук, докато той работеше? Биф помисли малко, а после каза:

– Зная къде е бил. Всички кабаретни- и шоу-данни, а също и материалите за Бродуей се намират там, вляво. А Мич стоеше някъде при задната секция, там, където е общата картотека. Но работата е в това, че тези картони са наредени по азбучен ред, съответно на професиите и така нататък. По дяволите, Майк, Ал Кейси, знаеш го, онзи дето пише криминалета, се опита дори да открие по стелажите отпечатъци от пръстите на Мич, но не намери нищо. Не зная къде се е ровил.

Не обърнах никакво внимание на другия старец, който метеше пода, когато изведнъж той каза:

– Съвсем точно зная къде е бил Мич.

Ние веднага се обърнахме и се опулихме срещу него. Той невъзможно си метеше. Попитах с пресипнал от вълнение глас:

– Къде?

– На буквите Р – Т. Той, да го вземат дяволите, беше разпилял фишовите и ми се наложи да ги събирам.

– Защо не си казал на никого за това? – попита Биф.

– Ами че никой не ме е питал – измърмори старчето.

Биф ме заведе в дъното, където до тавана се издигаха лавици с папки. Оказа се, че буквите от Р латинско до Т обхващат четирийсет чекмеджета и всяко от тях е натъпкано догоре, а едно такова чекмедже бе дълбоко не по-малко от четири фута.

– Знаеш ли тук колко фотографии има? – попита Биф.

Поклатих глава.

– Поне по сто плика във всяко чекмедже и най-малко по десет фотографии във всеки плик. Няма да ти е лесно, мой човек. Може би ще измислиш нещо?

– Как стигате до горните чекмеджета?

– Имаме стълба.

Направих знак на Биф да ме последва и ние се върнахме при стареца, който точно изхвърляше боклука.

– Когато Мич Темпъл беше тук, използва ли стълбата?

– Да.

Той се изплю в кофата за боклук, захлупи я с капака и излезе.

– Ясно – измърмори Биф. – Никой не го е питал. А сега какво?

– Половината от тези папки се изключват. А над втората половина би могъл да се потруди Ал Кейси, ако намери малко време.

– Не се съмнявам, че ще намери.

– Само че, за бога, не ме забърквайте в тая работа – помолих аз.

Биф ме изгледа учудено.

– Имаш предвид, че идеята трябва да хрумне на мен самия?

– Че не е ли така?

– Да, и преди е било така.

– И отново ще бъде.

Хванах такси на 42-а улица и наредих на шофьора да ме откара до Хакард Билдинг.

Тълпите от чиновниците бяха се исипали преди повече от четирийсет минути и над града цареше онази нетрайна и лъжлива тишина, която предвещава приближаването на нощта. Качих се на осмия етаж и тръгнах по коридора към офиса си. Звукът от стъпките ми глухо кънтеше в празното фоайе. Държах ключовете си в ръка, но не ги пъгнах в ключалката. На прозореца на вратата беше залепено парче хартия, на което пишеше: „Скоро ще се върна.“ Извадих 45-калибровия си патлак и спуснах предпазителя, като се опитвах да се движа така, че сянката ми да не пада върху вратата. На вратата ми често залепваха бележки, а тази беше напечатана на моята пишеща машина, на моята хартия и, несъмнено, се бе появила от моя офис. Само че работата беше в това, че нито аз,

нито Велда никога не бихме я написали. Просто нямахме такъв навик. Смъкнах хартията от вратата. На стъклото вдясно зееше дупка колкото юмрук и бележката беше залепена така, че никой да не може да я забележи и да съобщи долу на портиера.

Дори не се бяха постарали да затворят вратата след себе си. Бравата лесно се поддаде на моя натиск, отворих вратата и влязох вътре. После напипах ключа на лампата, запалих я и затворих вратата с крак.

Някой наистина много старателно се беше ровил из стаята ми. Бяха обърнали всичко с главата надолу и нищо не бяха пропуснали. Чекмеджетата на бюрото и картотеката бяха опустошени, съдържанието им бе внимателно изучено и нахвърляно на купчина. Въпреки че не бяха разпарили седалките на креслата, всяко от тях беше внимателно обърнато, за да се убедят, че по седалките няма шевове. Мебелите бяха разместени, за да се види дали под тях няма нещо скрито.

Беше започнало да става интересно. Някъде там, в дълбините на този мравуняк, наречен град, някой се беше заинтересувал с какво се занимавам.

Седнах зад бюрото си, обърнах се с въртящия стол и се загледах в светлините на Ню Йорк през прозореца.

Възможностите не бяха много. Фактът, че именно аз открих трупа на Максин Дилейни може би да не се е сторил на някого обикновена случайност. Имайки предвид миналото ѝ, тя би могла да бъде замесена в нещо достатъчно компрометиращо, за да стане едно частно разследване опасно за някого, а аз бях по петите ѝ. Или ставаше въпрос за Грета Сървис? Копоите от затвора биха могли да надушат, че Хари се тревожи за сестра си и че се е обърнал към мен. И ако Грета е свързана със затворническата публика, то те, разбира се, няма да останат доволни, че душа наоколо. Освен това и Мич Темпъл. Човек като него напълно би могъл да открие нещо, заради което си е струвало да бъде убит, ако това би запазило нещата в тайна.

Някой е искал да знае докъде съм стигнал. Някой не е знаел, че ми е известно за наличието на нишка, която свързва помежду им тези хора.

Вдигнах телефонната слушалка и позвъних на Велда. След четвъртото позвъняване, след като назовах името си, ми отговориха, че Велда я няма от обяд. Помолих да ѝ предадат да се свърже с мен на известните ѝ телефони и затворих.

Нямаше никакъв смисъл да търся отпечатъци от пръсти. Професионалистите несъмнено бяха работили с ръкавици. Доколкото разбирах, нищо не беше изчезнало, а данните, които Велда беше събрала за мен,

би трябвало да се намират в сейфа на Лакланд. Това бе мярка, която непрекъснато ни се налагаше да взимаме.

Тишината винаги е ужасно шумна. Можете да я чуете в джунглата, когато наоколо всичко замира, всичко е твърде тихо и вие със сигурност знаете, че там някъде сред дърветата се е притаил някой с пушка в ръка и ви дебне. Тя звъни в ушите ви, когато в препълнена с хора стая внезапно разговорът спира, щом се появите на вратата, и вие усещате всеобщата враждебност и повишеното внимание на околните. Именно такава тишина чух, когато излязох в коридора. И преди да успея да чуя писък на папагал или да видя как хукват да бягат маймуни по дърветата, подплашени от взрива, за някакви части от секундата аз успях да се хвърля на земята и да се изтъркалям назад към полуотворената врата, откъдето един младеж с черен костюм стреляше по мен със своя автоматичен пистолет. Но моят 45-ка-либров звяр бе в ръцете ми и опитът на юнака да ме вземе на мушка се оказа неуспешен, защото макар че куршумите му надупчиха пода, отскачайки от стените, аз успях да му направя три дупки в гърдите.

Глава 5

Той лежеше по очи до полуотворената врата. Смъртта го беше насигнала толкова неочаквано, че не беше успяла да изтрие учудения израз от лицето му.

Отворих вратата, натиснах с един пръст ключа на лампата и огледах стаята. Нямах нищо странно в Хакард Билдинг, нито пък в офисите, които се даваха под наем. Стаята беше мебелирана доста оскъдно – дървено бюро, две кресла и закачалка за дрехи. Всичко беше покрито с дебел слой прах, стъклата на прозорците бяха изпоцапани, по пода имаше петна и безброй следи от преместване на мебели, които ту са били внасяни, ту изнасяни.

Мъжът, когото бях застрелял, се беше приближил до едно от креслата до вратата, така че можеше да чува всеки звук, който идва откъм фоайето. Напълно беше възможно, след като е претършувал офиса ми и не е намерил нищо, да е решил да се пъкне тук и да ме причака. Ако вратата се отваряше на другата страна, гърбът ми щеше да бъде чудесна мишена за пистолета му и преди да съм успял да направя каквото и да било, Пат ще трябваше да ме впише в поредния си статистически отчет, вместо в тефтерчето с адресите.

Претърсих джобове на убития, намерих шейсет и два долара и малко дребни, гумени ръкавици, каквито можеха да се купят във всеки магазин, и две пластинки за отваряне на ключалки, които просто пъкнах в джоба си. Дрехите му бяха доста стари – костюмът беше купен от магазините за готова конфекция на една голяма търговска верига най-малко преди година, а също и всичко останало. Ако в полицията не знаят нищо за него и ако лабораторията не даде никакви данни, доста трудно щяхме да открием самоличността му. Беше на около петдесет години, слаб, висок около шест фута. Отново се вгледах в лицето му, като се мъчех да запомня резките черти и странния цвят на кожата. Поради настъпилата смърт лицето вече започваше да придобива характерния блед цвят и въпреки това ясно се долавяха чертите, типични за някои европейци или латиноамериканци.

Едно нещо ми беше напълно ясно – това не беше обикновено покушение срещу мен. Тези момчета се специализираха в една тясна област и не се занимаваха със случайни неща. В това нещо са взели участие двама души, макар че може би на този тук са му наредили да си изясни

какво зная или да се увери, че не съм разбрал нищо повече.

Но какво съм разбрал, по дяволите!?

Прекрачих тялото и излязох в коридора. Асансьорът все още беше на етаж и никой не се беше появил, за да си изясни защо стрелят в сградата. Това бе стара постройка и беше построена толкова стабилно, че почти всички звуци потъваха в нея и не се чуваше нищо.

Все пак трябваше да предприема нещо. Разбира се, можех да си имам неприятности, но пък това щеше да ме спаси от безкрайните обяснения, и освен това щеше да бъде просто добър изход от ситуацията. Трите съседни офиса бяха заети от някакви дребни търговци, които с пълно основание биха могли да оставят в помещенията нещо ценно. Пробих дупки в стъклата на вратите, после пообработих бравите на стайте и влязох във всяко едно помещение, като се надявах, че са изключили алармените си системи. Навсякъде поразрових малко, за да си личи, че в помещенията е влизал страничен човек. Гумените ръкавици в джоба на убития ще обяснят защо не са оставени отпечатъци. В последния офис имаше златен часовник с гривна, взех го и с чиста съвест го пхнах в джоба на убития. Той трябваше да послужи като доказателство за това, че е бил извършен грабеж. След това се върнах в своя офис и се обадох на Пат.

В девет и половина вече бяха купили историята ми. Момчето от павилиона за вестници, който се намирал на ъгъла на улицата, си спомни, че е видял как някакъв човек се е качил горе, когато вече всички били напуснали сградата. Точно тогава той затварял. Двама от онези, които наемаха съседните на моя офис помещения, казаха, че имали работа с пари и въпреки че никога не оставяли големи количества в офиса, онези, които не знаели това, можели да се опитат да ги ограбят. Часовникът в джоба беше окончателно потвърждение на моята версия.

Версията ми беше следната: видял съм счупените прозорци, проверил съм как стоят нещата в моя офис, убедил съм се, че някой е влизал там, и съм тръгнал да проверя дали някой не се мотае из етаж. Точно тогава той се опитал да ме пречука.

Собственикът потвърди, че в сградата е пълно с незаключени помещения, така че е напълно възможно, като е чул, че асансьорът се качва, мъжът да се е вмъкнал в една от стайте с надеждата да се скрие. Когато се опитал да се измъкне оттам, той ме е видял и в паниката стрелял по мен.

Аз обаче знаех истината. Той беше дошъл подготвен с двете пластинки, за да отвори ключалката. Когато не е успял да го направи, защото ключалката ми е по-специална, той е счупил стъклото. После с помощта на пластинките лесно е успял да проникне в празната стая и да ме изчака там.

Пат ме откара в управлението и там дадох показания. Не бях успял да свърша, когато в кабинета влезе един от детективите и каза, че самоличността на убития още не е установена, но са установили, че е използвал 38-калибров колт. Разрешителното за пистолета било на името на един бижутер, който преди две години бил ограбен. При грабежа му били отгъмкнали и пистолета. В лабораторията не бяха успели да открият никакви следи по дрехите. Единственото, с което разполагаха, беше, че обувките му са купени в Испания, и то вероятно по времето, когато е било купено и всичко останало. Отпечатъците му бяха изпратени във Вашингтон, а снимката му – в Интерпол, в случай че е чужденец.

Пат взе показанията ми, прочете ги и ги хвърли на масата.

– Почти вярвам в цялата тази история – каза той. – По дяволите, почти повярвах в нея.

– Ти си доста недоверчив негодник.

– Налага се, приятел. Именно сега съм склонен да бъда по-недоверчив от всякога. Първо историята с Дилейни, а сега и това.

– Тук поне всичко е ясно.

– Така ли? – меко попита той.

– Никой не иска да ти вземе скалпа?

Той скръсти ръце и се усмихна, но учите му гледаха сериозно.

– А не искат ли твоя скалп, Майк? Отвърнах му с усмивка.

– Няма да им е лесно да го получат.

– Не ме будалкай.

– Освен моите, ти имаш показанията на още петима свидетели. И те говорят за това, че в дадения случай мотивът за извършеното престъпление е грабеж. Откраднатият пистолет, ръкавиците, часовникът, местоположението на трупа, което говори, че той се е скрил преднамерено... Какво още ти трябва?

– Бих могъл да ти изложа напълно различна версия – каза Пат. – Единствената причина да не го направя е изказването на собственика, а то е единственото нещо, което ми се струва безспорно. Той наистина ни уверява, че няколко от офисите са били празни и не са били заключени. Единият от тях се е намирал на твоя етаж, но останалите врати са били заключени.

– Е, добре. Имах късмет, че носех пистолет със себе си. В противен случай трябваше да се заемеш с още едно неразкрито дело.

– И с това не сме свършили още.

– Надявам се, че скоро ще приключите. И аз самият бих искал да разбера що за тип беше онзи.

– Ще разбереш. Мислиш ли, че това би могло да бъде свързано по някакъв начин с делото, с което сега се занимаваш?

Станах, протегнах се, а после нахлувих шапката си.

– Единственото нещо, с което сега се занимавам, е да открива Грета Сървис.

– Може би ще мога да ти помогна – той порови в чекмеджето на бюрото си, извади някакъв плик и ми го подаде. – Разрешение за свиждане с Хари Сървис. Разговорът ви ще се записва. Може би утре ще получиш призовка от окръжния прокурор да се явиш в съда, така че не изчезвай задълго.

– Благодаря ти, Пат.

– Няма за какво. И на мен ми е интересно. Винаги се питам докъде ще стигнеш, преди да те изритат по задника.

Престоят в затвора оказва терапевтично въздействие върху някои хора. Хари Сървис беше именно от тях. Той беше малко поотслабнал и лицето му беше загубило предишния си враждебен израз, който имаше в съда.

Много се зарадва, когато ме видя. Наистина отначало се учуди много, но той много добре познаваше всички затворнически номера и беше наясно, че и аз ги познавам. Затова в разговора ни нямаше нищо, което би могло да му навреди, след като записаният разговор бъде изслушан от полицията.

– Отдавна ли не си виждал сестра си? – попитах аз.

– Много отдавна. Тя ме тревожи.

– Достатъчно е голяма, за да се грижи сама за себе си.

– Не мога да кажа нищо срещу това. Но се страхувам, защото тя е изпълнена с желание да се погрижи за мен. Помъчих се да я убедя, че ще се опитам да се оправя сам. След всичко това, което се случи, вече ще живея по честен начин. Можете да ми вярвате.

– Е – казах аз, – искаше ми се да те зарадвам с нещо, но не успях да я открива. Напуснала е предишната си квартира. Един от приятелите ѝ я срещнал случайно в центъра на града, но нищо повече. На твое място

бих се отказал.

– Не ме разбираш, Майк. Тя е единственият ми близък човек.

– Може би познаваш някой от приятелите ѝ? Той ме погледна многозначително.

– Не познавам никой друг.

– Ясно. Каж ми как се държеше, когато беше при теб за последен път.

Хари се размърда на стола и се намръщи.

– Ами как да ти кажа... като че ли имаше нещо.

– Какво?

– Не зная как да ти обясня. Не каза нищо. Спомена само, че много скоро нещата ще се наредят, защото има куп пари. Не обърнах много внимание на това, защото тя често ми ги е говорила такива. Но този път не започна да ми обяснява откъде ги е взела. Като че ли всичко това беше голяма тайна. Само че не ми хареса изразът на лицето ѝ. Изглеждаше точно така, както в детските ни години, когато правеше нещо забранено.

– Не спомена ли някой от приятелите си? – попитах аз.

– Да, но не последния път, а преди това – отговори Хари. – Нещо се беше случило, но тя не искаше да ми разкаже. Обаче аз разбрах, че се кани да се включи в играта. Смешно е, но Грета не е от хората, които си намират лесно приятели. Хората, с които обикновено се движеше, винаги са били малко особени.

– Чудаци ли? Хари поклати глава.

– Не, може би не чудаци. Но от онези, нали знаеш, изпадналите, които никой не поглежда. Мисля си, че именно затова те живеят в Гринвич Вилидж.

– Не ми помогна кой знае колко – казах аз.

– Разбирам – кимна Хари. – Единственото, което можах да видя, когато беше тук последния път, бе един плик с печат, който беше в тефтерчето ѝ – той замълча и с показалеца на едната си ръка написа на масата „Бредбъри“. – Запомних го, защото веднъж замалко да забъркам там една каша. Но когато ѝ напомних за това, тя затвори тефтерчето и каза, че това са глупости. Добре виждах, че ме лъже.

– Имаш предвид онова местенце на острова ли?

– Да – той облиза устните си и добави, като че ли току-що си беше спомнил. – И още нещо... пликът беше светлозелен, продълговат, нали знаеш, като пликовете, в които се пращат делови писма.

Погледнах часовника си. Времето за свиждане вече изтичаше.

– Добре, мой човек, ще видя какво мога да направя.

– Наистина ли ще направиш всичко, което можеш, Майк?

– Всичко, което е по силите ми. Хари стана и ме погледна изпитателно.

– И... Майк... не ти се сърдя за това, че ме тикна тук. Сам съм си виновен. Много се радвам, че тогава не те пречуках.

– На теб ти провървя много повече, отколкото на другите – отвърнах аз, но той нищо не беше чул за това, което се бе случило през изминалата нощ, и затова не разбра какво имам предвид.

Като се връщах в града, купих на бензиностанцията вестник и го прегледах. На първите страници имаше репортажи за последните изпитания на атомно оръжие и уверения от страна на ония идиоти от ООН, че ще вземат необходимите мерки. Както винаги, те се опитваха да превърнат Америка в изкупителна жертва. Ядосах се и се изплюх от отвращение и прочетох краткото съобщение за среднощния инцидент, който се беше случил в Хакард Билдинг. Мястото, което бяха отделили на това във вестника, беше толкова нищожно, че в малкото редове нямаше никакви сведения за мен, освен това, че аз съм онзи, който е открил тялото на Дилейни. Само се съобщаваше, че съм се натъкнал на крадеца и съм го застрелял, когато той се опитвал да ме застреля и да избяга.

Самоличността на убития все още не беше установена.

Когато пристигнах в офиса, заварих Велда да пие кафе с Хай Гарднър. Седяха в двата противоположни ъгъла на стаята, като бърбеха оживено, но внимателно избягваха единствената тема, която наистина ги интересуваше. Като че ли атмосферата в стаята бе изпълнена с някакво скрито напрежение, което се излъчваше и от двамата.

Хай извади цигарата от устата си и каза:

– Пак ли си ги забъркал разни?

Закачих шапката си на закачалката.

– За какво става въпрос?

На лицето на Велда се изписа облекчение.

– Би могъл да ми съобщиш къде се пилееш...

– И защо всички вие така сте се загрижили за мен?

– Майк... – той допи кафето си и остави чашата на масата. – Сега Пат се занимава именно с онова дело, в което ти си забъркан. Мислеше, че ние нищо не знаем, нали? Историята, която си измислил, не е лоша, но ние знаем по-добра.

Велда каза:

– Обажда се окръжният прокурор. В понеделник ще трябва да

отидеш в съда. Освен това той се интересуваше от разрешителното ти.

– Какво още има?

– Към някои неща и ти имаш отношение. Старият Биф от отдел информация извикал Ал Кейси и заедно преровили трийсет папки, в които се е ровил и Мич онази сутрин. Разгледали снимките, които е гледал Мич, и, дяволите да ме вземат, това се оказа най-странната колекция от всички, които съм виждал досега. От играчи на поло до политици. А сега Кейси мисли, че ти знаеш повече от това, което казваш, и иска да ни обясниш какво все пак е търсел Мич.

– Ами нали Биф каза, че нищо не е намерил.

– По дяволите, Майк, той е можел просто да пхне в джоба си онава, което е търсел, и точка.

– Защо? Ако са му били нужни някакви секретни данни за някого, той просто е можел да си препише това, което му е трябвало.

Хай се загледа в мен втренчено.

– А ти знаеш ли какво е било това?

– Не – отвърнах аз кратко.

– Тогава защо някой се е опитал да те убие?

– И аз не зная.

Няколко минути Хай мълча, после кимна, пхна остатъка от цигарата в устата си и стана.

– Добре, ще се заема с това – той измъкна от джоба си дебел пакет и го хвърли на масата. – Това са снимките на Грета Сървис, които ми поиска. Останалите ги раздадох на момчетата. Ще си отварят очите и ушите.

– Благодаря ти, Хай.

Той взе шлифера си и тръгна към вратата, но когато стигна до мен, изведнъж спря.

– Каж ми едно нещо, не за да го запиша, а просто така, за да задоволиш любопитството ми. Онзи, когото си застрелял... всичко това, което разказа, не е истина, нали?

Усмихнах се и поклатих глава.

– Не.

– Боже! – измърмори той и излезе.

Велда затвори вратата и се върна.

– Всичко е доста неясно, нали?

– Все пак имаме някои неща. Може и да не е кой знае какво, но е напълно достатъчно, за да се разтревожи някого.

С няколко думи й предадох подробностите от разговора ми с Хари

Сървис и подробности от престрелката в коридора. Лицето ѝ изразяваше тревога.

– Направих справка при съседите на Хелън Постън. Някои от тях успяха да си спомнят и да ми опишат една нейна приятелка, която по всяка вероятност е Грета. Обаче една бабиера се оказа доста наблюдателна и направи куп собствени изводи, но най-главното е, че тя стигна до убеждението, че Хелън Постън е била нещастна и едва е свързвала двата края, докато не се запознала с Грета. От този момент нататък тя започнала да се издокарва и да изчезва някъде през уикендите. Грета имала кола, не можа да ми каже каква марка, и всеки петък двете с Хелън заминавали с доста багаж, като понякога се връщали чак в понеделник. Веднъж не се върнала и точно тогава я открили мъртва.

– За първи път чувам, че Грета е имала кола – казах аз.

– Може да я е взимала под наем. Едно момченце ми каза, че била неголяма черна кола, така че е напълно възможно да е била от някоя агенция. Искаш ли да проверя в гаражите, които дават коли под наем?

– Добре... и разбери какви са били показанията на километража. А онова маце – Грета или която и да е – появявало ли се е там след убийството на Постън?

– Очевидно не. След разследването на полицията родителите на Хелън взели нещата ѝ, а след три дни стаята била дадена отново под наем.

– Някой друг питал ли е за нея?

– Доколкото успях да разбера, не. Направих всичко много внимателно, така че можеш да не се безпокоиш, никой не ме позна.

– Много се безпокоя – отговорих аз. – От този момент ще стоим подалеч от офиса. Ще наемем стая в Картър-Лейланд. Запази ми съседна стая до твоята.

– Брей, момче... – ухили се тя.

Пернах я закачливо и погледнах часовника си. Беше три и половина.

– Да вървим – казах.

Пат беше установил самоличността на човека, който се бе опитал да ме убие. Седяхме в дъното на един бар на чиния сандвичи и бира. Времето за вечеря още не беше дошло, имаше малко посетители и той ми показа рапорта, който беше получил от полицията преди един час.

Чрез своя отдел в Париж Интерпол бяха получили отпечатъците и снимките и незабавно ги бяха препратили в Ню Йорк. Мъжът се

казваше Орсло Бухер. Беше алжирски поданик, а освен това дезертърор и дребен престъпник с три присъди. Преди три години беше успял да избяга от затвора и оттогава никоой не беше чувал за него. В рапорта се съобщаваше, че не е искал паспорт в нито едната от страните, обслужвани от Интерпол.

– Нелегално влизане – изказах предположение аз.

– Всяка година тук пристигат стотици, хиляди хора, за които дори нямаме понятие. Цели тълпи пристигат през Мексико и от крайбрежието на Залива.

– А защо точно тук, Пат?

– Във Вашингтон мислят, че търсят политическо убежище. В другите страни имат врагове. Е, а легално не могат да влязат заради престъпното си минало.

– А този?

Пат сви рамене и отхапа от сандвича си.

– Кой го знае. Успяхме да открием стаята в Бронкс, която е заемал преди година и половина, препитавал се е със случайно спечелени пари, които явно са му стигали за най-необходимото. Нямам никакви приятели освен някакви типове от съседния бар. Два пъти в седмица си водел проститутка, но не разговарял с нея за нищо. Всичко, което тя си спомня, е, че последния път ѝ платил с банкнота от петдесет долара, а преди това плащал с различни дребни банкноти.

– Банкнотата нова ли е била? – попитах аз.

Той ме разбра какво имам предвид.

– Дори и да е имал повече пари, не успяхме да го установим. Бих казал, че са го наели да те убие, но тогава той би трябвало да има повече пари, а и трябваше да бъде по-добър стрелец. Именно затова твоята история все още изглежда напълно правдива.

Усмигнах се и отпих от бирата.

– Явно е бивш военен и пистолетът му е автоматичен.

– Да, знай, но кой сега тук не е военен? А имайки предвид неговото минало, той би могъл да се снабди с нужните амуниции. Не е толкова трудно да се намери нещо подходящо.

– Между другото, намерихме в стаята му вещи, откраднати при предишния обир, и оръжието, с което е бил извършен обирът.

Кимнах с глава. Пат наистина беше надушил нещо. Да допуснем, че мъжът наистина се е опитвал да се вмъкне в офиса ми, за да извърши грабеж и изобщо не е искал да убива нито мен, нито Велда. Ролята ми се състоеше именно в това, че аз съм открил кражбите и в другите офиси.

– Значи делото е приключено – казах аз.

Пат отпи последна глътка и остави чашата на масата. Той внимателно ме изгледа и беглата извивка върху устните му почти по нищо не приличаше на усмивка.

– Мислиш ли, че... – започна Пат.

Изминаха няколко секунди, преди отново да заговоря.

– Не ме предизвиквай, Пат.

– Снощи извършихме ексхумация на труп. Имам предвид онова момиче, което мислехме, че е загинало при автомобилна катастрофа преди четири месеца. Тялото беше толкова обгоряло, че не беше възможно да се идентифицира, но все пак ние успяхме, като използвахме данните от изследванията на зъбите. Лабораторният анализ показа, че тя е била мъртвопопаяна, просто напоена с алкохол в пълния смисъл на думата. Никой не би могъл да кара кола в такова състояние, в каквото тя се е намирала, но все пак, отчитайки различната възприемчивост към алкохола от страна на отделните хора, ние допуснахме, че тя все пак е карала колата и е катастрофирала. Беше известно, че е пиела много, но е умеела да го прави. За последен път са я видели жива в Гринуич Вилидж. Казала, че се кани да ходи на някакво парти, и нищо повече. Хората, с които се е срещала и е разговаряла по време на вечерта, имат здраво алиби. Казаха, че изобщо не са учудени от станалото. Тя е пътувала със собствената си кола и това, което е станало, е можело да се очаква.

– Какво те е разтревожило, Пат?

– Експертизата откри увреждания, които обикновено не са характерни за автомобилна катастрофа, даже и при такава като онази. Дори пожарът в колата не може да обясни някои неща.

– Не си много подробен, приятелю.

– Чувал ли си за това дело?

– Престани, Пат!

– Глупаво е, разбира се – каза той, – но искам да хвърлиш едно око на това.

Той ми подаде една снимка. Беше студийна снимка. Отлично сложена двадесет и пет годишна девойка, облечена в странна рокля в гръцки стил се облягаше лениво на изкуствена колона, а на устните ѝ играеше лека усмивка.

– Коя е тази?

– Регистрирана е в полицейския участък като певица в нощен клуб. Прекрасна външност, но слаби гласови данни, така че не е направила кариера. Агентът ѝ едва успял да ѝ намери ангажимент. Казва, че тя се е

занимавала предимно с това да измъква пари от постоянните посетители в местата, в които е работила, и се е справяла доста добре. На шестнайсет години е останала сираче и живеела с брат си, който е инвалид, в Де Мойн. Братът получавал инвалидна пенсия за участието си във Втората световна война и е имал малък магазин на крайбрежния булевард. Именно той изпратил пари за погребението.

Пат ми хвърли още веднъж дълъг поглед.

– Свържи тази история с другите две и си помисли какво се получава.

– Някой много харесва красиви тела – казах аз.

– Тук има и още нещо.

– Какво именно?

– Това момиче е познавало Грета Сървис – каза Пат. – Някога са работили известно време заедно като модели в една и съща агенция и са позирали горе-долу в един и същ стил. Фил Силвестър ги е снимал за рекламната брошура.

– Търсите ли я?

– В пет щата – той помълча и косо ме погледна. – Тук-там пътищата ни се пресякоха с твоите, но ти с нищо не успя да ни помогнеш. А при теб как е?

– Не е по-добре.

– Хари Сървис също не иска да говори.

– Пратете го в пандиза – казах аз.

– Престани да се правиш на глупак, Майк. Той спомена за някакво писмо без пощенска марка. На лентата това е записано.

– Нищо не ми е казал.

– Укриването на информация се наказва от закона, приятел.

– Каква информация? Това, с което разполагам, е само частна информация. Аз работя за Хари, нали не си забравил?

– По дяволите! – лицето на Пат прие стоманен израз. – Нямам намерение да те притискам, Майк. Всичко, от което имам нужда сега, е твоето мнение. Как мислиш, между тези жени има ли някаква връзка?

Направих знак на Ед и той донесе още една чаша. Изпих половината, преди да отговоря.

– Чуй ме, Пат... имаме три момичета с еднаква професия. Много е възможно да са се познавали помежду си. Това е дяволски тесен кръг от хора, така че е напълно възможно те да са се познавали, защото не един път са имали контакти помежду си по един или друг начин. Да допуснем, че е било така. Две от тях са мъртви, едната е изчезнала.

– Нищо не каза за четвъртата.

– В дадения момент това са само догадки. Провери си статистиката и ще видиш колко хора загиват ежедневно.

– Мислиш, че и Грета Сървис отдавна не е между живите?

– Не, не мисля. Един неин приятел съвсем наскоро я е видял недалеч оттук.

– Майк, това са били момичета от рекламни агенции, без роднини и не много обезпечени. Всяка от тях би се съгласила на много неща за добри пари.

– Но ние с теб знаем доста за тези неща. Имаш предвид някой, подобен на Джек Изкормвача, нали?

– Напълно е възможно. И ето кое е интересното в тази работа: нито едно от момичетата не е било подложено на сексуално насилие преди смъртта си.

– Ако това е работа на един и същ човек, трябва да признаем, че работи много чисто. Между другото, кажи ми... Ти самият навярно си мислил по този въпрос, защо трябва да се отива толкова далеч, че да отравят Постън с някаква си екзотична отрова? по какъв начин са я набабили, щом е толкова трудно. Това някак не се връзва с общата картина.

– Но все пак има някаква картина! – настояваше Пат.

– Разбира се, ако разгледаме всичко под такъв ъгъл.

Пат извърна глава и ме погледна право в очите.

– Кое то води именно до теб, приятелю.

– Значи все пак си решил да ме мачкаш?

– Съвсем не. Може би по-късно ще направя точно това, но сега ме интересува само едно нещо. Тази работа с Орсло Бухер. Всичко ли в действителност е било така, както го разказваш?

– Интересна работа. Хай също ме попита за това.

– И какво му отговори?

– Същото.

Пат хвърли на бара своя дял от сумата за обяда.

– Внимавай, Майк, не отивай твърде далеч. В този свят нищо не е само за себе си. Двамата с теб сме изиграли доста игри. Нека не се разделяме и този път. Зная какво си намислил, затова засега съм на твоя страна, но не забравяй, че там, по върховете, има хора, които искат главата ти. Ако се спънеш, и аз мога да полетя, така че бъди нащрек.

– Точно това правя с всички сила.

– И още нещо. Само за мен. Не за протокола. Цялата тази история с Орсло Бухер... всичко ли наистина е така, както казваш?

Поклатих глава.

– Не.

– Даваш ли си сметка какво правиш?

– Доста често ми напомнят за това – отвърнах аз.

Районът, в който е живял Орсло Бухер, не беше нов за мен. Той граничеше с района на онези коптори, които бяха предназначени за настаняване на наемателите от кварталите, където започваха реконструкции. Върху всичко лежеше печатът на униинето, който витаеше над сградите подобно на лондонска мъгла. По опънатите между сградите въжета се ветрееше прано бельо, обитателите на жилищата се отличаваха с непрिकрита враждебност. Целият този квартал съществуваше благодарение на дотациите от градската управа, но баровете бяха претъпкани, а тротоарите – задръстени от разнебитени коли.

Преди две години тук заловихме една банда, която търгуваше със спиртни напитки собствено производство, в резултат на което на един купон умряха от отравяне петнадесет души наведнъж. Някой тук сигурно все още помни колко много пари пръснах, събирайки фактите.

Ченгетата нямаше да могат да открият почти нищо, дори и ако хванеха всичките си информатори, но когато местните жители виждаха зелените хартийки, а и след като знаеха, че нямаше да пиша официален рапорт, веднага развързваха езичите си.

Макс Хюгес работеше като нощен барман в Севиля, мръсна закусвалня на ъгъла. Той току-що беше застъпил на смяна и когато влязох, точно бършеше с мръсен парцал плота на бара. Като ми хвърли един поглед, от който си пролича, че ме е познал, Макс, без да чака молбата ми, постави отпреде ми чаша бира и ми върна рестото от двайсетачката, която хвърлих на бара.

– Орсло Бухер – казах аз, като му показах една десетдоларова хартийка, която веднага потъна в ръката му.

Той се наведе напред и се подиря с две ръце на бара.

– Ти ли го пречука? Кимнах.

– Така си и мислех. По дяволите, той сам си го изпроси.

– Защо?

– Гадно копеле, винаги се забъркваше в нещо.

– Сам?

– Именно – отвърна Макс. – Да... тук никой не го обичаше. Подъл тип. На няколко пъти се наложи да го изхвърлям оттук, когато беше

доста пийнал и ми се струваше, че е готов да ме убие.

– Вършил ли е нещо тук?

– Не, но съм готов да се закълна, че той е свил патлака от магазина за спиртни напитки на Арни преди два месеца. Когато последния път го изхвърлях оттук, усетих, че има патлак.

– Кой още може да знае нещо за него, Макс?

– Струва ми се, че никой. Обикновено сядаше на едно и също място. Никой не се интересуваше от това – Макс примига и потърка брадичката си. – Макар че, знаеш ли, ще ти разкажа една интересна история. Веднъж видях как той се качи в огромен новичък автомобил на Ленъкс Авеню. Седна на задната седалка, колата имаше шофьор. Не видях с кого беше, забелязах само, че онзи тип носи широкопола шапка и явно добре познава Орсло. Във всеки случай това не беше обкръжението, с което бе свикнал Бухер.

– Сигурен ли си, че е бил той?

– Абсолютно – той отново се намръщи и докосна ръката ми. – Да, спомних си още, че старият Грийни ми беше разказал, че е наблюдавал същата сцена. Не му вярвам, защото винаги е пиян и не е в състояние да мисли трезво. Но той ми каза, че Орсло се е возил в луксозна кола.

– Може ли сам да поговоря с Грийни? Макс изсумтя и каза:

– За тая работа ще трябва да слезеш на шест фута под земята. Преди два месеца го блъсна камион и той умря в Белвю.

– А какво можеш да ми кажеш за онази пачавра, при която е ходел Бухер?

– Роузи? Момче, ами че тя знае за него по-малко от мен. Тя е от онези, които ще се пръснат за една чаша бира или за долар, и е щастлива, ако успее да забърше нещо. Само тя прибира такива боклуци, които другите не искат и да помиришат. Люси Дигс и Доли се откачиха от Бухер, когато се мъкнеше след тях, затова се е помъкнал с Роузи. Да, Бухер не беше особено популярен тук. Едва ли ще липсва на някого. Ако не бяха ченгетата, които се мотаеха наоколо, никой нямаше да си спомни за него.

– Окей, рожбо. Благодаря ти, ако това е всичко, което имаш да ми кажеш.

– Жалко, Майк, но нямам с какво друго да ти помогна. Къде мога да те намеря, ако науча нещо?

Извадих визитната си картичка и написах името на хотела.

– Звънни ми на този телефон, ако разбереш нещо важно. Ако се наложи, ще ти изпратя чек по пощата.

Хай точно се стягаше да си ходи, когато му се обадох. Беше ме търсил на всички телефони цял час и вече се беше отчаял. Не можа да говори с мен, защото край него гъмжеше от хора, и затова решихме да се видим в заведението, което се наричаше При Теди. Извървах пеша един квартал, после взех такси и дадох на шофьора адреса на ресторанта в долната част на Манхатън.

Хай ме чакаше в отделно сепаре и не беше сам. Той ми кимна към свободния стол и после посочи с очи високия слаб момък.

– Познаваш ли Ал Кейси?

– Виждали сме се. Протегнах ръка и той я стисна.

– Биф каза – започнах аз, – че сте прегледали папките с досиетата.

Открихте ли нещо?

– Точно за това искаме да говорим с теб – каза Хай. – Сядай.

Притеглих стола към себе си и Хай кимна на Ал.

– Хайде, започвай.

Ал се облегна назад и отпи от кафето си.

– Първо, според нас ние успяхме да установим с кого се е видял Мич преди смъртта си. Ходил е в магазина за женска конфекция на Бродуей и е разпитвал там за тези проклети бодита, а накрая е купил едно от тях. Казал е на една от продавачките името си и е дал адреса на редакцията. Платил ѝ е двацет зелени за боклук, който струва само дванайсет. Момичето отишло да се обади в търговския отдел, а когато се върнало, него го нямало. И тъй като публиката на Бродуей не оставя винаги такива щедри бакшиши, след като малко се поразговорихме, момичето си спомни за него. Първо не искаше да говори, защото се страхуваше, че управителят ще разбере, че е задържала бакшиша. Спомни си също, че докато пишела квитанцията, Мич през цялото време наблюдавал някакъв купувач, който стоял при готовите рокли, и то толкова внимателно, че трябвало два пъти да го попита за адреса, преди той да ѝ отговори. Но тя каза, че никога не била виждала онзи другия.

– Какво е купил Мич?

– Къса черна блузка от изкуствена тъкан, доста предизвикателна на вид. Ние предположихме, че е познал онзи, за когото момичето спомена, и е тръгнал след него. Датата върху касовата бележка съвпада с датата, на която Мич за първи път е отишъл в картотеката и е започнал да рови там.

– Някоя от продавачките позна ли онзи тип?

– Не. Тази, която трябвало да го обслужи, била нова. Той не купил нищо. Момичето каза, че ако не се лъже, това бил човекът, който питал нямаат ли други цветове бодита освен изложените. Тя му отвърнала, че нямаат, и той си тръгнал. Но е интересен фактът, че точно тази сутрин бил изложен пълен асортимент с всички разцветки.

Загледах се в двамата и изведнъж усетих, че всички отделни малки парченца започват да се свързват в мозъка ми... с изключение само на едно, съвсем мъничко.

– Пълен асортимент, но все пак в него е липсвал един цвят – казах аз.

Ал Кейси поклати глава.

– Всички цветове. Дори ги проверих в регистрационните книги.

– Там не е имало бяло боди – казах аз уверено. Те се спогледаха и над носа на Ал се появи дълбока бръчка.

– Да, така е – бавно каза той. – Не е имало бяло. Но как успя да се сетиш?

– Мич Темпъл ми подсказа. Точно затова той се е мъчел да вземе от джоба на самото си бялата носна кърпа. Именно до кърпичката се е мъчел да стигне, а не до нещо друго.

Хай вдигна очилата си над челото и ме изгледа втренчено.

– Не те разбирам, Майк.

– Велда първа се досети – казах аз. – Зелено за рижата, черно за блондинката. Какво момиче би изглеждало най-добре в бяло боди?

След минута Хай каза:

– Брюнетка или тъмнокоса.

– Като Грета Сървис – допълних аз.

Глава 6

Цялата картина започваше да се избистря. Беше очевидно, че само първият детайл трябваше да застане на мястото си. Пат също в края на краищата би се досетил до това. Полицейските досиета бяха пълни с описанията на разни психопати, които бяха готови на всичко, за да задоволят нелепите си приумици и желания. Те притежаваха змийска хитрост и не беше лесно да ги залови човек. Плетяха своите мрежи по толкова сложен и фантастичен начин, че изглеждаше невъзможно да се намери началото или краят на техните невероятни хитрини. В общи линии цялостната картина се основаваше само на едно предположение, но с голяма степен на вероятност.

– До каква степен е осведомен Пат за всичко това?

– Неговите хора вървят по нашите следи. Ако получат други отговори на същите въпроси, значи са извадили лош късмет.

– Колко дълго ще държите това в тайна?

– Докато не направим поне още една стъпка. Норман Харисън се върна днес от Вашингтон. Беше там, за да прегледа последните сенатски разследвания на съответната подкомисия и се кани да разрови нещата си, за да разбере дали Мич не му е изпратил нещо, след като не е успял да го намери по телефона. Мич има в къщата си факс, така че това е напълно възможно.

Хай запали цигара и замислено духна клечката.

– Довечера имам среща с него. Зает е с организирането на политическа среща, която един от членовете на ООН организира заради една новоприета страна. Някаква новоизлюпена африканска страна, която поддържа. Искаш ли да дойдеш с мен?

– Защо точно аз?

– Защото и ти си затънал до гуша в тая работа не по-малко от нас и много добре разбираш, че не бива да пропускаме нито една възможност да хвърлим някаква светлина върху смъртта на Мич.

– Благодаря – усмихнах се аз и погледнах Ал Кейси. – А ти?

– Ще се върна обратно в картотеката. Струва ми се, че разбрах каква е била системата, по която е работел Мич, когато е бил там. Във всеки случай не е било но азбучен ред. Ако успее да открие последната папка, която е гледал, кръгът на възможностите значително ще се стесни. Дори и нещо да липсва, ще можем да го възстановим с помощта на

негативите.

Дръпнах се назад от масата и станах.

– Добре, старче, с теб съм.

Къщата на Джералд Ют беше новопостроена триетажна сграда на Пето Авеню точно срещу Сентръл парк. Оскъдните ми сведения за него бяха взети от кратките бележки във вестниците, затова по пътя Хай накрая ми разказа някои подробности.

Ют беше собственик на няколко процъфтяващи корпорации, които го бяха направили мултимиллионер още през 1930 година. Самият той не беше излизал на обществената арена, докато жена му не беше решила, че Чикаго е твърде нищожен град за тяхното ново положение, и не го беше принудила да се преместят в Ню Йорк.

След година тя беше умряла, но за това време Ют беше успял да се пристрасти към живота във висшите кръгове, който бе станал достъпен за него.

Той дори беше разширил полето си на действие и беше станал нещо като покровител на тъмните видове изкуство и неофициален домакин на приеми на важни знаменитости, посещаващи Ню Йорк.

Явно Ют беше достатъчно умен, за да не се пъха в необятните дебери на политиката, макар че понякога до влиянието и връзките му прибъгваха хора, когато искаха да окажат въздействие върху един или друг представител от ООН.

Обществената дейност изглежда изобщо не беше навредила на бизнеса му, акциите на неговите предприятия се котираха високо на борсата и през целия си шестдесет и две годишен живот той не се беше забърквал в нито една скандална история.

В стаите се носеха приглушените звуци на струнен квартет, като фон за тихия шум от деловите разговори. Портиерът взе шапките ни и зад гърба му видях гостите, които стояха на малки групи и разговаряха. Между нас сновяха келнери с подноси, отрупани с чаши шампанско. Обстановката не беше официална, повечето от мъжете носеха смокинги, някои от тях с черни вратовръзки, а жените като че ли бяха слезли от страниците на парижките модни списания, напичани с диаманти.

Джералд Ют умееше да цени добрите връзки. Видях Ричи Салисбъри, който беше автор на болшинството вашингтонски сензационни статии, Пол Грегъри, чиито политически обзори се печатаха в най-големите списания, Жан Сингълтън, който обикновено водеше новините от

чужбина.

Когато влязохме, Ют разговаряше с Норман Харисън и се приближи, за да поздрави Хай, който ме представи.

Въпреки годините той беше невероятно красив, макар че вече си имаше малко коремче. Притежаваше пронизителния поглед на внимателен наблюдател.

Усещах, че очите му биха могли да се засмеят на някоя умела шега, но и да станат ледени, ако се наложи. Имах чувството, че погледът му ме прониза като рентген и успя да види всяка подробност у мен, когато той каза:

– Мистър Хамър? О, да, на него неотдавна бяха посветени всички заглавия във вестниците.

– Чиста случайност – казах аз.

– Но доста добра за вашия бизнес – той пусна ръката ми и се усмихна.

– Така е.

– Жалко, че не мога да напиша поне половината от това, което зная за него – добави Хай.

– Че защо?

Хай се засмя тихо.

– Защото на Майк може да му хрумне да напише автобиография, в която непременно ще ме спомене. Как минава партито?

– О, чудесно. Приветстваме с добре дошъл Наку Ем Абор и съпровождащите го лица, запознаваме ги с града и всичко останало. Цялата вечер ще пристигат нови гости. Хайде да ви запозная с някои от тях.

Хай направи жест с ръка.

– Не се притеснявайте, познавам почти всички. А ако не зная някой от тях, ще се запозная сам.

– А вие, мистър Хамър?

Хай ме изпревари.

– Не се безпокойте за него, Джералд. Дори не можете да си представите колко познати има той.

– Е, тогава ми позволете да ви представя домакинята на вечерта.

Той отиде до съседната двойка – жена в черна дълга рокля, която се диплеше но тялото ѝ като сребрист флуид, и някакъв тип от Далечния Изток.

– Скъпа... позволете ми да ви отнема една минута – каза Джералд.

Жената се обърна. Косите ѝ блестяха, очите, умело гримирани, изглеждаха малко дръпнати и сияеха. Когато погледът ѝ се спря на мен, тя

широко отвори очи от удоволствие и гласът на Далси Макинес каза:

– О, Майк, колко се радвам да те видя тук!

Хай бутна Джералд с лакът и прошепна:

– Сега разбирате какво имам предвид, нали? Домакинът ни се засмя, представи ни Джеймс Лусонг, побъбри още малко с нас, а после и тримата се присъединиха към останалите гости, като ме оставиха насамя с Далси и чаша шампанско.

– Добро превъплъщение: от редактор на модно списание в домакиня на прием – казах аз.

– Клиентите ни харесват такива метаморфози.

Тя ме хвана подръка и започна да си проправя път през тълпата, като кимаше с глава на приятели и познати и от време на време ме предсвещаваше на някой от тях.

Видях Хай, който спокойно разговаряше с Норман Харисън, но не успях да чуя за какво става въпрос.

– Тези неща придават особено изискан вид на нашите публикации – продължаваше Далси.

– Едва ли ще бъде така, ако ви видят с мен – казах аз.

– О, да, вие на всичко придавате малко пикантност.

– Но това обаче едва ли помага за създаването на нужните връзки.

Пръстите й стиснаха ръката ми и тя се усмихна.

– Да, но пък това са интересни връзки. След като си тръгнахте от агенцията, там се вдигна невероятна суматоха. До този момент си мислех, че служителите ми четат по-изискана литература, но изведнъж стана ясно, че и те си падат по сензациите. Оказа се, че вие сте добър стимул. Само няколко въпроса и успях да науча много интересни неща за вас.

– Учудвам се, мис Макинес, че все още разговаряте с мен.

– Вие доста добре познавате жените – каза тя, – а аз се казвам Далси. Е, а сега задоволете любопитството ми. Нямахте ви в списъка на поканените. Как успяхте да попаднете тук?

– Всемогъщата преса! Приятелят ми Хай Гарднър беше поканен и ме доведе със себе си. Не че тук ми е кой знае колко интересно, но по-късно ми предстои делови разговор.

– Всеки приятел на пресата е и приятел на Джералд. Радвам се, че и вие сте успели да постигнете това. Има ли тук някой, с когото бихте искали да се видите?

Поне на четири различни места имаше малки групички от скупчени близо един до друг мъже. Оттам непрекъснато се разнасяха бурни

смехове. Беседата се водеше с онова оживление, което настъпва, когато ядро на мъжкия кръг беше някоя хубава жена.

– Може би с момичетата от вашата агенция – предложих аз.

Далси ми се закани с пръст.

– Я виж! Те са само за изписване на вежди, освен това са твърде млади за вас.

– Ами за тези?

Кимнах с глава към скупчилите се около едно от момичетата мъже. Те всички бяха доста над петдесетте. Тя ги погледна и весело се засмя.

– Нали е забавно? Когато започва поредната сесия, те са готови да се хванат един друг за гърлото или изобретяват планове за преустройството на света. А сега се веселят покрай тези двайсетгодишни момичета точно като ученици. Няма нищо по-прекрасно от миловидното лице, ако трябва да се запазят мирът и спокойствието на един прием.

– Би трябвало и в ООН да прибягнат до тези средства. Вероятно точно това им липсва.

– О, вече съм мислила по този въпрос. Отначало на Джералд не му хареса много, но момичетата на Проктър са толкова удачно решение, че сега сам настоява да ги поканим. Всъщност, идеята беше на жена му.

– А как стана така, че вие сте домакинята на приема?

– Правя кариера, нима не сте чули?

– Само слухове – отговорих й. – Но не съм взимал участие в това.

– Честно казано, тази участ ми е била отредена още от мига на раждането ми. Произхождам от добро семейство от Средния Запад, учих в скъпо училище и се сдобих с подходящи приятели, така че всичко стана от само себе си. Този живот не ми харесва особено много, но...

Тя отпи замислено от чашата си и добави:

– Всички тези момичета, които виждате тук, са от добри семейства. Една от тях е сгодена за млад конгресмен, друга – за най богатия бизнесмен от промишлеността, а две са поканени в Холивуд.

– Върви им на хората!

– Съвсем не, те са си го заслужили. Изискванията към тях са много високи. Ако това не беше така, нямаше да можем да ги поканим тук.

Тя остави празната си чаша върху подноса на минаващия покрай нас келнер и си взе нова.

– Между другото, открихте ли момичето, което търсехте?

– Още не. Градът е толкова голям, че в него човек лесно може да се изгуби, ако пожелае. Но аз разполагам с още време.

– Снимките, които ви дадохме, не ви ли помогнаха поне малко?

Поклатих глава и свих рамене.

– Никой не я е виждал. Но все пак не е лесно да се забрави такова лице.

Далси се обърна и вирна брадичката си. Очите ѝ изразяваха дълбока замисленост.

– Знаете ли, струва ми се, че...

– Какво?

– Теди Гейтс, онзи, който беше снимал това момиче... той има странични контакти и понякога използва модели, от които сме се отказали. Напълно е възможно да има при себе си нейната регистрационна карта. Преди правеше така.

– Как мога да го намеря?

– Не е нужно да го търсите. Офисът му се намира в нашата сграда и аз имам ключове.

Тя погледна часовника си и добави:

– Осем часът. Приемът ще продължи до полунощ. Мислите ли да останете докрая?

– Не.

– Тогава може би ще се срещнем във фойето на агенцията. Да речем, в дванайсет и половина. Да отидем и да видим какво има там.

– Няма ли да ви затрудни всичко това?

– Хм... подобни неща не са ми по вкуса. А сега трябва да вляза в ролята си на домакиня. Приятно прекарване.

Погледнах подире ѝ, като отдадох дължимото на гордата ѝ осанка и походката, изпълнена с достойнство и в същото време толкова женствена. Не бях единственият, който беше впил поглед в нея, и въздъхнах със съжаление, когато тя изчезна.

Норман Харисън не успя да открие какво е вълнувало Мич Темпъл. Той прегледа всички книжа в кабинета си и всички бележки, но не намери нищо, което би могло да му послужи като ориентир. Младежът, който работеше при него като секретар, каза, че помни Мич, но разговорът с него бил много кратък и той помолил да предадат на Норман да му се обади веднага, щом се върне.

Седяхме всички заедно в библиотеката и се опитвахме да отгатнем какво би могло да накара Мич да се обади на Норман, но така и не измислихме нищо. Норман си спомни, че веднъж с Мич били на някакъв прием и там Мич започнал да го разпитва за политическите причини за

серията статии на Норман за мафията. След това на Норман му предложили да направи няколко репортажа за общата политическа ситуация в ООН и за предстоящите избори в Щатите. Мич не би трябвало да се интересува от всичко това, защото работел в съвсем друга област.

Влезе една от прислужниците и каза, че търсят Хай по телефона. Когато се върна, той не можеше да прикрие възбудата си. Като изчака да останем сами, Хай ми каза:

– Ал Кейси е открил шофьора, който според него последен е видял жив Мич. Като се качил в таксито, Мич го накарал да тръгне след една кола, която се движела по Двайсет и първа улица. Изчакал около петнайсет минути, докато от магазина не излязъл един човек с пакет под мишница. Онзи вървял пеша до края на квартала и се качил в частна кола, която очевидно била повикана по телефона от магазина. Мич проследил колата до околоръстния път, но после онези се понесли с бясна скорост. Когато шофьорът се опитал да ги следва, се натъкнали на полицейски патрул, който ги глобил за превишена скорост. Тогава Мич помолил шофьора да го откара отново до центъра и слязъл край дома си.

– Шофьорът сигурен ли е, че това е бил Мич?

– Познал го е по снимката. Запомнил го много добре, защото Мич му дал голям бакшиш, който покрил загубите от глобата.

– Има ли някакви сведения за втората кола? – попитах аз.

– Не, те така и не успели да се приближат достатъчно до нея. Вече притъмнявало, движението било много натоварено, но шофьорът мисли, че колата била тъмносиня на цвят. Но не си спомня марката.

– Жалко. Не е ли успял да разбере нещо в магазина?

– Някоя от продавачките не е забелязала или запомнила нещо интересно по отношение на купувачите, но една от тях наистина е продала бяло боди. Проверих копията от касовите бележки. Било платено в брой, затова не са оставени нито името, нито адресът на купувача.

Погледнах замислено Хай. Нещо ме тревожеше, въпреки че не можех да разбера какво именно.

– Трябва да съобщим на Пат за това – казах аз.

– Той вече знае – отвърна Хай. – Но каква полза имаме от всичко това, след като не знаем кого трябва да търсим.

– Мич го е познал.

– Но Мич познаваше куп хора.

– Но защо именно този? – продължавах аз. – Какво странно има в това, че някой от тълпата купувачи купува бяло боди за своята изгора?

– Може би той го е правел и преди това. Може би е забъркан в

неща от такъв род – спокойно вметна Норман.

– Това може да се изясни – каза Хай.

– Пат ще проверява картотеката и ние ще се опитаме да му помогнем. Ще дойдеш ли с нас, Майк?

– Не, вие вървете, а аз ще се опитам да действам в друго направление. По-късно ще ти се обадя.

Лицето на Хай отново придоби загрижен вид.

– Слушай, Майк...

– Това е само предположение – прекъснах го аз. – И ние трябва да подходим към него от всички възможни гледни точки.

Като че ли Джералд Ют съжаляваше, че си тръгваме, но не настоя да останем. Взехме си довиждане с някои от гостите и Далси Макинес излезе да ни изпрати. Казах ѝ, че искам да проверя някои неща, но ще дойда на уговорената среща.

Навън Хай махна на едно такси и ме свали срещу Нюз Билдинг, а самият той продължи, без да ми задава повече въпроси.

Наблизо имаше малък бар, който по обяд обикновено се пълнеше с журналисти. Тим Райли седеше на обичайното си място и като че ли бе изцяло погълнат от вечния разговор с бармана за Ню Йорк Мете. Той беше спортен наблюдател, който в дадения момент работеше в отдела на коректорите, но изобщо не можеше да се раздели със спомените си за бейзбола.

Той се усмихна, когато седнах до него, но не му дадох възможност да ме въвлече в дискусията за спорта.

– Окажи ми тази любезност, Тим... – започнах аз.

– Майк, нямам вече нито един билет. Аз...

– Не, не, не става дума за това. Имам предвид Мич Темпъл.

Той остави чашата и лицето му стана сериозно.

– Питай.

– Мич пазеше ли черновите от репортажите си?

Тим направи гримаса и кимна.

– Разбира се, всички правят така, в случай че им се наложи да възстановят нещо.

– Бих искал да ги погледна.

– Ами че можеш да разгледаш старите броеве.

– Твърде е сложно, с черновите е по-лесно.

Той допи на един дъх мартинито си, хвърли една банкнота на плота и стана.

– Да вървим – каза кратко той.

В кабинета на Мич Темпъл миришеше на застояло, сякаш се намирахме в непроветрен обор. Старият шлифер все още висеше на закачалката, пепелникът беше пълен с фасове. Някой се беше ровил във всички чекмеджета и беше оставил на бюрото купища хартия. Картотеката с две чекмеджета беше оставена на бюрото, две от тях бяха частично опустошени. Но тъй като вътре бяха само неговите собствени чернови, прикрепени с кламери, никой явно не беше правил внимателен оглед.

В папките имаше планове за всеки месец. Най-първите бяха отпреди две години. В някои папки имаше фишове с описание на различни слухове, които при проверка бяха потвърдени с факти, всевъзможни забележки по повод на отделни лица, които по-късно се превръщаха в репортажи.

Подхванах с крак въртящия се стол, придърпах го към картотеката и седнах.

– Мога ли да ти помогна с нещо? – попита Тим.

– Самият аз не зная какво търся.

– Добре, стой си тук колкото искаш, никой няма да те закача. Ако намериш нещо, обади ми се. Става ли?

– Не се притеснявай, Тим, разбира се, че ще го направя. Благодаря ти.

Мич Темпъл не беше само обикновен репортер, който се занимава с клюките на Бродуей. В записките му имаше истински малки бисери и паметта ми подсказваше, че впоследствие те се бяха превърнали в убийствени репортажи.

Той бродеше из цял Ню Йорк, въпреки че основната му тема винаги е била Бродуей. Но често се намираха странични теми, свързани с Бродуей, и тогава той за известно време се превръщаше в истински кръstonосец. Серията от статии за мафията беше довела до специално разследване на дейността на нейните шефове, което приключи с няколко строги присъди. На два пъти той се беше намесвал в политически афери и беше разобличил няколко политици от града.

Имената на Далси Макинес и Джералд Ют често се мяркаха в записките на Мич. Понякога те бяха домакини на някой прием, понякога – гости. Някои от кавалерите на Далси се оказаха фигури от международен мащаб в областта на политиката и финансите. Тя беше обиколила целия свят в качеството си на представителка на Проктър Груп и беше приета в най-известните домове в Европа и Америка. Въпреки че Мич

беше отбелязал, че тя има отношения към някои политически събития и винаги взема участие в развлеченията на представителите на ООН, все пак тя нямаше никакви особени политически позиции и не беше близко с големите политици.

Сведенията за Джералд Ют бяха повече. Той винаги беше взимал участие във финансирането на някоя перспективна акция или биваше заинтересован от такива проблеми, каквито са разузнаването или международните отношения.

На два пъти е имал романтични връзки с известни дами, но по-далеч не е стигнал.

В един от репортажите си Мич намекуваше, че Ют е използвал влиянието си върху делегата на един свален диктатор от Южна Африка, за да сключи доста изгоден контракт за разработка на минерални ресурси за една от своите компании, но при съвременния начин на водене на бизнес в това нямаше нищо особено.

В записките имаше и други имена, познати и непознати. Три седмици поред Мич беше изобличавал в репортажите си лицемерието на американското правителство по повод на поетите от него задължения и във връзка с това споменаваше името на Белар Рис, който беше изплувал на повърхността веднага след Втората световна война със значително състояние. Беше оглавил преврат в страната си, която в резултат на това се бе превърнала от колония в независима държава, която го беше избрала за свой представител в ООН. Той се опитваше да получи признание за страната си от коалицията арабски държави, оглавявана от Наку Ем Абор.

„Да, тук Мич е пропуснал нещо“ – помислих си аз. Страната беше влязла в коалицията и именно стария Наку честваха днес на приема, устроиван от Джералд. Мич много се беше мъчил да ги разобличи, но напразно.

Въпреки разследването, проведено от Темпъл, и въпреки публикуването на получените факти, двата съюза на работниците в страната бяха взели надмощие, в страната беше избухнало въстание, в резултат на което столицата беше частично разрушена, и политикът, който беше оглавил цялата тая дандания, бе избран отново, въпреки че се намираше в тесни връзки с комунистите.

Имах на разположение още десетина минути, така че направих последен опит и започнах да се ровя в последното чекмедже без особено голяма надежда, че ще открия нещо.

Беше ми интересно да чета материалите, но в тях нямаше нищо

особено. Отново изплува името на Белар Рис. Един път го беше отупал някакъв плейбой, друг път италианското правителство го беше обвинило във връзка с група спекуланти, които продавали на невероятни цени лекарства на черния пазар.

Имаше още някакви истории с разни дребни риби от шоубизнеса, но във всичко това нямаше нищо особено.

Бях прегледал вече около една трета от репортажите и доколкото можех да разбера, това си беше чиста загуба на време. За да накара някой да го убие, Майк би трябвало да напише нещо много по-важно. Нито един здравомислещ човек не би рискувал да вдигне във въздуха цялата полиция и всички журналисти заради тези глупости тук. Наистина можеше да се допусне, че онзи не е бил здравомислещ... Може да е бил някой обикновен психопат.

В дванайсет и двайсет вече бях пред Проктър Груп Билдинг. Нощният портиер хвърляше към мен тревожни погледи. След пет минути се появи Далси и ме поздрави. Онзи се успокои. Тя беше успяла да се преоблече някъде, носеше пола и пуловер, на раменете ѝ беше наметнато късо сако. Приличаше на тийнейджърка, която отиваше на късна среща с любимия.

– Отдавна ли чакате?

– Около пет минути. Как мина приемът?

– Блестящо. Жалко, че си тръгнахте толкова рано. Бихте могли да видите величията на деня, най-великите мъже на велики нации.

Казах тихо мнението си по този въпрос и тя се изсмя, като ми хвърли дяволит поглед.

Далси имаше ключ от служебния асансьор, който мигновено ни качи до десетия етаж, където се намираше царството на фотографите. Напипа в тъмното ключа, запали лампата и ме поведе по коридора край лабораториите, където се проявяваха и обработваха лентите, покрай таблата, по които бяха накачени фотографии на модели на фона на екзотични растения. После стигнахме до стайте на фотографите, където на една от вратите видях табелка с името на Тиъдър Гейтс.

– Стигнахме.

Тя отвори вратата, влезе, запали лампата и се приближи към картотеката, която беше до стената.

– Сървис, нали така?

– Грета Сървис – кимнах аз.

Измъкна едно от чекмеджетата, прерови с пръсти пликовете и измъкна един с името на Грета, надписано на пищеца машина. Върте

имаше дубликати от снимките, които вече ми бяха показали, и кратък списък на заеманите длъжности. Адресът беше същият: Гринуич Вилидж.

– Не става, нужен ми е последният адрес – казах аз.

Тя пхна плика на мястото му и затвори чекмеджето.

– Почакайте малко.

На бюрото на Гейтс имаше друга картотека, от онези, които се въртят. Тя я завъртя и каза:

– Може би е това?

Погледнах картончето. Там беше написано името на Грета, старият адрес беше задраскан и под него беше написано: хотел Сейндлър. Знаех го. Това беше треторазрядна дупка, която се намираще на Осмо Авеню. Символите в долния край на картончето може би означаваша нещо за Те-ди, но на мен не ми говореха нищо. В ъгъла беше написано още едно име: Хауел.

– Е?

– Това е единственото, което имам. Трябва да го проверя.

– Може би отначало трябва да се обадите по телефона?

– Не! Страхувам се да не я уплаша – казах и стиснах ръката на Далси. – Благодаря ти, няма да забравя това, котенце.

В очите ѝ се мярна лека тъга.

– Ще бъде ли нахално от моя страна, ако аз... е, ви помоля да ми разрешите да дойда с вас. Или ще ме помислите за твърде любопитна?

Хванах я за ръката.

– Разбира се, защо не.

Таксито ни стовари пред хотела и ние влязохме във фойето. Тук живеяха за постоянно или временно хора, които бяха твърде стари и бедни, за да могат да си намерят нещо по-прилично. Въздухът беше застоен и пропит с мирис на цигари и този мирис, мирисът на нищета, ви-таеше тук като че ли от десетилетия.

Килимът, който беше постлан пред няколкото протрити кожени кресла, беше ужасно овехтял. Унили прашни палми в саксии стърчаха в ъглите на хола. Две от тях бяха край асансьора, на който висеше надпис, че не работи.

Дежурният администратор беше още една реликва, която дремеше в креслото си в компанията на три празни бирени бутилки.

Приближих се до него и попитах:

– Тук ли живее Грета Сървис?

Погледна ме сънено и поклати глава.

– Не, няма такава.

– Сигурен ли сте?

– Вече ви казах.

Тогава си спомних името, написано в ъгъла на картичката и попитах:

– А какво ще кажете за Хауел?

Той се поизвърна малко и погледна списъка, който висеше на стената, а после каза:

– Двеста и девет, втория етаж – и после посегна към телефона.

– Остави това – казах му рязко.

За един кратък миг той искаше да се ядоса, но после ме погледна с широко отворени очи, олюля се, сви рамене и отново се настани удобно в креслото си. Хванах Далси за ръка и я повлякох по стълбата.

Почуках два пъти, преди от другата страна да се чуе някакъв тих звук. Почуках още веднъж и тогава един сънен глас каза:

– Сега, сега, само не чупете вратата.

Чух шум от паднал на земята стол, някой изруга тихо, после под вратата се показа тънка ивица светлина, издрънча веригата, ключалката щракна и аз казах:

– Здравсти, Грета!

Това беше тя. Не, разбира се, онази Грета от снимките, но все пак тя. Лицето ѝ беше малко посърнало, красотата ѝ не беше така пищна, както преди, кожата ѝ беше загубила свежия си вид, а очите ѝ – своя ясен поглед. Гарвановочерните ѝ коси бяха объркани и разпилени по раменете.

Носеше евтина хавлия, която придържаше с ръка под брадичката си, за да не се разтвори.

Напъхах я обратно в стаята, повлякох Далси след себе си и затворих вратата. Грета явно бе стигнала до крайния предел на нищетата. Стаята беше обзаведена само с най-необходимото. В гардероба имаше няколко рокли, празна бутилка от джин се търкаляше на нощното шкафче, на пода бяха пръснати парчета от счупена чаша. Грета гледаше ту мен, ту Далси.

– Какво искате?

– Вие ли сте Грета? – отговорих аз. Тя ме огледа мълчаливо, а после каза:

– Струва ми се, че ви познавам.

– Майк Хамър.

Сега тя ме позна.

– Копеле! – изсъска тя.

– Успокой се, малката, не си мисли, че можеш да ме обвиняваш за това, че брат ти е в затвора. Точно той ме помоли да те намеря.

Леко смутена, Грета отстъпи една крачка.

– Е, добре, намери ме. А сега се измитай! Неизвестно защо тя избягваше да ме гледа в очите.

– Какво е станало с теб? – попитах аз.

Тя едва-едва вдигна глава, устните ѝ бяха плътно стиснати.

– Оставете ме намира.

– Хари иска да ви види.

Тя се извърна рязко и мрачно се загледа в мръсното стъкло на прозореца.

– В този вид?

– Мисля, че му е все едно.

– Предайте му, че ще отида на свиждане веднага, щом мога.

– Какво се е случило с вас, Грета?

Погледите ни, отразени в прозореца, се кръстосаха.

– Просто нищо не се получи. Имах прекрасни идеи, но не успях да ги осъществя.

– И какво да кажа на Хари за вас?

– Работя – отвърна кратко тя. – Успях да спечеля нещичко. Но времето ми ще дойде.

Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

Не отговорих нищо и тя се обърна рязко към нас. Хавлията ѝ се разтвори и прекрасното ѝ тяло се очерта под прозрачната нощница в цялото си великолепиe.

– Кажете му да ме остави намира, докато не се уредя. И престанете да ме следите. Ще правя това, което сметна за нужно. И самият той не се е подредил кой знае колко добре, нали? Аз поне съм на свобода и правя каквото мога. А сега ме оставете на спокойствие и се измийте!

– Грета... не искате ли да си поговорим за Хелън Постън?

Тя не реагира на думите ми и каза равнодушно:

– Тя е мъртва, самоуби се.

– Защо?

– Откъде да зная. Беше се побъркала по някакъв тип.

– Ами ако не е било самоубийство? – попитах я.

Тя трепна едва доловимо и сви ръцете си в юмруци.

– Ако някой е умрял, умрял е, и край. Какво значение има сега това?

– За нея, разбира се, никакво. Но то има значение за някой друг. Може би все пак ще си поговорим по този въпрос?

Тя се обърна, отиде до шкафа и започна да сваля от закачалките роклите, като ги хвърляше в куфара, който беше поставен на пода.

– По дяволите! – измърмори тя. – Ще трябва да си намеря друго място, където никой няма да може да ме открие – обърна се през рамо и аз видях как горяха очите ѝ. – Незабавно се махайте отгук!

– Не можем ли да ви помогнем по някакъв начин, попита Далси.

– Няма смисъл – намесих се аз. – Точно за това дойдохме, но е по-добре да си вървим. Хайде!

На ъгъла имаше няколко таксита. Качих Далси на първото, помолих я да ме почака малко и отидох до задното такси. Завих визитната си картичка в една банкнота от пет долара и я подадох на шофьора. Той нерешително взе парите, очите му бяха нащрек. Казах му:

– След пет минути от онзи хотел ще излезе една жена. Ако потърси такси, качи я на своето. Обади ми се къде е отишла и няма да съжаляваш.

Той разгледа картичката на слабата светлина на уличните лампи и когато вдигна глава, на лицето му играеше широка усмивка.

– Дадено, Майк – каза ми. – Не се съмнявай, че ще го направя.

Далси Макинес живееше в една кооперация, която се извисяваше величествено сред огромен парк. В такъв дом, с неговото спокойно великолепие, можеха да живеят само много богати хора. Знаех имената на някои от тези, които живееха тук, и бях учуден, че Далси можеше да си го позволи. Тя долови въпроса, изписан върху лицето ми, и каза:

– Не се учудвай, Майк. Съветът на директорите настоява за това. Става дума за своего рода престиж и тъй като всъщност те са собственици на тази сграда, то аз с удоволствие удовлетворих желанието им.

– Не е зле. И на мен ми се иска да имам такава работа.

– Можете поне временно да се възползвате от този разкош в знак на моята благодарност за това, че ме взехте със себе си тази вечер.

– Но вече е доста късно.

– Точно време за кафе... или сте твърде старомоден?

Засмях се тихо и тргнах след нея към асансьора. Въздухът свистеше в шахтата, тих звук на работещи механизми идваше някъде отдалеч.

„Тихи гласове“ – помислих си. Те като че ли ми нашепваха нещо, но толкова тихо, че едва го чувах. Доброто старо време беше отдавна отминало. Тогавя съобразявах бързо. Сега нещата бяха зле, нещо не успях да схвана. Като днес в хотел Сейндлър. Всичко беше добре. Точно така ще кажа на Хари. Направих това, за което ме беше помолил. Грета не изглеждаше кой знае колко добре, но бе цяла и невредима и не можех да я обвиня, че не иска да се види с Хари. Може би е познавала умрелите момичета, но в това няма нищо особено. Грета е жива и иска всичко да си остане така, както е. Какво особено има в това, по дяволите!

Не забелязах, че асансьорът е спрял, и машинално излязох след Далси, която ме въведе в малко антре, а после в прекрасна стая, чиито прозорци бяха като живи картини на Ню Йорк с блещукащите милиарди светлинки.

– Събудихте ли се? – усмихна се тя. – Вече сме у дома.

Тя протегна ръка и ме затегли към стаята.

– Кафе или нещо по-силно?

– Кафе – отговорих. – Сигурна ли сте, че приятелите ви няма да имат нищо против моето идване тук?

– Приятели?

– Ами онези, с които обикновено общувате, те заемат високи постове, нали.

Далси отново се засмя тихо. Този вълнуващ навик я правеше да прилича на ученичка.

– Някои от тях са наистина неприятни. Е, а сега сядайте и чакайте, докато ви донеса кафето.

Тя изчезна в кухнята, откъдето скоро се чу тракане на чинии и долетя аромат на кафе.

Чувах я как тихо си тананика някаква нашумяла песен. Заредих грамофона с няколко Вагнерови плочи и го пуснах толкова тихо, че мощните звуци на Вагнер едва шумоляха.

Тя се върна с кафето, постави подноса на мраморната масичка до дивана и седна до мен.

– Много сте замислен. Така ли ви действам?

Взех чашката и я погледнах в очите. Дори от такова близко разстояние се виждаше, че женската зрялост само е смекчила красотата на нейните класически черти. Гърдите ѝ рязко се очертаваха под пуловера, меката извивка на бедрата предизвикателно мамеше. Краката ѝ бяха кръс-тосани и единият едва доловимо потрепваше.

– Само не и вие – усмихнах се аз.

– Мислите за Грета Сървис, нали?

– Може би.

Тя разбърка кафето си и го опита.

– Не ви ли задоволява това, което научихте?

– Да, но не напълно. И бих искал да зная защо е така.

Далси остави чашката си, а после замислено се облегна назад.

– Зная. За съжаление съм виждала такива неща и преди. Някои от тези момичета изобщо не искат да разберат, че светът, в който живеем, е много жесток. Наоколо има хиляди красиви лица и тела и всички те претендират за най-доброто, а когато нищо не става, те колкото и да се стараят, не могат да се примирят с това. Е, а пътят надолу е много по-лесен, отколкото пътя нагоре. Вие чудесно разбирате това.

– Работата не е в това, тя и преди си е патила. Мислех я за по-решителна.

– Гладът може да бъде наистина нещо ужасно – каза Далси. – Какво можете да направите вие?

– Навярно нищо. Ще оставя всичко така, както е. Брат й ще трябва да се задоволи с това.

– И вие никога повече няма да имате причина да се намесите в моя самотен живот. Самотен и скучен – добави тя след кратко мълчание.

– Може би ще измисля нещо.

Когато ме изгледа в упор, в очите й заиграха пламъчета. Това бяха очи на ученичка от прогимназията. Две тъмни езера под дълги извити ресници. Розовият й език се промъкна между белите зъби. Тя облиза устните си и много меко и откровено каза:

– Сега го измислете.

После се протегна и угаси лампата.

Тя приличаше на нежно прекрасно растение, което бавно се разтваряше и което веднага потъна в бурния цъфтеж на неизразимия възторг. Дланите й силно притискаха ръцете ми, ръководейки действията ми и подсказвайки ми как да я милвам. После, като разбра, че всичко ми е станало ясно, тя сама се устреми да посрещне радостта. От страстните й топли устни излизаха стонове, когато я целувах. Тялото й беше като истински шедьовър на чувствеността.

Тръгнах си от дома й, когато над града се раждаше сивото утро.

Взех такси и стигнах до хотел Картър-Лейланд. Качих се тихо в стаята си и събух обувките си. Вратата, която водеше в съседната стая, беше заключена. Опънах се на леглото и се загледах в тавана, като поставих ръце под главата си.

Единственото, което можех да мисля, бе да се питам това началото ли беше или краят.

Глава 7

Не помня как съм заспал, но когато се събудих, беше вече светло. Часовникът ми показваше дванайсет без четвърт. Изругах тихо на глас, защото толкова ценно време беше пропиляно на вятъра. Когато станах, от гърдите ми падна бележка: „Ще се видим в Блу Рибън в шест, а АЛКОхолично.“

Вместо подпис отдолу се мъдреше едно главно „В“. Познах почерка на Велда.

Душът ми подежда освежаващо и унищожи и последните следи от умората. Порових в куфара, който Велда беше докарала тук за мен, и се облякох. По навик проверих своя 45-калибров, пъхнах го в кобура и облякох шлифера си.

Миналата нощ беше доста бурна. Усмихнах се, вдигнах слушалката и набрах номера на служебния телефон на Далси. Вдигна мис Тейбър, онази стара мома, която бе изпаднала в ужас при първата ми поява в Проктър Груп Билдинг. Тя ми обясни, че мис Макинес е излетяла за Вашингтон със самолета в десет и ще се върне след няколко дни. Попита кой се обажда и когато й отговорих, тя първо се стъписа, а после ми отговори, че ще предаде на мис Макинес, че съм се обаждал.

Затворих и станах от стола, когато телефонът изведнъж иззвъня. Отново вдигнах слушалката.

– Да?

– Търся Майк Хамър.

– На телефона.

– Обажда се Рей Такър, Майк. Таксиметровият шофьор, спомняте ли си? Помолихте ме да проследя онова момиче.

– Да, Рей. Къде отиде тя?

– Трудно ми е да кажа. Излезе от хотела, махна ми и аз я откарах до закрития паркинг, сещате ли се, она пететажен платен паркинг на ъгъла на Осмо Авеню и Четирийсет и шеста улица. Тя влезе вътре. Вратата беше затворена, така че аз обиколих паркинга и изчаках малко. После отвътре излезе кола и ми се струва, че тя седеше зад волана. Канех се да тръгна след нея, но точно тогава се появи клиент. Бях твърде далеч от нея, за да мога да я следя. Стигна до Седмо Авеню, после зави към южния изход на уестсайдската магистрала. Това е всичко, което можах да разбера.

– Каква марка беше колата?

– Светлосин шевролет седан. Чисто нов. Не можах да видя номера – отвърна той и после добави: – А, да, на десния заден калник имаше вдлъбнатина, съвсем малка.

– Окей, благодаря ти, Рей? Къде да ти изпратя чека?

– Зарежи го, Майк, това не беше задължение, а удоволствие за мен.

Той затвори.

Нещо отново не беше наред. Не беше нормално хора, които живеят в такава дупка като хотел Сейндлър, да карат чисто нови коли. Но всъщност Рей Такър не беше сигурен, че е видял Грета. А ако е била наистина тя, можела е да се възползва от платения паркинг само от предпазливост, за да не може никой да я проследи.

Знаех мястото. Там имаше само един вход за автомобили, входът от другата страна беше само за собствениците на колите, там не можеше да се мине с кола. Ако се е страхувала, че я следя, това е мястото, от което би могла да ми се изплъзне.

Взех шапката и шлифера си, слязох долу, попитах дали няма писма за мен, излязох на улицата и след пет минути вече седях в едно такси. Дадох на шофьора адреса на хотел Сейндлър. Никога не са ме взимали за чужденец, но този шофьор изведнъж реши, че съм турист. Като улови погледа ми в огледалото за обратно виждане, той каза:

– Ако разчитате там да си хванете някоя, трябва да ви кажа, че няма смисъл.

– Няма ли да стане? – разсеяно го попитах аз.

– Боклук – продължи той. – По-добре е да отидете в някоя кръчма. Там е пълно с пичове, които плащат.

Направих кисела гримаса.

– Така ли?

– Разбира се. Чуждестранни моряци, извратени момчета и кой ли не още. Край хотела има половин шепа проститутки, но аз не бих дал и пет цента за тях.

– Не си търся мадама. Там живее един приятел. Той поклати съчувствено глава.

– Лошо – каза той. – Това е ужасен коптор.

Този път на рецепцията стоеше нов човек. Беше висок, прегърбен младеж, облечен в протрит син костюм. Очите му блестяха като на пор. Като че ли виждаха всичко наоколо, но оставаха напълно неподвижни. Когато минах покрай него, той ми каза шепнешком:

– Я чуйте...

Обърнах се, приближих се, спрях и няколко секунди го гледах в очите.

Той се направи, че не забелязва нищо, но после това спря да му харесва.

– Мога ли... не бих ли могъл да ви помогна с нещо?

– Да. Можете да стоите на мястото си и да си затваряте устата. Ясно ли е?

Очичките му примигаха и застинаха. Той сви рамене и отново потъна в книгите си. Качих се по стълбата, минах по коридора и се приближих до стаята, в която бях миналата нощ. Вътре лампата беше запалена и нечий мъжки глас ругаеше с все сила. После се чу шум от шамар и вратата се отвори със замах.

Тя се просна на пода до самата стена, без да чува нищо. Притискаше ръка към бузата си. Беше мърлява блондинка, доста обрулена от живота, а мъжът беше огромен, облечен в спортно яке и джинси. Лицето му носеше следи от кариера на неуспял боксьор: носът му беше изкривен на една страна и сплескан, едното му ухо беше разкъсано, а през цялата му буза до самите му устни минаваше кос белег.

Ухили се гузно, като ме видя, и каза:

– Сбъркал си стаята, малкия.

– Не съм.

Учудването придаде на усмивката му нотка на неприязън.

– Хайде, да те няма отгук. Не разбираш ли?

Стоях, без да мърдам от мястото си. Той изчака няколко секунди, после придоби застрашителен вид и тръгна бавно към мен. Беше изпълнал лявата си ръка и се канеше да ме удари по зъбите, но аз сам го измлатих така, че той отлетя назад. Без да му дам възможност да се опомни, го ударих в корема и после му отпах и едно кроше под брадата. Той се олюля, краката му се подгънаха. За по-сигурно го абонирах и за едно дясно кроше, като за малко не му счупих врата, и в резултат на това той се блъсна в единствения шкаф в стаята и счупи лампата, която беше поставена върху него.

Момичето ме гледаше с явен ужас в очите, тя вече се беше окопитила.

– Защо направихте това?

– Успокой се, малката. Той те удари, нали така?

Тя упорито се опитваше да се изправи на крака. Помогнах ѝ да стане, заведох я до леглото и я накарах да седне.

– Той... по дяволите... той ми е...ние работим заедно – лицето ѝ се

беше изкривило от злоба и думите излизаха със съскане от устата ѝ. – Глупав кучи син, сега той ще ме пребие. Да не би да сте се побъркал! Защо си пъхате носа в чуждите работи? Защо се навирате тук?

Показах ѝ портфейла си така, че да види вътре разрешителното ми. Както си и мислех, тя не беше от онези, които ще седнат да изучават внимателно всичко, което им показват. В ъгълчето на устата ѝ се появиха бръчки и тя хвърли нервен поглед към младежа, който лежеше на земята.

– Да започнем от имената – казах аз. В гласа ѝ вече нямаше яд.

– Чуйте, мистър...

– Имената, малката. Как се казваш?

Тя наведе глава. Пръстите ѝ се впиха в чаршафа.

– Вирджиния Хауел.

– Къде е Грета Сървис?

Видях я как се намръщи, после потрепера и ме погледна.

– Не познавам никаква Грета Сървис.

Твърде много ми се е налагало да си имам работа с курви, така че винаги познавах дали ме лъжат или казват истината. Тази не лъжеше. И така, всичко се върна отново в началото.

– Да започнем от миналата нощ, Вирджиния. Къде беше?

– Ами... работех.

Тя отново наведе очи.

– Продължавай.

– В хотела на Четирийсет и шеста. Някакъв тип, според мен от покрайнините, може би и моряк... не се справяше много добре, но ми даде стотачка и останах с него цялата нощ.

– Къде го забърса?

Тя посочи към момъка на пода.

– Той определи срещата, както винаги. Не му харесва, когато работя сама... – в гласа ѝ се долови лека ирония. – Навярно искате нещо. Но аз нямам нищо. Изтръскайте го него. Той взе всичко, дори и процента, който ми се полага, защото съм му била вързала някаква тенекия.

– Разрешавала ли си на някого да използва стаята ти?

– Че кой кретен ще поиска да използва тази дупка?

– Не питам за това.

– Не, не съм разрешавала.

Наведох се над момчето. Той дишаше тежко. По брадата му се стичаше тънка струйка кръв. Отворих шкафа. Същите рокли и куфара, които бях видял миналата нощ.

– По-добре си вървете, мистър, той ненавижда ченгетата.

– Кой е той, миличка?

– Лоренцо Джоунс, бивш боксьор.

– Да, но сега не е във форма...

– Няма значение. Опасен е. Не си мислете, че няма да ви търси.

Наведох се и извадих портфейла от джоба му. В него имаше петстотин и трийсет долара, шофьорска книжка, в която хотелът беше посочен като постоянен адрес, и два билета за бокс за следващата седмица.

– Коя е неговата стая?

Вирджиния направи гримаса на отвращение.

– Кой го знае! Шест момичета работят за него. Когато някоя стая е празна, той остава да ношува в нея. Никога за нищо не плаща. Казва, че живее тук. Лъже. Може и да е било така преди, когато още не е имал момичета.

– Да се върнем към миналата нощ.

Тя въздъхна, затвори очи и назова името на хотела, номера на стаята и мъжа, като го нарече просто Бъд. Бил на средна възраст, тъмнокож, с белег на брадата, говорел с лек акцент. Лоренцо Джоунс се срещнал с нея към единайсет на обичайното място, дал ѝ адреса и тя отишла. Обикновено така правят. Тя добави с известно съжаление:

– Знаете ли, мистър, само преди две години взимах по двеста долара на нощ.

– Винаги има две възможности, моето момиче, само че човек не бива да се тутка.

– По дяволите! Че къде мога да отида!

Хвърлих портфейла на Лоренцо на леглото и се наведох, за да го изправа на крака, когато нечий глас до вратата извика:

– Не мърдай!

На вратата стояха двама. Единият препречваше изхода с тялото си, а другият държеше дебела тояга. Това бяха истински бандити, калени в безбройните улични битки и превърнали града във вертеп. Бяха по на около трийсет и дяволски опасни, защото харесваха това, което правеха, и бяха въоръжени по съответния начин, за да могат да го правят.

Първият усети какво се каня да направя и скочи като котка. Преди да успя да измъкна патлака си, той вече висеше на мен, дигайки тоягата във въздуха, която едва успях да хвана с ръка.

Но все пак той успя да ме улучи по рамото и цялата ми ръка изведнъж изтръпна. Вече се канеше да ме удари през лицето, когато с всичка сила го ръгнах в слабините. Той нададе сърцераздирателен вик, но явно

ударът не беше достатъчно силен и той отново се нахвърли върху мен, като ме ругаше през стиснати зъби.

В това време откъм вратата връхлетя другият и с всичка сила ме мушна в ребрата с юмрук. Ударът беше толкова силен, че ме отхвърли на леглото, от което Вирджиния отново падна на земята. Всъщност той беше спасил врата ми, защото ударът ме беше изхвърлил от полето на действие на тоягата, но аз няхах време да му благодаря за това.

Скоро обаче разбраха, че и на мен ми се беше случвало да участвам в улични побоища. Изправих се, вдигнах крака си и с тока на обувката ударих втория право в противната физиономия. После се превъртах във въздуха, скочих на крака и за миг се озовах в противоположния ъгъл на стаята.

Оня с тоягата отново се нахвърли върху мен. Хилеше се самодоволно, ръката му беше протегната напред. Наведох се и се промуших под нея, хванах го за рамото, приложих му хватка и извих ръката в лакътя му с такава сила, че се чу ужасен звук от чупене на кост. Той се сгърчи като марионетка от болката, която прониза тялото му. За част от секундата се опита да изкрещи с широко отворена уста, но после се сгромоляса на пода и загуби съзнание.

Вторият все още лазеше на четири крака, като се опитваше да се изправи. Ритнах го още веднъж в лицето и той се просна на пода като безформена парцалена кукла.

Вирджиния се беше свила в ъгъла, притиснала устата си с ръка. Очите ѝ бяха изскочили от орбитите от ужас. Нямаше никакъв смисъл да говоря с нея. Взех си шапката и се огледах.

Лоренцо Джоунс беше изчезнал някъде.

Слязох долу. Когато администраторът ме видя, лицето му видимо преbledня, не помръдна и не издаде никакъв звук, когато се протегнах над плота, хванах го за ризата и го ударих три пъти по лицето. Не беше успял и сега си плащаше за това, като се надяваше, че другите ще бъдат също толкова снизходителни.

Той ме гледаше мълчаливо, докато вдигнах телефонната слушалка, обадих се на Пат и му разказах за това, което се беше случило.

Нещата се усложняваха и сега трябваше да открием Грета Сървис, но трябваше да намерим предлог, а също и Лоренцо Джоунс, само че за него предлог не ни трябваше.

Пат ми нареди да не мърдам от мястото си, за да обясня всичко на хората от патрулната кола, която беше изпратил насам, но аз няхах намерение да направя това. Момчетата добре си знаеха работата, а онези

двамата горе нямаше къде да отидат.

След четвърт час трябваше да се видя с Велда. Щеше да ѝ се наложи да ме почака. Излязох на дъжда и извървах два квартала, докато намеря такси. Накрая, когато се качих, наредих на шофьора да ме откара в Проктър Груп Билдинг. Дежурният във фоайето току-що беше застъпил на смяна, но беше онзи същият, който бе на дежурство миналата нощ. Напомних му, че съм идвал тук с Далси. Казах му, че тя ме е помолила да взема някои неща от бюрото на Тиъдър Гейтс, че е много важно и че ще ми откъснат главата, ако желанието ѝ или по-точно – нареждането ѝ, не бъде изпълнено.

Той взе толкова присърце нещата, че веднага се обади на помощници си и ме придружи до вратата. Когато влязохме в офиса на Гейтс, аз веднага отидох до въртящата се картотека на бюрото му и започнах да търся. Трябваше ми картонът на Грета, за да видя онези знаци, които бяха написани на него, защото сега вече знаех какво означаваша.

Прегледах три пъти картоните, но не открих това, което търсех – картонът на Грета го нямаше. Дежурният внимателно следеше всяко мое действие.

– Намерихте ли това, което търсехте, сър?

Не му отговорих, а го попитах:

– Как се казва секретарката на мистър Гейтс?

Той се замисли.

– Струва ми се, че мис Уолд.

– Трябва ми телефонът ѝ.

– Може би в бюрото има указател.

Той се приближи, измъкна горното чекмедже, извади отвътре указател и прокара пръст по редовете, намери нужния номер и ми го каза.

– Мис Уолд, търся мистър Гейтс. Бил ли е днес в офиса?

– Да, дойде към десет, отмени всичките си срещи и излезе.

– Не знаете ли къде мога да го намеря?

– Позвънихте ли у тях?

– Не още.

– Ако го няма вкъщи, просто не зная къде би могъл да бъде. Ще трябва да почакате до утре сутринта.

Благодарих ѝ и оставих слушалката, после намерих номера на Гейтс и го набрах, но сигналът ми даде да разбере, че там няма никой. Оставих слушалката и си записах адреса.

– Това ли е всичко, сър?

– Да – отговорих му аз. – Засега.

Гейтс живееше в една от реставрираните тухлени сгради на Петдесета улица. Притежаваше апартамент-ателие. Двама други фотографии заемаха останалите апартаменти в зданието. Единият от тях, който живееше на първия етаж, явно още работеше, защото в помещението светеше и вратата, която водеше във фоайето, беше отворена.

Влязох, качих се по стълбата на втория етаж и натиснах звънеца на вратата на Гейтс.

Никой не отговори.

Опитах шест шперца от тези, които носех със себе си, преди да успея да отворя вратата. Стиснах колта в ръка и напипах ключа на стената. Студиото си изглеждаше напълно нормално. Миришеше на застояло и на разни химикали, но беше абсолютно празно. За да съм напълно сигурен, обиколих и останалите стаи. Тиждър Гейтс го нямаше никъде.

Двата гардероба на стената бяха пълни с дрехи, чекмеджетата, също, но всичко беше подредено идеално и ми беше трудно да преценя дали е взел със себе си нещо, или не.

На бюрото му имаше купища рекламни каталози на фирми, търгувачи с фотоапарати, наоколо се търкаляха пликове с писма, а по средата се намираше въртяща се картотека, както и на бюрото му в служебния офис. Бързо проверих, но и тук не намерих картон на Грета. До стената имаше каталожни чекмеджета, измъкнах онова, на което беше написана буквата „С“. Там имаше папка с пробни снимки на Грета, дубликати на онези, които бях виждал в Проктър Груп Билдинг. Вече се канех да затворя чекмеджето, когато изведнъж забелязах, че неговото съдържание е подредено по азбучен ред от П до Т. От чисто любопитство прегледах първите няколко картона.

И тогава видях името на Хелън Постън.

В папката имаше четири пробни снимки, но и това беше напълно достатъчно. Теди Гейтс я беше накарал да позира така, че всеки инч от пищното ѝ тяло се виждаше ясно през прозрачната гръцка туника, същата като онази, с която се бе снимала и Грета. Да, и тя както и Грета не ставаше за манекенка в Проктър Груп. И това беше много лошо. На техния фон девойките от Проктър Груп приличаха на мокри кокошки.

Пъхнах снимката обратно, измъкнах чекмеджето с буквата Д и открих там три пробни снимки на Максин Дилейни. Тя беше самата женственост. Имаше знойна плът, но съвсем не беше от типа на онези в Проктър Груп. Гърдите и бедрата ѝ бяха твърде пищни, от цялото ѝ същество

лъхаше страст. Нямаше нищо общо с онази неземна ефирност, която се искаше от едно момиче, за да стане манекен.

Затворих чекмеджето и отново завъртях картотеката. Там нямаше картони нито на Хелън Постън, нито на Максин Дилейни. Това можеше да се очаква. И двете бяха мъртви. Очевидно Гейтс ги беше извадил при поредната проверка на картотеката, но тук нямаше и картон на Грета Сървис, а съвсем скоро той беше там.

Изтрих всичките си отпечатащи, слязох долу и тръгнах към Бродуей, където взех такси и дадох на шофьора адреса на Блу Рибън.

Велда явно вече не се надяваше, че ще ме види, и точно допиваше второто си кафе. Юджийн се опитваше да я забавлява, но когато се приближих до масата, те прекратиха разговора си. Очите на Велда гневно блеснаха. Ако имаше нещо подходящо под ръка, сигурно щеше да го запрати по мен. Но в този момент забеляза следите по лицето ми, които бяха останали след побоя в хотел Сейндлър с онези двамата. Гневът ѝ отстъпи място на съчувствието и загрижеността и тя ме хвана за ръката.

Юджийн донесе кафе и сандвич и докато кротко отпихах от кафето, аз разказах всичко на Велда. Реших да не споменавам някои неща. Това засега бяха само идеи, които все още не се бяха оформили в нещо определено. Те все още неясно се въртяха в ума ми в очакване да ги обмисля окончателно.

Оказа се, че Велда беше оставила включен телефонния секретар, така че знаеше, че Хай и Пат са се обаждали. Пат беше проучил двамата типа, които били съдени за сексуални извращения и пуснати под гаранция. И двамата бяха нарушили задължението си да се регистрират в полицията и бяха обявени за издирване.

Момчетата, които ме бяха нападнали, сега бяха в предварителния арест. Бяха казали, че администраторът ги бил повикал, за да ме изхвърлят от хотела. Трябваше да се явя, за да потвърдя обвинението. Лоренцо Джоунс също бе обявен за издирване, но типове като него спокойно можеха да изчезнат в град като Ню Йорк. Вирджиния Хауел беше назовала имената и адресите на останалите момичета, които работеха за него, но него самия не бяха успели да открият никъде.

Хай искаше да ме види колкото се може по-скоро. Ал Кейси беше открил нещо важно и аз трябваше да се видя с него в десет часа в офиса му.

Като ми изложи накратко цялата информация, Велда попита:

– Е, на какво ти прилича всичко това?

– Вони. Но когато всичко се обърква до такава степен, непременно се появява нещо ново.

– Открих колата, която Грета Сървис е използвала. Взимала я е под наем два пъти, и двата пъти я е регистрирала на свое име, и двата пъти показанията на километража били приблизително еднакви: първия път – сто и осемнайсет мили, а втория – сто и дванайсет.

Велда порови в чантата си и измъкна оттам карта на Ню Йорк, Джърси и Лонг Айланд.

– Като че ли и двата пъти е обикаляла някъде. Очертах кръг с радиус шестдесет мили. Ето го.

Тя ми подаде картата и очерта с пръст един кръг.

– Дявол знае колко квадратни километра са тук – отбелязах аз. – Интересува ни само периметърът.

– Да, ако се е насочвала направо към целта.

– Във всеки случай с нея често е пътувала Хелън Постън, а жените обикновено не се отклоняват много от целта, когато сами карат колата.

Още веднъж проследих очертания на картата кръг, като отбелязах през кои места минава. Те бяха странно малко. Ако можеше да се вярва на схемата, пътят на Грета би трябвало да я отведе към някое доста отдалечено място. И отбелязаната от Велда линия минаваше доста близо именно до едно такова място. Намираше се в Лонг Айланд и се наричаше Бредбъри. Извадих писалка и заградих града с кръгче.

– Ще започнем оттук.

Велда погледна към мен през масата и кимна:

– Да, писмото, което Хари е видял у Грета, е било именно от там.

– А когато Хари попитал за писмото, тя го прекъснала. Може би зад всичко това се крие нещо.

– Зная това място, Майк. Когато бях дете, в него живееха само богаташи. Оттогава някои неща се промениха, защото хората вече бягат към предградията, но въпреки това там има доста тузари.

– Кого би могла да познава там Грета? – попитах Велда.

– Една красива жена може да познава кого ли не. Това поне е някаква следа. Какво ще кажеш, ако надникна в някой мотел по пътя и се опитам да изясня някои неща? Ако разбере нещо, ще ти се обадя.

– Внимавай, пази се. Ти също си красива кукличка.

– Отдавна трябваше да го забележиш – каза Велда и ме награди с една нежна усмивка.

– Като си помисля за онези стаи в семейните пансиони, които

пропадат напразно...

– И мене ме е яд, котенце.

Тя хвърли поглед към пръстена, който носеше на лявата си ръка. Беше подарък от мен.

– Мога да се омъжа по-лесно от всяко друго момиче. Защо ли ми трябваше да се захващам с теб?

– Ние сме родени един за друг – казах аз. – А сега да се размърдаме.

Винаги усещах, когато Пат се готвеше да избухне. Той започваше да ме гледа с мразовит поглед, като че ли бях заподозрян, и трябваше три пъти да повтарям разказа си, преди той да попита:

– По-добре ми обясни защо не задържа Грета Сървис.

– Под какъв предлог?

– Можеше да ме извикаш.

– Да, разбира се, ако тук наистина има нещо и тя е забъркана, веднага щеше да заличи всички следи.

– Майк, на мен тези не ми минават.

– Нима! Бих искал да чуя какво щеше да ти каже адвокатът, ако се беше опитал да предприемеш нещо. Сам зная как да постъпвам, но тук не може нищо да се направи. Имаш ли някакви сведения за Лоренцо Джоунс и за Гейтс?

– Никакви. Джоунс се е забил в някоя дупка, а всичко, което знаем за Гейтс, са сведенията от момчето, обслужващо асансьора в Проктър Груп Билдинг, което ни каза, че Гейтс си е тръгнал към единайсет. Не е носел със себе си никакъв багаж и ужасно е бързал. Жената, която чисти жилището му, твърди, че там всичко е наред, но според нея Гейтс си има гадже, при която държи дрехи за преобличане. Търсим я. За съжаление другият служител в хотел Сейндлър не ни каза нищо ново. Той познава Хауел, но не разпозна Грета. Разбира се, знае някои неща, но упорито мълчи. Натискаме го, но засега не се получава нищо.

– А Далси Макинес?

– Появила се е по Вашингтонската телевизия днес сутринта. Организираща модно ревю пред някаква голяма женска организация. Тя е на гости на една дама, която е съпруга на един от големите ни политици, и не знае нищо за Гейтс. Според нея той е тръгнал някъде по лични дела, но нашите хора са на друго мнение, защото цялата апаратура, която би следвало да вземе със себе си, е останала в студиото.

Облегнах се на стола и скръстих ръце на тила си.

– Във вестниците не пишат кой знае колко много за Мич Темпъл.

– Помолихме ги и те се съгласиха. Часовникът на стената отмерваше секундите.

Накрая Пат каза:

– Съдебният лекар получи отговор на запитването си относно отровата, с която е била отровена Постън. Оказа се, че не е чак толкова екзотична, колкото мислехме в началото. Има още няколко подобни производни, които се използват в Изтока в продължение на столетия. Излязла е от употреба, когато кралската династия била свалена, но все пак още може да се намери. В Интерпол разполагат със сведения, че тази отрова на няколко пъти е била използвана в Турция за кръвно отмъщение.

– Не ми е много ясно какво имаш предвид? – казах аз.

– Нищо, просто разсъждавам на глас.

– Извини ме, приятел.

– Не можем да открием бича, с който е била причинена смъртта на Дилейни.

– Все още имате шансове. Разберете кой е неговият собственик.

Пат ми хвърли ядосан поглед.

– Майк... този тип сигурно е доста костелив орех – той хвърли молива на масата и удари с длан по плота. – По дяволите, умът ми не го побира какво може да е това, а ми се струва, че и ти не знаеш.

Замълчах.

– По дяволите, Майк...

– Нещо не е наред. Има твърде много факти, които не се връзват един с друг. В тази история са замесени хора, които не би трябвало да участват в нея. Обикновено обекти на подобни убийства са определен род личности... те не би трябвало да се намират в голям район.

Млъкнах и се залюлях със стола.

– Не, не мисля, че това е работа на един човек. Всичко е доста добре координирано. Ако тук наистина действаше един човек, нещата щяха поне малко да се изяснят. Ако тези убийства са свързани, в тях няма нищо случайно.

– Имаш право, Майк.

– Може би Тийдър Гейтс държи ключа към цялата тази история. Познавал е и трите момичета. Снимките им бяха в картотеката му. Видях там името на Грета, а после картонът изчезна. Имал е достатъчно време, за да го унищожи. Може би Грета му се е обадила и му е казала, че съм я открил. Нужно му е било само малко да размисли, за да се сети

как трябва да постъпи. Взел е картона и е изчезнал.

– Защо?

– В това се заключава въпросът – отвърнах аз. – Защо. Навярно двамата с Грета са имали някаква обща работа. Очевидно някой е платил на Лоренцо Джоунс за престоя му онази нощ в стаята на Вирджиния Хауел. Сигурен съм, че тя не е получила нищо.

– Ще го хванем.

– Разбира се, но каква полза от това? Той е обикновен сводник. Ако тук се крие някаква изгода, него за нищо на света не биха го взели. Такъв тип сигурно би провалил всичко. Не. Просто са се възползвали от него за някакви определени цели. Напълно е допустимо, че Гейтс е установил контакт с Джоунс. Можел е да получи указание от някого да се свърже с него, а може и просто понякога да прибъгва до услугите му. Всичко ще стане ясно, когато се появи Гейтс, но нямаме време да чакаме.

Пат стана и се приближи до прозореца, като нервно пукаше с колчетата на пръстите си.

– Мич Темпъл също се е опитал да свърже нещата. Познал е някого и затова е умрял – Пат се обърна и ме загледа. – А после и оня, който се опитваше да те пречука. Тук също не успяхме да изясним нищо. Честна дума, струва ми се, че имаме работа с цяла тълпа призраци.

– Но въпреки това те съществуват.

– Именно. А ние се намираме в идиотско положение. Представяш ли си какъв шум ще вдигнат вестниците, ако не предприемем нещо.

Кимнах с глава.

– Да, всички репортери в града работят извънредно.

– Разликата е в това, приятел, че те не могат да операт пешкира...

– Пат!

– Слушам те.

– Какво знаеш за Бредбъри?

– От каква дупка в главата си го извади това?

– Хрумна ми просто така, в хода на мислите.

Усмивката на Пат стана толкова студена, че чертите на лицето му се изкривиха. В нея нямаше и намек за хумор. Добавих:

– Хари Сървис спомена, че Грета получила писмо оттам. Но самият той не го е чел.

Изразът на лицето му стана по-мек.

– Кога е било това?

– При последното й посещение в затвора. Пат помисли една-две

минути, после каза:

– Това е курорт на брега, там се намират вилите на някои много богати хора. Не съм ходил близо пет години там.

– Нищо повече ли не знаеш?

– Да не си надушил нещо?

– Не, само питам.

– Напълно е възможно да е ходила там. Пълно е с обществени плажове, има пристанище за яхти. В последно време това място гъмжи от художници и модели, явно е, че постепенно се превръща в тяхна колония. Постоянните жители дори се опитват да се оплакват, но без никаква полза. Те са на мнение, че цялата тази тъпна им разваля пейзажа, особено след като едно-две посолства наеха там вили.

– Какви посолства?

– Френското и още някакво, от сателитите на Русия. Мисля, че и едно посолство от някаква близкоизточна страна се премести там преди две години.

Засмях се изненадан.

– А пък аз си мислех, че знаеш само нещата, които се отнасят само за града.

– Зная го съвсем случайно, защото няколко от най-добрите ни служители излязоха в оставка и получиха там работа за двойно по-голяма заплата.

– Но не и в посолствата?

– Не, те си имат собствена служба за сигурност. В града всяка година се провежда фестивал на джазовата музика и тогава там приивдат цели тъпи от всякакви съмнителни типове. Затова обществеността е поискала и съответните сили за охрана на реда, докато все още не е възникнал някой международен скандал. И с всяка година става все по-лошо и по-лошо. Жалко, че Джералд Ют не се занимава с филантропия в някоя друга област.

– Ют?

– Да, типът, с когото те запознах онази вечер.

– Вила ли има там?

– Не той. Само финансира джазовите фестивали и превръща вилата в увеселително място за онези типове от ООН. Градът отпуска средства за това, но те са твърде ограничени. От страна на Ют това беше жест, който му създаде отличен имидж, но заедно с това значително намали и данъците му.

Той седна на стола и се облегна назад, без да сваля очи от мен.

– Велда сега е там – казах аз.

– Там се намират и стотици агенти от Вашингтон, които трябва да осигурят безопасността на големите клечки от ООН. Само това ни липсва, да се случи нещо с някого от тях! По дяволите, дипломатическият имунитет в наши дни стига дотам, че дори не си позволяваме да ги глобим за неправилно паркиране.

Ще си кажа направо, че точно в този момент не ми се искаше Пат да вижда лицето ми. Без да подозирам, той се оказа именно онзи катализатор, който ми помогна да уловя тънката нишка на връзката между събитията, която толкова дълго ми се беше изплъзвала.

Ставайки от масата, аз оставих на бюрото му бележка.

– Можеш ли да направиш така, че Хари да получи това?

– Окей. Каниш се да предявиш обвинение срещу онези тримата, които са при нас?

– Да, и то незабавно.

– Ще трябва да поразкажеш доста неща в съда по време на делото за убийството на оня тип.

Глава 8

Когато влязох в офиса, и четиримата бяха там. Ал Кейси и Хай седяха на една маса с двама стари служители от информационната морга. Те си подаваха нещо един на друг, идентифицираха предметите и очевидно обсъждаха историята им.

– Какво е това? – попитах аз, метнах шапката щ шлифера си на стола, взех каната за кафе и надникнах през рамото на Хай.

Хай побутна Ал.

– Кажи му.

Ал разгърна като ветрило десетина фотографии пред себе си.

– Мич Темпъл е прегледал куп папки, но отпечатъци имаше само по краищата, където е прелиствал. Обаче върху две от папките беше пълно с отпечатъци. Очевидно ги е разглеждал много внимателно.

– Тези ли са?

– Да. Шейсет и осем от тях бяха в рубриката „Обща политика“. Снимките са най-различни. От реч на кмета до конференция на съюза. Опитахме се да разгадаем кръстосаната индексация, но не можем да видим връзката. Разпознахме всички, които са на преден план, и сега имаме над триста имена, при това половината от тях се повтарят, и всички са на известни граждани.

– Колко такива снимки са използвали вестниците?

– Около една трета. На гърба имат печат с дата.

– Там трябва да има и някои общи обозначения, не е ли така?

Хай кимна.

– Разбира се. Проследихме и тази нишка. Снимките са направени в Ню Йорк миналата година. Може би ще успееш да свържеш всичко това.

Взех няколко снимки от купчината и започнах внимателно да ги разглеждам. Спомних си, че бях виждал някои от тях във вестниците, други бяха направени по различни поводи от един или от няколко фотографии.

Имаше хора, които познавах, и такива, за които само бях чувал. Имаше и цял куп напълно непознати лица. Едва ли можеше да се направи някаква връзка между тези хора и смъртта на Мич Темпъл. Но все пак ние няколко пъти прегледахме всички снимки.

Ухилих се, когато видях Далси Макинес на някакво

благотворително мероприятие и една друга нейна снимка на бала в един от хотелите на Парк Авеню, където танцуваше с някакъв престарял посланик, декориран с медали от главата до петите.

После спрях да обръщам внимание на лицата и започнах да следя само имената, написани на гърба. Единственото име, което знаех от по-рано, бе името на Белар Рис. На снимката той поздравяваше някакъв дипломат от една от страните зад желязната завеса. Този дипломат слизаше от самолета и лицето му имаше доста интересно изражение на човек, който се прави, че му е безразлично, че го снимат. Беше висок и масивен и явно притежаваше огромна физическа сила, което дори отлично ушитият костюм не можеше да скрие. Лицето му не притежаваше никакви следи от национална принадлежност, освен това, че беше мургав, а очите му гледаха някак хладно. Протегнатата му за поздрав ръка не беше в ръкавица и се виждаше ясно дебелината му китка. Белар Рис беше от хората, които можеха да запретнат ръкави и да отстранят всяко препятствие, което им се изпречеше по пътя към властта.

Ал забеляза, че се концентрирах върху снимката.

– Намери ли нещо?

Хвърлих я на масата.

– Мич е отделил няколко колони за този тип.

Ал взе снимката и започна внимателно да я разглежда.

– Че кой не е писал? Това е Белар Рис, представител в ООН. В днешните вестници има още една снимка, той предизвика истинска буря по време на заседанията на асамблеята.

– Имаме ли нещо интересно за него?

– Не, но той никак не обича рекламата. В ООН обаче има още много като него. Той ще служи и на едните, и на другите само и само да постигне целта си. С цената на всичко ще защитава интересите си. Лошо е, че има идиоти, които назначават подобни хора като представители на страните си.

– Сигурно са принудени да го правят. – Ал порови в снимките, които бяха пред него, и избра една. – Ето го пак Рис, точно след вълненията в Близкия Изток. Този, с когото разговаря, беше отстранен след една седмица събитията и убит по време на преврата.

На снимката имаше още някой, но светлината не позволяваше да се различат чертите му.

– Кой е този?

Ал взе снимката, внимателно я заразглежда и поклати глава.

– Да ме убият, ако знам. Вероятно някой от обкръжението. Името

му го няма на гърба.

– Много ми е познат – казах аз.

– Напълно възможно. Мястото е точно пред комплекса на ООН, може да е някой от дипломатическия корпус. Изглежда не е с Рис.

Имаше право. Човекът не беше с Рис, нито пък с другия, но същевременно като че ли не се канеше да ходи някъде другаде. Сякаш изчакваше нещо, но по снимката, която убиваше всяко действие, беше трудно да се каже със сигурност. Във фигурата му имаше нещо, което ми беше някак смътно познато, лицето му беше от онези, които никога не можеха да бъдат забравени, след като веднъж са били видени. Порових из паметта си, като се мъчех да си представя всички възможни допирни точки с този човек, но не си спомних нищо и върнах снимката обратно в купчината на масата.

Прекарах още двадесетина минути с тях, после станах и тръгнах по коридора, който водеше към информационния отдел, където старият Биф седеше и четеше вестник. Той ми кимна и аз го попитах:

– Може ли да прегледам твоите папки?

– Чувствай се като у дома си.

Минах покрай стелажите до секция Р и измъкнах нужното чекмедже. Тук имаше папка, посветена на Белар Рис, с три неясни фотографии, които не са били използвани. На една от тях лицето му беше в сянка, на втората неволно беше закрил лицето си с ръка, а на третата беше уловен в момент, в който точно се обръщаше и човек трудно можеше да го познае. Хората, които бяха заснети до него, се виждаха много ясно, но не познавах нито един от тях. Явно беше, че всички са важни птици. За това можеше да се съди по дрехите им, по дипломатическите куфарчета, които носеха, и по общия фон, на който бяха снимани.

Затворих папката и се върнах до масата, до която вече стоеше Хай и внимателно ме гледаше.

– Окей, Майк, откри ли нещо – каза той.

– Белар Рис – отвърнах аз, – но в папките няма нищо интересно.

– Защо точно той?

– Нямам никакви особени мотиви. Просто той е единственият, за когото знам, че Мич е писал.

– Зарежи това, Майк! Ти си надушил нещо. Какво?

– Струва ми се, че този тип не обича да го снимат.

– Доста хора от този тип не обичат.

– Само че не и дипломатите, те винаги се стремят към известност.

– Какво знаеш за Рис, Майк?

– Само това, което Мич писа.

– Може би ще мога да ти кажа нещо повече. Има доста тъмно минало. Бил е замесен в спекулации на черния пазар, имал е работа с доставка на оръжие, но аз зная още едно-две имена на политици, които в това отношение с нищо не са по-добри от него. Именно сега с него се държат изключително внимателно, защото момчета като него са в състояние да нарушат равновесието на силите в ООН. И все пак си признай, че знаеш нещо за него. Чувствам го, така че не се опитвай да ме прекараш.

– Честна дума, нищо няма, приятел. Просто действам слепешката.

Биф хвърли на масата вестника, преди Хай да може да ми отговори, и каза:

– За този тип ли става въпрос?

На първата страница беше публикувана снимката на Белар Рис. Разговаряше с двама наши и френски дипломати, представители в ООН, по време на почивката между две заседания. Върху лицето му бе застинал заплашителен израз, а пръстът му сочеше единия от нашите, при което той имаше доста притеснен вид. Заглавието гласеше, че на снимката е запечатан момент от продължението на дебатите по повод влизането в ООН на представител на правителството на Наку Ем Абор, който токущо беше внесъл някаква враждебна за западните държави резолюция.

Хай каза:

– Нима ти се струва, че този момък не обича да се снима?

Трябваше да признае, че греша.

Биф се усмихна и каза:

– Не се заблуждавай, Хай. Чарли Форбс е направил тази снимка, а той не работи с Графлекс. Залагам десет срещу едно, че е снимал със скрита под ризата си камера.

Потупах Хай по рамото.

– Сега разбираш ли какво имам предвид? Той върна обратно вестника.

– Добре, Майк, ще се опитам да ти повярвам поне малко. Ще се поворим наоколо. А какво ще кажеш за останалото?

– Момчетата в полицията имат дълги уши.

– Да, когато става дума за теб.

Разказах му всичко, свързано с издирването на Грета, без да му казвам подробности само за това, как Далси Макинес ми предложи да проверя картотеката на Теди Гейтс, където открих новия ѝ адрес. Хай разбираше, че не му казвам всичко, но смяташе, че защитавам интересите на клиента си, и след като разследването, което засягаше Хари, беше

вече завършено, сметнахме въпроса за приключен.

Когато излязох на улицата, вече беше доста късно, но за това, което исках да направя, нощта едва започваше.

Отборът от момичета, които Лоренцо Джоунс покровителстваше, работеше като опъната до краен предел струна в долнопробни хотели и опърпани квартири. Всички те бяха регистрирани в полицията, като след всеки арест сменяха района на действие и името си и се връщаха отново към бизнеса. Както повечето от момичетата, които се дояха най-често от рекетъорите, те нямаха право на избор. Джоунс ръководеше нещата с желязна ръка и те никога не обсъждаха решенията му. Дейността им се ограничаваше с контингент, набираан главно сред моряци и пияници, които контролираха кръчмите, в които Джоунс установяваше контактите за своите проститутки.

Първите три, които навестих, ми казаха, че не са го виждали. Те се държаха по много странен начин, като че ли се намираха в някакъв вакуум и не знаеха какво да направят: да отидат на улицата или да чакат появата на Джоунс, който да уреди всичко. Две от тях по навик бяха приложили номерата си на стари клиенти, а едната беше забърсала двама наведнъж, защото беше изпаднала в отчаяно материално положение.

По някакви странни причини те очакваха с нетърпение появата на Джоунс, може би защото се страхуваха, че ще ги излъжат с парите. Джоунс винаги взимаше парите предварително, а после даваше стоката на клиента, без да се притеснява дали ще остане доволен.

Говоренето не спадеше към способностите им, защото бяха изяли доста бой от Джоунс и клиентите си през последните години, така че от тях не можах да измъкна нищо.

Четвъртата беше напълно различна. Наричаше се Робърта Слейд и беше последната придобивка, която Джоунс бе добавил към фирмата си. Открих я в заведението, което се наричаше Пещерата на Били, където тя седеше и лениво отпиваше от мартинито си, като внимателно изучаваше отражението си в отсрещното огледало.

Когато седнах до нея, очите ѝ срещнаха моите в стъклото на чашата и тя каза с глас, леко пресипнал от изпития джин:

– Размърдай се към дъното на автобуса, мистър.

Когато се обърна към мен, разбрах, че някога е била привлекателна. Беше силно гримирана, очите ѝ бяха уморени, но косите, ѝ все още блестяха, а устата ѝ беше запазила решителния си израз.

– Познавам ли те?

Махнах с ръка, за да ми донесат бира, хвърлих парите на бара и отговорих:

– Не.

– Та значи, днес имам почивен ден.

Тя ми обърна гръб и започна да върти чашата в ръцете си.

– Прекрасно – казах аз.

Отпих половината от бирата и оставих чашата.

– Изчезвай – каза тя меко.

Извадих банкнота от двайсет долара и я оставих до нея.

– Това достатъчно ли е за една кратка беседа?

Устните ѝ се разтегнаха леко в усмивка и тя ме погледна с високо вдигнати вежди.

– Мистър, не приличаш на един от онези тъпаци. Вече сто пъти съм им разказвала различни варианти на историята на живота си, украсена с прекрасни детайли, така че ги надушвам от цял квартал разстояние.

– Искам да ти платя за разговор от съвсем друг тип.

Върху лицето ѝ се изписа жив интерес.

– Ченге ли си? По дяволите, много приличаш на ченге, но сега не мога със сигурност да кажа как изглеждат те. В отделите за борба с порока работят момчета от колегите, които приличат на бебета, и много често дамите, които смяташ за учителки, се оказват полицайки. Жестоко.

– Ако искаш да знаеш, аз съм частен детектив.

– О, Боже! – тя се засмя. – Ти си бил голяма работа. Нечий нещастен съпруг ще получи документи за развод, за да може да свали нещо настрана. Така ли? – тя отново се засмя и поклати глава. – Не зная никакви имена и лошо помня физиономии, така че твоите двайсет долара няма нищо да ти донесат, зарежи това.

– Трябва ми Лоренцо Джоунс.

Тя остави чашата, впери очи в мен, после я допи и отново я постави на бара.

– За какво ти е? – попита тя, без да ме гледа.

– Искам да му шибна един приятелски ъпъркът по мутрата.

– Някой вече го е направил.

– Знам – поставих ръката си на бара така, че да види разкъравените кокалчета на юмрука ми. – Искам да повтора.

Тя бавно се обърна с лице към мен и ме погледна с очи, които приличаха на очите на малко пале, което си е намерило приятел и с всички

сила се опитва да не избяга.

– Значи имам работа с шампион?

– Не съвсем.

– Но ти си му дал да разбере? Нали? Слуховете се разнасят много бързо. Ти си вдигнал оная патардия в стаята на Вирджиния, нали?

– Бях по служба.

Усмивката ѝ премина в хихикане и тя кимна към бармана и посочи чашата си, като го подкани да я напълни отново.

– Жалко, че не съм била там. Това гадно копеле неведнъж ме е ограбвало. Мразеше ме и отвътре, знаеш ли това? И знаеш ли защо?

– Не.

– Работех в отдела за продажба на шапки в един универсален магазин. Именно там ме намери и започна да ми досажда, но аз го разкарах, защото е свиня. Знаеш ли как прави ударите си? Той... е-е, добре, това вече е друга история.

Донесоха ѝ питието и аз платих. Няколко минути тя замислено въртя клечката с маслинката в чашата, после я опита, като продължаваше да съзерцава отражението си в огледалото.

– Почти бях успяла да се измъкна. Имах доста прилична приятели и накрая срещнах един младеж, който ме обикна. Много мило момче, богато и с образование. Добре възпитано. – Тя направи кисела гримаса. – Именно тогава Джоунс изпорти работата. Беше намерил няколко мои снимки от една среща и ги показа на момчето. Всичко приключи. Едва не умрях от мъка и Лоренцо веднага ме хвана на въдицата. Принуди ме да работя и нареди нещата така, че ченгетата на два пъти ме залавяха и ме регистрираха, а после изчака, докато вече няха никакъв изход – тя отпи голяма глътка мартини и тъжно добави: – Навярно ми е било писано.

– Къде е Джоунс сега?

– Надявам се, че това копеле е пукнало.

– Не е.

Тя прокара пръсти по косата си, а после леко надолу към страните си.

– Ченгетата също го търсят.

– Знам.

– Защо?

– Може би знае нещо за две мъртви момичета.

– Не и Лоренцо Джоунс. Те са мъртви и не могат да му носят доходи. На него му трябват само живи.

Казах:

– Той може да ме насочи по вярна следа, затова ми е нужен, Робърта!

– Ако го намериш, какво ще направиш с него?

– Сигурно ще му извадя джигера.

– Обещавах ли?

Ухилих й се. Тя въобще не се шегуваше.

– Обещавам – отвърнах й.

– А може ли да наблюдавам?

– С удоволствие!

Тя взе чашата, погледа ме около минута, после я остави обратно, без да я допие. Банкнотата все така си лежеше на плата, но тя не я докосна.

– Това ще бъде моят празник – промълви тя. Всичко навън беше залято с вода от дъжда, който сега ръмеше ситно и образуваше гъста мрежа край уличните лампи, чиято светлина едва-едва мъждукаше. Искан да взема такси, но Робърта отказа и ние мълчаливо извървяхме един до друг цели два квартала. Накрая попитах:

– Къде отиваме?

– У дома.

Тя не ме погледна.

– Там ли е Лоренцо?

– Не, но аз живея там.

След това не каза нищо повече. Извървяхме няколко улици, минахме два квартала и накрая стигнахме до една врата, притисната от двете страни от входовете на магазини. Тя ме хвана за ръката и кимна:

– Тук.

После пъкна ключа в ключалката, бутна вратата, влезе и ме пусна да мина. Качих се след нея по стълбите, изчаках на площадката, докато отвори вратата на квартирата си и запали лампата. Бил съм много пъти в разни дупки и такива места обикновено бяха отвратителни, но Робърта явно се грижеше за апартамента си добре. Беше много чист и подреден, скромно обзаведен, но с добър вкус. Имаше три стаи. Робърта забеляза реакцията ми и каза:

– Резултат от предишното ми възпитание – тя се приближи до шкафа, порови се там и се върна с евтина папка в ръце, пълна с разни документи и стегната с ластик. Като ми я подаде, тя продължи: – Забрави я тук една нощ. Това са данни и списъци за всички ни. Нег има и доста други неща. Знаехме, че когато не идва при нас, ходи някъде другаде.

Никой не знаеше къде именно, докато една нощ не намерих тази папка. Тук ще откриеш къде се намира, но първо ме остави да откроя себе си.

Погледнах я, без да разбирам за какво говори, и когато излезе, аз се захванах с папката. Тези момичета бяха направили доста неща за Лоренцо Джоунс, но това не ме интересуваше. В папката намерих платените сметки в три малки хотела и всяка от тях обхващаше период от около три месеца. Последната беше отпреди един месец и навярно именно това беше мястото на последното му пребиваване. На сметката беше написано името Дж. Лоренцо, стая 614, хотел Мидуей.

Междувременно Робърта се върна в стаята. Видът ѝ беше съвсем друг и сега разбрах какво беше имала предвид преди малко, когато каза, че ѝ е нужно да открие себе си.

От нея миришеше на свежо и на някакъв лек парфюм, не беше изобщо гримирана, а дрехите ѝ бяха много скромни. Беше облякла тъмнозелен шлифер и беше прибрала косата си под малка, смешна шапчица. Усмивваше се нежно.

– Понякога ми се струва, че се ненавиждам, и тогава ми се иска да се върна в онова състояние, в което мисля, че бих могла да се намирам.

– Така ми харесваш повече.

Тя разбра, че казвам истината. В гласа ѝ зазвучаха иронични нотки.

– Не е много изгодно.

– Но би могла да опиташ, рожбо.

– Това зависи от теб и от Лоренцо Джоунс. Той има доста дълга памет.

– Може би ще я скъсим малко.

В хотел Мидуей стаите се даваха за час или за денонощие, а ако платите предварително, никой нямаше да се интересува дали имате багаж, или не. Цените бяха малко по-високи, отколкото се полагаше на такова заведение, защото управата винаги си държеше езика зад зъбите в полза на своите клиенти и не обръщаше внимание на изобилието от Смитовци в регистрационната книга.

Записахме се като мистър и мисис Томпсън от Толедо, щата Охайо, дадох на дежурния парите и получих ключ, на който висеше табелка с цифрата 410. Администраторът изобщо не погледна подписа ми и дори не си направи труда да ми благодари за това, че не поисках рестото.

Нямаше пиколо, но старомодният асансьор на самообслужване ни качи на четвъртия етаж, където излязохме. Когато отворих вратата на

стаята, Робърта ми хвърли един странен поглед, усмихна се едва-едва, сви рамене и влезе. Усмихнах ѝ се в отговор, но усмивката ми не беше особено весела.

– Без номера, рожбо. Сама разбираш, че не мога да строша вратата, а той самият едва ли ще ми отвори, ако чуе гласа ми.

– Вече нищо не ме учудва. Всичко е наред.

Приближих се до прозореца, отворих го и погледнах навън. Както и всички останали сгради, хотелът имаше пожарна стълба с площадки, от които можеше да се стигне до няколко прозореца на всеки етаж. Свалих шлифера си и го хвърлих на Робърта.

– Дай ми петнайсет минути да се кача горе, след това можеш да ни дойдеш на гости.

– Няма да започнеш без мен, нали?

– Не. Ще те почакам.

Отвън се разнесе гръм и небето над града за няколко секунди бе прорязано от светкавица. Напипах с крак първото стъпало и затворих прозореца зад себе си. Дъждът само това чакаше и се изсипа върху мен като сюррия разгонени котки. Беше истинско предизвикателство да продължа по-нататък.

Вкопчих се за железните перила, провесих крак, но изобщо не можех да намеря следващото стъпало.

Дъждът шибаше косо лицето ми, но изведнъж проблесна нова мълния и ми помогна да го видя. Направих едно рязко движение, краката ми се подхлъзнаха и аз увиснах във въздуха, държейки се само с ръце. Събрах всичките си сили, стегнах тялото си и успях да се хвана с една ръка за напречната греда, а после прехвърлих и крака си. Като се позакрепих по-сигурно, аз си поех дъх и се ослушах. Засега никой не беше забелязал нищо. Нямахше защо да се безпокоя. Заради бурята всички прозорци бяха затворени и шумът, който вдигах, не се чуваше.

Стая 614 се намираще два етажа по-нагоре, прозорецът беше очертан от жълтата светлина, която идваше зад спуснатата завеса. Извадих пистолета от кобура и започнах да се изкачвам по стълбата.

Прозорецът беше отворен четири инча отдолу, а завесата падаше под равнището на отвора. Вътре радиото свиреше някаква популярна мелодия, през отвора се изнизваше слаба струйка дим от пура. Чу се кашляне, леглото проскърца и някой зверски завъртя настройката на радиото, докато не намери друга станция. Опитах да вдигна прозореца, но не успях. Беше здраво залостен.

Вятърът зад гърба ми се разбушува, дъждът проникваше през

дрехите ми и засмукваше пердето през отвора. Застанах от едната страна на прозореца, протегнах ръка, хванах пердето и го издърпах с все сила навън. Чу се силен шум, който накара мъжа, който лежеше на леглото, да скочи на крака и да стисне пистолета си. Той погледна към пердето, изруга още веднъж, пхна пистолета в кобура и се приближи до прозореца, като се опита да го затвори.

И тогава ме видя с насочен точно в челото му 45-ка-либров пистолет през прозореца.

– Отвори го – казах аз.

За момент си помислих, че ще се опита да извади пистолета си, но шансовете му бяха прекалено малки, и той го знаеше. Лицето му пребледня, ръцете му трепереха, но той бавно вдигна рамката на прозореца и застана неподвижно. По лицето му се стичаше пот и се събираше в смачкания му нос, нямаше сили да издаде и звук.

Влязох в стаята, извадих пистолета от кобура му и го ударих с дръжката по челюстта. Главата на Лоренцо изхвърча назад и той отлетя към леглото.

Точно тогава на вратата се почука. Отворих на Робърта. Тя ме погледна наскърбено и каза:

– Ти ми обеща...

– Това беше само аперитивът, рожбо. Главното меню още не е поднесено.

Лоренцо Джоунс най-после си беше възвърнал дар слово.

– Мистър, моля ви... не съм направил нищо, което... аз...

– Затваряй си устата! – Затворих вратата след себе си, пресякох стаята и свалих прозореца, пузнах пердето и включих радиото до дупка.

Лоренцо разбра всичко ясно и еднозначно. Очите му с увиснала кожа под тях бяха подивели. Не гледаше мен. Погледът му молеше Робърта, докато накрая я позна.

– Чуйте, мистър, ако тя ви плаща за това, аз ще ви платя двойно повече. Тази кучка...

– Не ми е плащала, Лоренцо.

– Тогава защо?

– Млъкни и ме слушай, Лоренцо. Слушай ме наистина добре, защото не обичам да повтарям. Ще ти задам няколко въпроса и ако не ми отговориш правилно, ще получиш куршум в някое не особено приятно място. – Направих знак на Робърта: – Дай ми една възглавница.

Тя измъкна една от леглото и ми я хвърли. Обвих с нея пистолета, който стисках с ръка, и се приближих към Джоунс. Той се опита да

прегълтне слюнката си, но не успя.

– Кой ти плати, за да ползваш стаята на Вирджиния Хауел?

– Ами... момичето... тя...

– Лъжеш. Не е момичето.

Той отчаяно закима с глава.

– Тя е, казвам ви. Тя ми даде пари...

Притиснах пистолета към капачката на коляното му.

– За Бога, не стреляйте! Честно ви казвам, тя ми даде парите. Али каза, че тя ще ми плати. Не беше за първи път. Когато му трябваше стая за него или за приятелите му, аз винаги отпращах Вирджиния и им отстъпвах нейната стая. Винаги плащаше онзи, който взимаше стаята. Той...

– Така ли е, Робърта? – попитах аз.

– Правил го е много пъти, особено с Вирджиния. Обикновено тези типове не искат да се записват в книгата за посетители. Няколко пъти скри там някакви типове, които явно бяха търсени от полицията.

Погледнах отново Джоунс.

– Колко време Грета трябваше да остане там? Той сви леко рамене и това по-скоро ми заприлича на треперене.

– Аз... аз не зная. Али никога не ми казваше. Тя се нанесе в стаята и тогава се върна онази глупачка, Вирджиния, макар че ѝ бях забранил да се появява, докато не ѝ разреша. Именно за това я набих. Създаваше ми грижи. Не ѝ било харесвало да използват стаята ѝ. Оная била ровила из роклите ѝ, напъхала ги в куфара, смачкала ги...

– Тя го направи нарочно, за да си помисля, че живее там постоянно.

Спрях за секунда, погледнах го внимателно и попитах:

– Преди това идвала ли е там?

– Откъде да зная? Не зная нищо и не задавам въпроси на Али. Може и да е идвала. Нямам намерение да се оплаквам...

– Кой е Али? – прекъснах го аз.

– По дяволите, това е всичко, което зная! Просто Али, и толкова...

– Ще има да подскачаш, Джоунс – ухилих се аз, като му показах зъбите си. Усетих, че ръката ми започва да стиска по-здраво пистолета.

На Лоренцо и без това му беше ясно. Той дишаше толкова шумно, че чак хълцаше, докато се опитваше да се посъземе.

– Кой е Али? – повторих въпроса си аз. Той облиза с език пресъхналите си устни.

– Той... той работи на кораб. Нещо като... стюард.

– Още!

– Докарва някои неща и после урежда всичко.

– Какво именно вкарва контрабандно?

Не можеше да държи ръцете си на едно място, потта се стичаше от носа му.

– Мисля... мисля, че е хероин. Не ми казва нищо. Има си специална клиентела... Не се занимава с рекет, има си свои постоянни купувачи.

– Сигурно печели добри пари – казах аз.

Лоренцо трескаво кимна.

– И как така се е свързал с такава измет като теб?

– Веднъж му намерих две курви. Харесваше му... изобщо... той не се държеше с тях нормално. Правеше луди неща с тях, но пък плащаше добре.

– Какви неща?

Джоунс едва не се удави в собствената си слюнка, когато каза:

– Цигари. Гореше ги с цигари и разни такива неща... Хапеше ги.

Веднъж...

Робърта се приближи към мен, като гледаше Джоунс с омраза.

– Познавах две такива момичета. Те никога не говореха за това, но аз съм виждала белезите им. Едната от тях сега е в лудницата в Белвю, другата падна пияна под влака на метрото.

– Хайде, Джоунс, опиши ми го как изглежда.

Той като че ли напълно беше оглупял и не сваляше очи от възглавницата, която покриваше пистолета в ръката ми. Отново му се ухилих и това го довърши окончателно. Едва-едва започна да измъква думите от устата си.

– Той... той не е много едър, нисък е. Говори много смешно. Много е внимателен. Опитвах се да го хвана за нещо, но не се поддаваше. Няколко пъти съм го виждал в Гринуич Вилидж. Него и още един с глупава шапка. Често се мотае с ония идиоти от Гринуич Вилидж. Вижте как-во, наистина не зная нищо за него. Просто, кука...

Отново ме обхвана същото чувство, сякаш извиращите малки ручейчета се сливаха в един по-мощен поток, който по-късно щеше да се превърне в гърмящ водопад. Колко хора бяха нарекли друг човек кука! Това беше стар армейски жаргон, с който наричаха всеки помощник от местните хора, който почистваше казармите и переше дрехите. Хора, които просека с едната ръка, а с другата убиваха, за които дребните кражби бяха развлечение, грабежът беше начин на живот, а залавянето им беше въпрос на късмет.

– Добре, Лоренцо, хайде сега да си изясним един друг въпрос. Каза,

че си се опитвал да го хванеш. Значи си го следил и знаеш на кой кораб работи.

Замълчах малко и попитах:

– Та значи на кой кораб? – и натиснах пистолета в корема му.

Той нито за миг не се поколеба.

– На Пинела.

Кимнах.

– Защо се криеш, Лоренцо?

Нямаше нито дума в отговор. Очите му бяха потънали някъде дълбоко в главата му.

– Може би си научил нещо? – попитах аз. – Може би знаеш, че този човек ще те убие веднага щом разбере, че благодарение на теб е замесен в нещо?

Най-накрая Джоунс си възвърна умението да говори.

– Окей. Видях тези пачаври. Познавам и други като него. Той дори ми каза. Той...

Гласът му се загуби от страх, който беше толкова силен, че действаше като дренажно устройство.

– Е, Робърта, какво ще кажеш, да минем ли към основното меню?

– Да – отговори тя.

Доста поработих над него, а жалните стонове, които се разнасяха от устата му, бяха заглушени от звука на радиото. Синините и кръвоизливите сигурно дълго щяха да му напомнят за тази нощна среща. По време на операцията през цялото време разговарях тихичко с него и се стараех Робърта през цялото време да бъде в ползрението му, докато той все още беше в състояние да разсъждава. Напомних му какво й е причинил, а после и това, което беше направил с останалите момичета. Накарах го да разбере, че това е само началото на неговите неприятности, защото сега доста хора щяха да научат къде се крие и с какво се занимава. Където и да отидеше, навсякъде щяха да го очакват с нетърпение. Лоренцо Джоунс разбираше, че изобщо не лъжа и не преувеличавам.

Когато приключих, измъкнах портфейла му, извадих оттам три хилядарки и ги дадох на Робърта. Тя можеше да си ги подели с останалите момичета и тогава те щяха да могат да се измъкнат от този ад, ако разбира се, имаха достатъчно кураж. Поне в нея не се съмнявах, че ще го направи.

Сложих пистолета му в джоба си, пъхнах своя в кобура и слязох долу заедно с Робърта. Хвърлих ключа от стаята на рецепцията и администраторът го окачи на мястото му, без дори да ме погледне. Дъждът

валеше като из ведро и затова взех такси за Робърта. Тя надникна от прозореца, хвана ме за ръката и каза:

– Благодаря ти.

Намигнах ѝ.

– Не зная дори името ти – каза тя.

– Няма значение – отвърнах ѝ.

– Наистина е така. И все пак няма да те забравя никога. Ти си голяма работа!

Глава 9

Не беше никак трудно да се открие корабът Пинела. Това беше плавателен съд под панамски флаг, който освен товара можеше да вози и десетина пътници на борда си. Беше в пристанището вече единайсет дни и го товареха с промишлено оборудване, което трябваше да бъде откарано до Лисабон. До отплаването на кораба оставаха още пет дни. Екипажът се състоеше от чужденци с най-различна националност, капитанът беше шотландец. В дадения момент повечето от тях бяха на брега.

Почти невъзможно беше обаче да се разбере нещо за стюарда. Казваше се Али Дювал. Той обслужваше пътниците, предимно инженери, които съпровождаха оборудването, а също така и членовете на екипажа, но имал странно поведение. Веднага щом корабът пристигнал, той слизал на брега и се връщал малко преди отплаването му. Както здравните власти, така и митницата веднага даваха разрешение за влизане в пристанището. На кораба никога не е имало контрабандни стоки, нито един от членовете на екипажа не се е занимавал с нещо незаконно и никой никога не се е оплаквал от кораба и от екипажа му.

По обед започнах да се мотая сред докерите, като се опитвах да се добера поне до някаква информация, но никой не можеше да ми предложи нищо. Проверих при един приятел и той ми каза, че формално Пинела принадлежи на няколко собственици, но щяха да бъдат нужни месеци, за да се установи посредническата организация и истинските собственици на кораба, които се бяха покрили с купища документация, за да прескочат плащането на данъци.

Хапнах в един малък ресторант, наблюдавайки тъмната линия на вълнолома. Дъждът беше спрял преди известно време, но все още заплашваше да се изсипе ненадейно. Нощните светлини на кея превръщаха корпусите на корабите в нереални призраци, които поглъщаха чудовищните сенки на хората, минаващи случайно под лампите.

Тъкмо се канех да взема такси и да се отправя към горната част на града, когато видях, че нощният пазач пресича улицата, и реших да опитам още веднъж късмета си. След пет минути вече знаех, че старецът е ченге в оставка, което доста време се е трудило в редовете на Нюйоркската полиция. Беше доволен, че е намерил с кого да си поприказва, защото нощите тук бяха дълги и скучни, а разговорите – единствената радост, която му бе останала.

И най-главното – той познаваше Али Дювал. Поне му беше известно кой е той. На кораба този момък носел униформа, но когато слизал на брега, винаги бил облечен в скъп костюм, което е доста странно за един обикновен стюард с неговата ниска заплата. Но той винаги обяснявал това с факта, че момчета като него отначало трупат пари, а после в първия магазин изхарчват всичко наведнъж. И обикновено носел някакъв пакет под мишница, а няколко пъти до нея го докарвала нова черна лимузина и тогава на главата си носел смешна туземска шапка.

– Фес ли? – попитах аз.

– Да, точно така. С връвчица. Той слизаше от колата, пхаше шапката в пакета и се качваше на борда с куфар в ръка. Някои от тези чужденци са направо идиоти.

– Кой още беше в колата?

– Сега ме хвана натясно. Във всеки случай бяха негови приятели. Обикновено седяха и разговаряха няколко минути, преди да слезе от колата. Не съм оглеждал колата, но определено знам, че е разкошна. Може би е била на някой негов роднина. Много от тях тук имат роднини, само че обикновено те не са много добре обезпечени.

– Качвал ли сте се на кораба някога?

– Няколко пъти. Напълно приличен кораб.

– Имат ли посетители?

– Не съм виждал. Че кой се интересува от товарни кораби? Разбира се, този е един от най-добрите, но все едно това е само един товарен кораб.

– Как мога да позная Дювал, ако го видя?

– Ами, ако не носи прословутата си шапка, ще го познаете по това, че е среден на ръст, прилича на чужденец и говори с акцент. Ако разбирате от физиогномика, бих казал, че лицето му може да стане доста подло, ако поиска, но вероятно всички чужденци изглеждат така. Видът му е такъв... сякаш крие някаква тайна.

– Знам какво имате предвид. Имате ли някаква представа как мога да го намеря?

– Ни най-малка. Боцманът се опитва на няколко пъти да го открие, но не успя. Има си някакви места, в които се крие. Може би жени. Тези моряци направо са побъркани на тема жени. Миналия път боцманът направо го съдвика, искаше да разбере къде е бил, а онзи го погледна с невиждащ поглед, сякаш въобще не съществуваше, и се качи на палубата. Предполагам, смята, че може да прекарва времето си на брега така, както си иска. Винаги слиза на брега сам. Останалите не ходят по-далеч

от шест квартала. Постоянно се връщат за пари и дрехи, които стават за носене само няколко часа, защото се прибират пияни като свине. А Дювал слиза веднага и се връща преди отплаването. Винаги е трезвен и е още по-изтупан, отколкото е бил, когато е слязъл на брега. Носи само нови дрехи.

Останах още около пет минути със стареца, но той не можа да добави нищо към разказа си. Благодарих му, пресеяхох улицата, влязох в един бар и се приближих до телефона. Накрая успях да се свържа с Пат в апартамента му. Казах му, че ще отида при него, и го помолих да сложи кафе.

Докато седяхме в кухнята на ергенската му квартира, му разказах за историята в хотела и за това, което бях разбрал за Пинела. Когато свърших, той се втренчи в мен през масата и с отвращение захвърли лъжичката си в другия край на стаята.

– Дяволите да го вземат, Майк, кога ще се научиш на някои неща?

– Джоунс нямаше да ти разкаже повече от това, което каза на мен.

– Знаеш, че имаме начини да се оправяме с момчета като него.

– Глупости. Тези момичета не биха подали оплакване срещу него.

– Не е нужно. Да не мислиш, че нямаше да намерим други свидетели?

– Е и какво? Някой съдия щеше да му даде един месец, а след това той щеше да се върне към бизнеса си. Хайде Пат, ти изглеждаш по-умен. Сега няма да може да работи в този град повече.

– Също и ти, ако районният прокурор научи за това.

– Кой ще му каже? – ухилих се аз. – Както и да е, какво ще кажеш да проверим дали в Интерпол нямат нещо, свързано с Али Дювал.

– И след това какво??

Допих си кафето и изтиках креслото назад от масичката.

– Хайде да съпоставим нещата, Пат. Имаш три мъртви жени, които, както знаем, са имали някакво отношение една към друга. Аз имам една жива, която се връзва с общата картина. Имаме още и някакъв тип на име Теди Гейтс, който е познавал поне три от тях. Започнах да издирвам Грета Сървис и следите ѝ ме доведоха до Проктър Груп. Далси каза, че появата ми там е предизвикала доста разговори... Така че е напълно възможно слухът за мен да е достигнал до ушите на Гейтс, още повече след кампанията, която пресата предприе по мой адрес.

Пат кимна в знак на съгласие и си потърка очите.

– Добре. Той си е спомнил за картоната на Грета, на който са били посочени адресът ѝ и името Хауел. Кой го знае какви снимки е правел.

Половината от порнографията се прави в подобни заведения. Веднага е отишъл в офиса си, но белята вече била станала. Твърде късно е извадил картоната от картотеката. Грета не е искала да я намерят. Гейтс също. Така че, когато аз все пак я открих, Грета побърза да изчезне. Вероятно се е свързала с Гейтс и той също изчезна, когато видя, че всичко пропада.

– Във версията ти има доста пукнатини.

– Но като начало все пак е нещо. И освен това ни връща към Мич Темпъл. Той е проявявал интерес към смъртта на Дилейни и Постън. Познал е някого и е тръгнал след него, някого, който е купувал бяло боди. Пат вдигна ръка:

– Но това още не е доказано.

– Зарежи доказателствата. Да се опитаме да направим някои предположения и да видим какво ще се получи. Вероятно се е случило едно от двете неща: или онзи, когото Мич е видял и след когото е тръгнал, го е познал и го е проследил до жилището му, или самият Мич е направил някой тъп номер. Знаем, че се е опитвал, наистина неуспешно, да се свърже с Норман Харисън. Знаем, че е ровил в картотеката на информационния отдел и е търсил някакъв фотоматериал, който да потвърди подозренията му. Да предположим, че е решил да установи директен контакт с онзи, когото е преследвал, за да го разобличи.

– Звучи доста глупаво.

– Съвсем не, ако допуснем, че този човек е бил доста голяма клечка, за да може да се свърже с него директно. Подценил е възможната съпротива, но може би си е струвало да рискува. Не забравяй, че той е искал да се види с Норм Харисън. Може би е смятал, че именно Харисън е бил на вратата онази вечер, когато е бил убит.

– А ти, Майк, с какво разполагаш?

– Засега само свързвам нещата. Успешно или не, аз се движа от момичетата към Мич, Грета, Гейтс, Джоунс, Али Дювал. И макар че нишката е твърде тънка, свързващото звено не буди никакви подозрения – това са онези бодита, факторът, който задвижи лавината. Ако го отстраним, ако тези момичета бяха облечени различно, нямаше да стигнем до никъде. Разбира се, докато Хари Сървис не излезе на сцената.

– Майк – каза сериозно Пат, – даваш ли си сметка, че ние всъщност не разполагаме с нищо определено? Дори онзи момък, когото така мило си изритал...

– Помисли за обратната страна на медала – казах аз. – Установил е контакт с някакъв тип в голям автомобил. Кола с униформен шофьор. Али Дювал също е свързан с някого в голяма лимузина. Има и нещо

друго, което се появява постоянно в цялата тази история. През цялото време слушам за някаква кука. Казаха ми, че Грета Сървис е била видяна в Гринуич Вилидж да се движи с него. Джоунс нарича Али кука. Точно такова описание беше дадено и на Орсло Бухер. На котва в пристанището има един чужд кораб. Според думите на Джоунс Али се занимава с някакви далавери и ако в цялата тази история не бяха замесени няколко обикновени американски момичета, бих казал, че се плете някаква международна интрига.

– Много ти се развихри въображението! – каза Пат. – Няма да ми рясаш, докато не объркаш нещата съвсем.

– Добре. Тогава ми обясни защо се интересуваш от начина, по който тези момичета умряха? Имаш ли някакво разумно обяснение, или все още се придържаш към версията за сексуалния маниак?

– Във всеки случай версията за сексуалния маниак е много по-логична, отколкото паяжината, в която се опитваш да ме омоташ.

– Така ли?

Пат направи кисела гримаса и напълни чашките отново.

– Нека ти кажа още нещо, Майк. Тази вечер изникна още една възможност. Спомняш ли си делото на Корнинг отпреди три години?

– Не.

– Нещата бяха потулени веднага. Беше извършил три убийства на сексуална основа, трупите бяха обезобразени и превърнати в кървава каша. Хванаха го и го настаняха в лудница, защото се оказа, че е криминално невменяем. След две години и половина вегетиране той внезапно дойде на себе си и веднага избяга. Откриха го в някаква изоставена къща, но той предпочете да изгори жив, вместо да се предаде. Запали къщата. Така мислехме. Не беше останало много от трупа, за да го идентифицираме. И изведнъж днес следобед ни се обади човек, който го познава добре, и каза, че е видял Корнинг в града. Така че... версията ми за някой сексуален психопат... сега ми се струва доста вероятна.

– Но въпреки това продължавате да търсите Гейтс, нали така?

– Нямаме причина да не го правим.

– А какво става с отровата, с която е могла да бъде отровена Постън?

– Съдебният лекар е на мнение, че изследванията трябва да продължат. Все още проследява възможните източници на отровата. Ако нещо се изясни, ще се заемем и с този въпрос. И само за да не си помислиш, че пренебрегваме някои от версиите, ще се обадя в Интерпол и ще ги попитам дали нямат нещо, свързано с името на Али Дювал. И тогава ще

помоля да попритиснат оня тип с феса.

– Защо се нервираш толкова, рожбо? – ухилих се аз.

Пат ме погледна съсредоточено и каза:

– Ако вестниците започнат и на тебе да ти дишат във врата, ще разбереш защо.

– Но нещата ще се променят, когато някой полицай бъде убит – напомним му аз.

– Това е нещо съвсем различно.

– Не и за онези момчета. Освен това все още нищо не е напечатано.

– Само защото не са се докопали до нищо, но скоро и това ще направят. Ако в скоро време няма резултати, те ще се нахвърлят върху отдела и представлението ще започне. – Той остави чашата си на масата и се облегна в креслото си. – Твоите приятели от вестниците май са попритиснали окръжния прокурор. Всичко, което се иска от теб, е да дадеш на съда някое разумно обяснение за поведението си.

– Много мило от тяхна страна.

– Може би са ти запазили ролята на изкупителна жертва в случай, че всичко пропадне.

– Една жертвена коза е повече от достатъчна. И тази роля е резервирана за тебе.

– Много си великодушен. Благодаря ти.

Ухилих му се, нахлупих си шапката и му пожелах лека нощ. И без това през деня си беше имал достатъчно неприятности.

Като се върнах в хотела, намерих четири бележки от Велда, в които тя ме молеше да се обадя на някакъв номер в Бредбъри. Качих се в стаята си, захвърлих шлифера на масата и помолих да ме свържат с номера. Оказа се, че това е телефонът на един малък мотел извън града. В стаята на Велда не отговаряше никой, така че помолих да й предадат, че ще се обадя по-късно. Когато позвъних след един час, телефонът й отново мълчеше, затова се настаних удобно в леглото и угасих лампата.

Тя сама ми се обади в три часа през нощта, като ме изтръгна от прегръдките на кошмара.

– Майк?

– Слушам те, рожбо. Казвай какво има.

– Не зная колко е важно, но тази сутрин се запознах с някои хора на автогарата.

– С кого?

– С едно момиче. Тя плачеше в дамската тоалетна и аз се опитах да разбера какво става. Когато накрая момичето се успокои, ми каза, че е

заседнало в този град и няма възможност да се върне в Ню Йорк.

– По дяволите, скъпа, това е много тъжна история за сукалчета. Колко пъти ще ти...

– Ще ме слушаш ли! – Изтегнах се на леглото и я помолих да продължи. – Изведох я навън, почерпих я едно кафе и успях да измъкна от нея цялата история. Вчера я докарал някакъв мъж, когото тя забърсала в някакъв бар в града, когато се намирала в малко приповдигнато настроение. Казал ѝ, че ще я заведе на някакъв голям купон, в сравнение с който развлеченията в Ню Йорк щели да изглеждат като детска забава. По пътя ѝ съобщил, че работи в една от посолските резиденции и че прекрасно знае как трябва да изглеждат нещата в едно истинско шоу. Постепенно тя изтрезняла и новият ѝ приятел започнал все по-малко да ѝ харесва. Отначало приказките му я ядосали, а после се изплашила. Един-два пъти той спирал колата и започвал да ѝ досажда, но за щастие движението било доста оживено. Тя се борила с него, но не успяла да избяга. И той през цялото време казвал, че шефът му може да накара всяка жена да върши всичко както трябва. Достатъчно е да ѝ тегли един бой или да ѝ причини болка и тогава тя може да направи всичко. По това време тя вече била изпаднала в истерия. Стигнали до Бредбъри и той спрял да зареди. Няма пари за бензин, затова оставил часовника си като залог и казал, че вечерта ще мине да си го вземе. Това било всичко, което успяла да чуе. Веднага щом той престанал да я наблюдава, тя успяла да се измъкне от колата и да избяга, но чантата ѝ останала в колата и затова сега няма с какво да си плати пътя до Ню Йорк.

– Нима не е чувала за Обществото за помощ на пътуващите?

– Престани да се занаяш! – каза Велда. В гласа ѝ се долавяха сърдити нотки. – Както и да е, дадох ѝ петнайсет долара, за да може да се пооправи малко. Прекара нощта в храстите и трябваше да се срещнем на бензиностанцията, за да ми покаже оня тип, когато се върне за часовника си.

Кимнах в тъмното и казах:

– Така че ти си я чакала и чакала, а сладката кукла така и не се е появила?

– Не дойде.

– Да, жалко за парите ти, котенце.

– Но намерих бензиностанцията, за която ми разказа. Оня беше взел вече часовника си. Служителят на бензиностанцията не го познава, но потвърди, че понякога той наистина зарежда при тях и може би наистина работи в посолството, защото често използва една от техните коли.

Да, явно Велда беше надушила нещо. Попитах я:

– Какво е разписанието на заминаващите превозни средства?

– Три автобуса и два влака всеки ден. Направих справка, но никой, който да отговаря на описанието на момичето, не си беше купувал билет. Много малко хора пътуват в това направление, затова е невъзможно да бъде забелязана.

– Може би просто е спряла автобуса на пътя извън града?

– Питам. Автобусите спират само на определени места.

– Може да е стопирала някого – предположих аз.

– Много е съмнително. Подобна практика тук е забранена от закона. Освен това, след опита, който вече е получила, мисля, че едва ли ще пожелае да опита отново. Имам усещането, че е все още тук. Каня се да проверя мотелите в курортния район, може да е отседнала в някой от тях. Все още беше потресена от случилото се и може би не е искала да пътува в такова състояние. Дадох ѝ достатъчно пари, така че тя може да си плати и стаята, и билета.

– Не научи ли името ѝ?

– Разбира се, че го научих. Джули Пелхам. Обадох се у тях, но хазайката ѝ каза, че още не се е прибрала.

Даде ми описание, което съвпада с визуалната ми представа за това момиче, но не се загрижи много за това, което се беше случило.

– Е добре, опитай пак. Може би ще успееш да си върнеш парите.

– И още нещо, Майк. Направих справки в местните магазини. В един от тях продават всичко, което посолствата купуват, когато имат прием. Те, разбира се, не афишират това, но признаците са налице.

– В кое посолство ще има прием?

– Засега не зная. Не е лесно да се добереш до тези места. Освен тяхната собствена охрана, тук сега е пълно с разни типове, които карат коли без регистрационни номера и контролират района.

– Това са нашите хора.

– Да, знам. Работата, изглежда, не им харесва. Какво можеш да направиш с цяла тълпа от буйстващи, които имат дипломатически имунитет?

– Практически нищо – отвърнах аз. – Забрави за това и виж дали не можеш да откриеш момичето. Утре ще се обадя отново, така че ми остави някаква бележка. Ако не можеш да ме откриеш, обади се на Пат или на Хай.

– Ами ако предположим...

– Недей да предполагаш нищо. Просто нравя каквото ти казвам.

- Или какво? Засмях се в телефона.
- Ще те ударя право в устата с устните си.
- Направо ме застреля – каза тя и затвори телефона.

Взех от масата сутрешния вестник и започнах да разлиствам страниците. Имаше кратко съобщение за разследванията на полицията по случая Мич Темпъл, по специално за това, дали е успял да открие нещо, което е могло да доведе до смъртта му, както и кратко описание на подробностите около убийството му. В друго съобщение се споменаваше, че смъртта на Максин Дилейни все още си остава загадка, но полицията очаквала най-скорошно разрешение на случая. Нищо не беше казано за това, че Корнинг е на свобода, вероятно Пат бе успял да им затвори устата поне докато сведенията за него не се потвърдят или пък просто не го арестуват. Беше повече от очевидно, че Пат беше впрегнал всичките си свободни сили в проследяването му, но не беше предложил на пресата никаква допълнителна информация, за да не предизвика ненужна паника. Повечето от новините засягаха последните политически събития, примесени със съобщения за кризата в Близкия Изток и за ходовете, предприемани от ООН, преди Генералната асамблея да бъде разпусната.

В колонката на Хай се съобщаваше, че Далси Макинес се е върнала в града след успешното си пътуване до Вашингтон и отново е пристъпила към изпълнение на задълженията си като неофициална домакиня на светските приеми.

Захвърлих вестника и се обадох на Хай, но секретарката му ми каза, че ще се появи след около час. Тогава се обадох на Ал Кейси и го помолих за среща. Покани ме да отида при него.

Ал бе любопитен да узнае защо се интересувам от жеста на Джералд Ют, който бе предоставил на различни посолства своите имения в Бредбъри за развлечения, но не се опита да ме притисне. Заведе ме в секцията, миришеца на стари вестници, където пазеха изрезките, намери папката с интересуващия ме материал и ми я връчи.

Освен съобщенията за транзакцията, някои коментатори я обсъждаха с по-големи подробности, като привеждаха доводи за и против, но не казваха нищо, което би могло да се изтъкува във вреда на Ют. Трансферът го освобождаваше от някои данъци, но той беше достатъчно богат, така че това нямаше голямо значение. Сделката очевидно беше направена с разчет да повиши общественият му имидж. Неговата филантропична дейност имаше много разклонения и това беше само едно от тях.

В благотворителната му програма, изглежда, нямаше някаква особена стратегия, освен че в повечето случаи парите бяха давани за добри цели, а даренията бяха напълно оправдани.

Обществеността на Бредбъри очевидно не беше много доволна – местният вестник протестираше против проникването на дипломати отвъд желязната завеса в тяхната среда, но тъй като сред облагодетелстваните се намираха и приятелски настроени страни, дарението можеше да се разглежда като проява на добра воля.

– Ал, ходил ли си някога в Бредбъри? – попитах го аз.

– Да, бях там, когато Ют току-що беше открил своите заведения. Оттогава много от тях бяха затворени за обикновената публика. Сам разбираш, чужденците не обичат разни непознати да им се мотаят в краката. Доколкото ми е известно, там всичко е мирно и тихо, с изключение на фестивала за джазова музика, но и той се провежда само по плажовете.

– И никакви слухове?

Той ме изгледа с присвити очи, опитвайки се да разбере какво имам предвид.

– За какво намекваш?

– И аз не знам.

– Няма никакви слухове. Ако имаше нещо, ние първи щяхме да ги чуем. Местните хора колекционират всякакви видове клюки.

– Ал – казах аз, – този Белар Рис... той е в едно от посолствата, които са се възползвали от услугите на Ют, нали?

– Майк, вече за втори път споменавах името на тоя тип. В каква връзка?

– Мич се е занимавал с него в статиите си.

– Зная. Този тип... той е нещо като съвременен пират. И какво от това? Не е единственият. Тези, които имат пари, искат да имат още повече. Мич наистина пишеше за него и за други като него, но това продължи само година. Ако Рис е искал да се отърве от Мич, той е можел да купи вестника и да го уволни. Честно казано, мисля, че на Рис не му пука от нищо, той има дипломатически имунитет.

Защо ли всеки път, когато чуех тези думи, нещо започваше да лази по гърба ми?

Ал прелисти някакви документи и измъкна оттам една въздушна снимка на бившето имение на Джералд Ют.

– Това е, което те интересува толкова много. Ют купи преди десет години старото имение на Дейвис и Клендънинг. Разположено е на

хиляда акра. Не мога да кажа с какво толкова тези скалисти местности са заинтересували старите момчета, но те построиха там половин дузина вили, рядко ги използваша и след като умряха, вилите естествено бяха продадени. Ют ги купи, направи някои дребни подобрения, не можа да им намери някакво приложение или заинтересуван купувач и вместо да им плаща данъците, подари имението. Там има и още една местност, която той е подарил на местната община, за да се използва за граждански нужди. Именно там се провежда джаз фестивалът. Зае се с построяването на амфитеатър и практически финансира цялото мероприятие сам.

Не се интересувах от джаз.

– Със зданието на коя легация е свързан Рис?

Ал изръмжа, погледна фотографията и посочи някаква сграда в североизточния край.

– Мисля, че е това. По дяволите, не мога да си спомня точно. –

Опита се да улови погледа ми. – Да не си попаднал на нещо?

– Имам само една идея – казах аз.

– Можем ли да ти помогнем с нещо?

– Засега не.

– Ако е нещо, свързано с Мич, бих искал да е сега.

– Ще ти съобщя, ако е така.

Оставих Ал озадачен, слязох долу и намерих една телефонна кабинка, пуснах една монета, набрах номера на Проктър Груп и помолих да ме свържат с Далси. Мис Тейбър нададе една от ужасените си въздишки, но все пак ме свърза.

Далси Макинес се обади с приятния си смях и каза:

– Радвам се да ви чуя, Майк, чаках да ми се обадите.

– Аз ли?

– Да, вие? По силата на някакви необясними причини вие, изглежда, сте способен да внесете разнообразие в застоялия живот на другите.

Изведнъж тонът ѝ стана сериозен.

– Майк, онова момиче...

– Известих брат ѝ. Това беше всичко, което можеше да направя. Той искаше да знае, че е жива и невредима.

– Да, това предизвика известни вълнения тук. Знаеш ли, че полицията беше тук и разпитваше за Теди Гейтс?

– И какво?

– Нямам представа. Никой не знае къде се намира. Няма го въкъщи, на работа не се появява. Бих искала да ми кажеш какво все пак става.

– Може би се е накиснал здравата – казах аз. – Ако го открият, ще

може да ни отговори на маса въпроси.

За секунда тя не каза нищо и аз чувах само учестеното ѝ дишане.

– Как мислиш, Майк, това може ли да навреди на Проктър Груп. Знаеш какво имам предвид. Случаят ще стигне ли до широката общественост?

– Не виждам как може да стане това. Ако Гейтс се е занимава с други неща извън офиса си, това едва ли може да ви засегне.

– Моля те, Майк. Бъди дискретен. Ако те разберат: ...макар и да ти помогнах... съветът на директорите няма да хареса това. Не бих могла да си позволя да бъда въввлечена в нещо сензационно. Същото се отнася и за списанието ми.

– Ще се опитаме да ви предпазим. Далси, можем ли да се видим пак?

– С удоволствие, Майк. Кога?

– Колкото може по-бързо. Бих искал да използваш малко от влиянието си за мен.

– О!?

– Бих искал да се срещна с Белар Рис. Тя се засмя звънливо.

– Още един карьерист – каза тя. – Имах по-добро мнение за теб. Имам на разположение няколко млади лейди от представителни и богати семейства, които...

– Не се шегувам, Далси. Можеш ли да го уредиш? Тя улови заповедните нотки в гласа ми и отново стана сериозна.

– Имаш ли черна вратовръзка?

– Ще си намеря.

– Тази вечер във Фламинго Руум има дипломатически прием в чест на една от делегациите. Мистър Рис също ще присъства. Поканена съм и ще бъда щастлива, ако се съгласиш да ме ескортираш. Да се срещнем във фойето в седем и трийсет. Но все пак няма ли да ми кажеш защо ти е нужно това?

– По-късно.

– Майк...

– Какво?

– Ако чуеш нещо за Теди Гейтс...

– Не се тревожи, ще го уредим. Ще се постарая да тушираме връзките му с Проктър Груп.

– Благодаря ти, Майк.

– До скоро виждане.

Затворих телефона, изчаках няколко минути, а след това се обадох

на номера в Бредбъри, който Велда ми беше дала. Никой не отговаряше в стаята ѝ, а на рецепцията не бяха оставяни съобщения за мене.

Обадох се на Пат. Каза ми, че имал малко работа в горната част на града, и си уредихме среща в Блу Рибън точно след един час.

Ню Йорк все още беше под покривалото на смога. Въздухът бе пронизан от влага и прохлада от океана, тълпата на улицата се беше покрила някъде. Имах на разположение 45 минути, така че се насочих лениво на изток, стигнах навреме до Блу Рибън и успях да изпия едно кафе с Джордж, преди Пат да дойде. Той влезе точно, като по разписание, хвърли шапката си на закачалката и придърпа един стол срещу мен. Имаше много уморен вид, около очите и край устата му се бяха образували тънки бръчици.

Изчака да донесат кафето му и каза:

– Работата с Корнинг се изясни.

– Какво стана?

– Намерихме типа от предградието, за когото се твърдеше, че е Корнинг. Оказа се, че сме попаднали в една от проклетите ситуации на припознаване и аз не мога да обвиня за нищо момчето, което го посочи. Оня тип беше много възмутен, но реши да се направи на примерен гражданин, дори ни позволи да снемем отпечатъците му за установяване на самоличността му. Беше чист. Служил е във Вашингтон, петнадесет години е работил на Уолт Стрийт. Истински провал.

– Значи версията ти със сексуалния маниак пропадна.

– Има и още нещо – Пат бръкна в джоба си, извади два сгънати листа и ми ги подаде. В очите му се появи особен блясък и той почти се изправи на ръба на стола. – Нашият медицински експерт се прояви. Спомняш ли си, бях ти споменал за някои химически заместители, които предизвикват същите симптоми, каквито бяха открити при Постън.

Кимнах с глава.

– Това е формулата им. Подобно вещество дори не се произвежда у нас. Пуска го в много малки количества една френска фирма, която го разпраща на определени клиенти, а те на свой ред го използват при провеждането на химически анализи за установяване на редки елементи в съдържанието на земните проби. Един от купувачите е Перикон Кемикълз.

Погледнах го и усетих как очите ми се присвиха.

– Роналд Милър, приятелят на Мич Темпъл. Той работи в тази фирма.

– Да, армейският приятел, писателят.

– Свързахме се с него тази сутрин – продължи Пат. – Потвърди, че те използват това средство... нарече го С-130. Известни са им също така и страничните му ефекти... Всъщност неговите свойства ясно са посочени на контейнера. Преди да се научат правилно да си служат с него, няколко души са загинали. Поражението става през кожата. Веществото се произвежда от 1949 година и фирмата производител води регистрацията на неговата продажба и на използването му. И точно тук започва всичко. Преди около година, по време на разговорването е била откраднатата част от партидата от това вещество, което е било поръчано от Перикон Кемикълз. Не успели да намерят нищо, макар че били предприети всички мерки, а и самата фирма разпратила предупреждения за това, че веществото представлява смъртоносна отрова. Проведохме разследване и се оказа, че компанията два пъти е получавала поръчки от някакви странични лица, но е отказвала да ги обслужва, защото това вещество се продава само на определени фирми и за определени цели. И двата пъти поръчките били давани по телефона. А сега най-главното: С-130 е било превозвано от Марсилия в Танжер на борда на Пинела.

– Али Дювал – просъсках аз.

– И тогава той е работел като стюард на същия кораб.

– Тук има едно слабо място, Пат.

– Зная. Мич Темпъл, разбира се, не е можел да знае от какво е умряло момичето. Не е имал причини да проверява Милър по този повод.

– Но безспорно той е искал нещо. Пат кимна.

– Перикон Кемикълз е била въввлечена в съдебен спор по повод на кражбата и ние ще се заемем сериозно с този въпрос, каквото и да ни струва. Тук би трябвало да има някаква връзка.

– Колко струва това нещо?

– Хиляда и двеста долара за унция.

– Че то е по-скъпо и от хероина.

– И половин литър липсва!

Подсвирнах тихо с уста.

– Но това е цяло състояние. И някой може да се възползва от него.

– Опаковката е малка и лесно може да бъде пренесена от едно място на друго. По дяволите, това нещо се разтваря във вода, с него може да се импрегнира някоя тъкан, а после веществото да се възстанови по обратния път.

– Някаква информация за Али Дювал?

– Засега нищо. Произхожда от френско-арабско семейство и сега претърсваме местата, където би могъл да се намира. Изпратили сме

снимката му и в края на краищата ще го открием.

– И в какво ще го обвините?

– Ще го принудим да направи пълни признания.

– Не те питах за това.

– Това е другото празно място в картината. Предпочитам да не мисля за този проблем сега. Ако той е замесен в нещо сериозно, може би някоя друга страна ще поиска да го предадем. Изпратихме запитване до Интерпол и всеки момент чакам отговор.

Пат спря за минута и допи кафето си. Остави внимателно чашата на масата и започна да проучва лицето ми.

– Можеш ли да добавиш нещо?

– Засега не.

Разбираше, че не лъжа. Кимна с глава и каза:

– Днес се каня да посетя едно-две места, където изпълняват кючек. Ориенталска музика... казват, че всичко било напълно автентично. Искаш ли да дойдеш с мен?

– Само не и днес. Имам среща.

– Някоя по-добра и от танцборките на кючек ли? Лениво му се ухилих.

– Доста по-добра.

Пат порови в джоба си, извади една снимка 2×2 инча и я хвърли на масата.

– Ето ти едно телефотографско копие от паспортната снимка на твоя Дювал. Може би ще ти е интересно да знаеш как изглежда.

Благодарих му и Пат си тръгна. Разгледах внимателно снимката, учудвайки се на некадърността на фотографа. Процесът на репродукция беше модифицирал чертите на лицето му, и бе унищожил контраста на оригиналната снимка, но все пак можех да разгледам Дювал. Имаше загоряло лице, което не се отличаваше с нищо забележително, докато човек не се вгледаше в очите му. Тогава ставаше ясно колко е свиреп и жесток.

Глава 10

Улицата пред хотела на Парк Авеню беше задръстена от лимузини. Тротоарът гъмжеше от фотографи, които си пробиваха път сред множеството любопитни и се опитваха да намерят подходящо място, за да снимат международните знаменитости за страниците на вестниците и списанията, отразяващи живота на висшето общество.

Повечето от колите бяха с униформени шофьори, които след като оставеха пътниците си, бавно отминаваха, но другите, автомобилите с DPL на номерата си спираха безразборно и собствениците им ги оставяха където им падне, без да обръщат внимание на знаците, забраняващи паркирането. Двамата конни полицаи с отвращение ги игнорираха и съсредоточаваха вниманието си върху това да осигурят колкото е възможно по-бързо придвижване на колите.

Слязох от таксито и влязох във фоайето след един от фотографите, който за момент се загледа неуверено в мен, но след това откри някого, за когото беше сигурен. Наредих се на опашката и дадох палтото и шапката си на гардероб, а после тръгнах да търся Далси. От всяка гледна точка, освен отпред, мъжете изглеждаха като че ли извадени от един казълп в еднаквите си смокинги, но жените бяха толкова цветисти, че започнах да се чудя какво, по дяволите, бе станало със законите на природата. Обикновени мъжките екземпляри бяха надарени с кичести форми, докато женските бяха сиви и унили.

Все пак в този коневръз имаше някакъв ред, който се диктуваше от вниманието, което се отделяше на големите знаменитости. Те бяха фаворизирани и непрекъснато очаквани, винаги обградени от пъстър антураж. В разнасящите се наоколо звуци доминираха чуждите акценти и пронизителният смях на жените, глупави същества, които веднага започваха да се надуват, стига някой да ги погледнеше.

И това ми било висше общество – помислих си аз. – Братко мой!

Някои вече бяха формирали малки коалиции и ангажирани в дълбокомислени разговори се придвижваха към асансьорите, а жените се влачеха след тях с горда походка и изкуствено приповдигнато настроение. Някои от тях носеха белезите на самодоволството и аз бях склонен да мисля, че те или са нещо истинско, родени да изграждат и контролират империи, или че пък въобще не им пукаше.

Няколко пъти улавях отражението си в едно от огледалата и

трябваше с удоволствие да констатирам, че мястото ми съвсем не е тук. На два пъти хора, които определях като служители на отдела за сигурност, минаха покрай мен и ние си кимнахме незабележимо. Смятах ме за един от тях и очите им не можеха да пропуснат кройката, по която беше ушит костюма ми, за да скрие пистолета, или пък отпечатъка на професионалист, изписан на лицето ми, по същия начин, по който и аз не можех да пропусна това по отношение на тях.

Точно в 7.30 Далси се появи с още няколко души и докато отговаряше на обикновените приветствия, целувки и ръкостискания, ме търсеше с очи. Махнах ѝ с ръка и я изчаках да се откачи от заобикалящите я досадници и да даде мантията си на гардероб. После се приближих до нея, като с всичка сила се мъчех да не се хилия идиотски като щастлив гимназист.

Далси въобще не беше от типа на пауните. Беше облечена в черна рокля, която толкова плътно прилепваше по тялото ѝ, като че ли отдолу нямаше нищо. Косата ѝ беше събрана и образуваше нежни вълни от къдрици, в които като в електрически дисплей се отразяваше сребърната светлина на полилеите. На шията ѝ блестяха диаманти, а на китката си носеше мъничко часовниче с диамантена верижка.

Беше най-поразителното нещо тук.

– Здравей, красавице – казах аз.

Пръстите ѝ сграбчиха ръката ми, тя отметна глава назад и се засмя нежно.

– Неподходящ поздрав за такъв изискан прием.

– Не можах да измисля нищо друго.

– Няма нищо – каза тя и стисна пръстите ми. – Харесва ми. – Тя ме изгледа от горе до долу и произнесе с явно одобрение: – В този смокинг изглеждаш страхотно.

– Само за теб, момичето ми. Да не съм рицарски кон.

– Точно за това си помислих. Страхувах се, че няма да дойдеш.

– Нямаше да изпусна приема за нищо на света. Мога да се възползвам от най-прекрасните неща в живота.

Далси ми хвърли бърз поглед.

– Недей да очакваш прекалено много. Някои от тези хора идват от най-странните кътчета на света... Тук е доста хладно.

Да отидем ли във Фламинго Руум.

– Нали за това сме дошли – казах аз. Насочихме се към асансьорите, като се смесихме с останалите. Докато чакахме асансьора, аз попитах: – Има ли нещо ново за Гейтс?

– Не. Един от нашите сътрудници пое неговите задължения. Как мислиш, Майк, какво може да му се е случило?

– Ако знаех, щях да го накарам да си каже и майчиното мляко. Мисля, че се е забъркал в някаква каша и сега се опитва да се скрие.

– Дадох си труда да се обадя във всички агенции, които имат заявки при него, но ми казаха, че не работи по нито една от тях. Така че в последно време той е работел само за нас или за себе си в собственото си студио. Един от приятелите му има ключ от неговия апартамент и направи опис на оборудването му. Не е взел нищо със себе си.

– Тогава не може да е отишъл далеч. Далси замислено поклати глава.

– Не зная. Мат Принс, който се занимава с перспективното планиране, и Теди са много близки. Той казва, че Гейтс е имал доста пари в бюрото си, а сега парите ги няма.

– Колко?

– Повече от хиляда долара. Той постоянно купуваше нови камери и лещи. Мат твърди, че Теди никога не се е безпокоял за парите, които държи в офиса си. Наистина разполагаше с доста свободни средства.

– Да, с един бон би могъл да стигне далеч.

Асансьорът дойде, преди тя да може да ми отговори, и ние влязохме в кабината. Докато се изкачвахме, Далси ме представи на някои от компанията си, които ме изгледаха странно, защото не бяха сигурни кой съм аз, но бяха убедени, че имам някаква значимост, след като съм заедно с нея.

Когато влязохме във Фламинго Руум, се оказахме в истинска феерия от цветове и звуци, монтаж от образи, съставен от хора в движение. От тавана се спускаха знамената на всички обединени нации и се поклащаха лениво под нежния напор на невидим бриз. В дъното на салона свиреше оркестър, чиято програма можеше да задоволи всички национални вкусове, масите се огъваха под купищата лакомства от различни страни.

Непрекъснато се разнасяха гърмежи от отваряне на шампанско и звънът на стотиците чаши се открояваше на фона на гласовете.

– Какво става с програмата за борба с бедността? – попитах Далси.

Тя ме сръга с лакът да мълча и се засмя приглушено.

Далси имаше изключителна памет за имена, дори и за такива, от които може да ти се изкълчи езикът. Лесно се смесваше с тълпата и намираще подходящи думи за всеки, способността ѝ да доставя удоволствие на другите беше направо невероятна. Много от мъжете ми хвърляха

завистливи погледи, защото аз бях неин кавалер, и се опитвах да ме каталогизират.

Когато се налагаше, аз също се включвах в играта. Не ми беше много лесно и след около час цялата тази куртоазия започна да ми лази по нервите. Не бях дошъл за това и Далси усети раздразнението ми. Предложи да изпием по един коктейл в бара.

Бяхме се насочили вече към него, когато Далси ми каза небрежно:
– Белар Рис е там.

И посочи с ръка към ъгъла на салона, където беседваха трима мъже.

Едно куче винаги може да различи друго куче. То може да ги вижда, да ги мирише, но никога няма да ги сбърка с нещо друго. Могат да имат различна големина, форма или цвят, но за едно куче кучето винаги си остава куче.

Той се беше облегал на стената. За страничния наблюдател той беше зает просто с неангажиращ светски разговор, но всъщност това не беше така. Беше заел инстинктивната поза на оцеляване, постоянно готов да отрази всяка атака. Не се обърна и не ни погледна, но знаех, че ни беше видял. Чувствах, че мускулите на врата ми се бяха втвърдили, и знаех, че той изпитва същото.

Кучето беше срещнало куче. Никой не го знаеше, освен кучетата, а те не го казваха.

Беше по-висок, отколкото предполагах. Но усещането за сила, което бях доловил от снимката му, наистина се излъчваше от него. Когато се обърнах, усетих колко много животинска грация, опасна и лъжлива, има в него, защото той можеше да се движи много по-бързо, ако се наложеше.

Когато бяхме само на десет фута от него, той си даде вид, че ни е забелязал. Вълната на очарование веднага изтри израза на предпазливост от лицето му и той тръгна към Далси с протегната ръка.

Но гледаше не нея, а мен. Именно мен наблюдаваше. Аз бях от неговата порода. Не можеше да ме измами и да ме омае със светските си маниери. Аз се движех толкова бързо, колкото и той, и също като него можех да убивам.

От всички присъстващи само аз представлявах потенциална заплаха. Разбирах го, защото той изпитваше същото, което изпитвах и аз.

Цветът на кожата му беше като цвета на хората, които живеят по крайбрежието на Средиземно море. Тъмните очи под гъстите черни вежди, които се ключваха над ястребовия му нос, издаваха арабския му произход. Косата му беше гладко зализана назад, а усмивката

откриваше пред погледа ни ослепителната белота на зъбите му.

– Приятно ми е да ви видя – каза Далси. – Разрешете да ви представя мистър Хамър.

За първи път ме погледна директно и ми подаде ръка. Китката, която се подаде под ръкава на самото му, демонстрира липсата на маншети и аз разбрах, че съм бил прав. Дори и облечен в смокинг, той носеше риза с къси ръкави.

– Приятно ми е, мистър Хамър – гласът му беше плътен и дълбок, говореше с лек акцент, а в тона му липсваше удоволствието, което усмивката му искаше да покаже.

– Радвам се да ви видя, мистър Рис – ръкостискането ни беше кратко и силно.

– Вие член на групата на САЩ в ООН ли сте? Не си спомням да съм ви виждал...

Но аз не се канех да си играя с него.

– Не, по дяволите. Аз съм частен детектив.

За малка част от секундата нещо в очите му трепна, може би се учуди, че не се опитвам да го разигравам. Но заради Далси той още повече се усмихна и каза:

– Аз естествено одобрявам това. Такава очарователна жена като мис Макинес има нужда от сигурна защита. Но нима тук нещо може да ви заплашва, скъпа? – той ни погледна въпросително.

– Половината от тези хора се сражават на няколко хиляди мили разстояние от тук – казах аз.

Белар Рис продължи да се усмихва. – Да, разбира се, но тук всички ние сме миротворци, нали така?

– Това ще бъде велик ден – казах аз. Знаех как изглеждаше лицето ми. Бях си надянал собствената ухилена физиономия, която се появяваше автоматично, когато врагът беше пред мен. Усещах, че очите ми се бяха присвили, но в гърдите си изпитвах някакво смешно чувство на разслабеност.

– Вие явно не сте от хората, които имат доверие в ООН, мистър Хамър. Това е много лошо. Тази организация служи като великолепен паметник на... – той се запъна за момент, търсейки подходящите думи – на целостта на света.

– Биволски лайна¹ – отвърнах аз.

---

1. Bullshit обикновено има значението на „глупости“, но тази дума не се вписва в контекста на един светски разговор, затова я превеждаме буквално, бел. прев.

– Майк! – Лицето на Далси беше порозовяло от притеснение и тя ме сръга с лакът. – Какви ужасни неща говориш.

– Попитайте момчетата, които са воювали в Корея и Виетнам, или пък в Стенливил. Попитайте...

Белар Рис отметна глава и се засмя с дълбокия си глас.

– Това е свършено вярно, мистър Хамър. Виждате ли, именно хората като вас трябва да бъдат убедени в необходимостта от радикални изменения и тогава вие ще станете най-силните адвокати на обединения свят. Знаете колко съвещания и дискусии, колко аргументи и убеждаване са необходими, преди да се стигне до резолюция по някой въпрос – той отново ми протегна ръка. – Приятна вечер, мистър Хамър. – Пръстите му нарочно се стегнаха и аз вложих цялата си сила в това ръкостискане. Можех и така. Той почувства, че съм достоен противник, и пусна ръката ми. – Добре е, когато можеш да разбереш мнението на... един човек от улицата.

Кимна ми и леко, чисто по европейски се поклони на Далси.

– Мис Макинес, моите уважения.

Отдръпна се и от цялата му фигура се излъчваха спокойствие и увереност. Далси погледа около минута след него, а после се обърна към мен.

– За това ли дойде тук. Ако знаех, че ще водите политически спор... Ти го притесни.

– Така ли?

Тя се засмя, като се стараеше да приглуши смеха с ръка на устата.

– Наистина беше много забавно. Особено когато каза онази ужасна дума.

– Тогава ми измий устата със сапун.

– И все пак, Майк, ще ми кажеш ли сега защо искаше да се срещнеш с него?

– Няма да разбереш, рожбо.

– Поне... удовлетворен ли си? Хванах я подръка и я поведох към бара.

– Напълно – казах аз. – Някъде в общата картина има място и за него.

– Говориш със загадки, Майк. Добре, хайде да пийнем нещо, а после ще ме изпратиш до дома. Очаква ме дълъг и напрегнат уикенд. Трябва да излезе новият брой на списанието и сега не мога да си позволя да си лягам късно, докато не приключва всичко.

– Много лошо – казах аз. Пръстите ѝ стиснаха ръката ми.

– Знам – тя притисна глава към рамото ми. – Но ще има и други възможности.

Оставих Далси пред апартаментата ѝ и после наредих на шофьора да ме откара обратно в хотела. Качих се в стаята си, свалих смокингa, направих си един коктейл и се опънах в креслото, като качих краката си на перваза на прозореца и се загледах в нощния мрак. Разследването беше достигнало до определена точка, от която нямаше връщане назад. Някои неща вече се очертаваха, макар че все още бяха доста смътни. Някакъв малък детайл се беше загнездил в гънките на мозъка ми и аз се опитвах да го изкарам от там, като подреждах отново отделните фрагменти на картината. Сега трябваше само едно събитие или дума, за да може всичко да застане на мястото си. Може би Пат и момчета от пресата през това време щяха да открият недостигащия детайл. Все някой трябваше да го открие.

Допих коктейла си, направих си още един и когато го бях почти преполовил, телефонът извънтя. Беше дежурната от централата на хотела, която ми съобщи, че някой ме е търсил четири пъти, като е оставял един и същ телефон с молба да се обадя непременно.

Набрах номера, оставен от момичето, и чух гласа на Клио.

– Майк Хамър?

– Здравсти, Клио.

– Ти така и не се върна при мен.

– Непременно ще го направя.

– Най-добре е още сега.

– Защо?

– Защото зная някои неща, които ще ти бъде интересно да научиш.

От начина, по който говореше, разбрах, че се е натряскала до козирката.

– Не можеш ли да ми го кажеш сега?

– Не. Само когато дойдеш тук.

Тя се засмя нежно и затвори. Казах нещо неприлично под мустак и отново набрах номера ѝ. Изчаках, докато чух сигнала десетина пъти, но тя така и не се обади. Сложих слушалката на мястото ѝ, станах и започнах да навличам дрехите си. Беше вече единайсет и половина, дяволски неподходящо време за разходки.

Има времена, когато нещо става с Гринуич Вилидж. Градът се раздвигва спазматично, сякаш се опитва да се прероди, и по време на

конвулсиите хората, които го обитават, излизат навън, за да наблюдават спектакъла. Трудно е да се каже дали това е неодошевената архитектура на града, или самите хора, но знаеш, че нещо става. Прозорци, от които никога не е излизала светлина, изведнъж заблестяват; фигурите, които винаги си смятал просто за сенки във входовете, оживяват и започват да се движат. Хората прииждат от съседните райони, излизат от такситата само за да бъдат погълнати веднага от многобройните бистра, чиито уста са постоянно отворени, за да ги приемат.

Странните типове с фалцетни гласове, прилепнали джинси и якета, преметнати през рамо, се показват за оглед на публиката, доволни, че са централната атракция, като всеки от тях се опитва да попадне под лъча на прожектора. Техните партньори, усещайки, че плячката е достъпна, са готови да тръгнат към любимите си ловни полета, мъжествени в движенията си, съзнавайки, че рано или късно някой ще глътне примамката, след което ще започне бавната, дразнеща борба, изходът от която е предварително ясен.

Увереността, изглежда, доминираше навсякъде. Всеки изглеждаше толкова сигурен в себе си в тази изключителна нощ. Машината на потискането вероятно работеше на обратен ход, принуждавайки хората да излязат навън и да предизвикат природните стихии или пък да влязат в заведенятията и да изразходят внезапния излишък от енергия.

Измъкнах се от таксито на Седмо Авеню и тръгнах между тълпата, като я наблюдавах как пулсира на улицата под сменящите се светлини на неоновите реклами, усещайки статичния заряд на живата маса. Не бях част от нея и имах чувството, че бях невидим. Всички се движеха към определена цел и в определена посока – желяха да се присъединят към удоволствието от прераждането. Аз имах само посока на движение и си пробивах път към къщата, в която беше живяла Грета Сървис, и натиснах звънеца на Клио.

Зумерът на вратата ми съобщи, че мога да вляза. Оставих я да се захлопне след мене и започнах да се качвам по стълбите към последния етаж. Не почуках. Тя знаеше, че съм там. След минута вратата на апартамента се отвори леко и Клио застана на прага, облечена в едно от онези неща, през които се вижда всичко.

– Здравсти, Майк.

Влязох вътре, позволих ѝ да вземе шлифера и шапката ми и се протегнах към едно от питиетата, които ме чакаха на масата. Картината ѝ беше завършена, четките и останалият артистичен инструментариум бяха разположени така, че да се превърнат в част от декоративната ѝ

концепция за интериора на стаята. През остъкления таван и огромния френски прозорец можех да видя очертанията на Ню Йорк.

– Много си замислен тази вечер. – Тя се приближи до прозорците, дръпна един шнур, след това друг и ме лиши от гледката. Сякаш ми придърпаха одеялото над главата.

– Извинявай – казах аз.

– Няма нужда да се извиняваш. Изглеждаш объркан. Не мога ли да ти помогна?

– Това е една от онези странни нощи – оправдах се аз.

– Знам. И ти го чувстваш, нали? Кимнах.

Мина покрай мен, чистият найлон на дългия домашен халат шумолеше и статичното електричество го караше да прилепва към тялото ѝ като втора кожа. Включи грамофона и стаята се изпълни със звуците на Патетичната симфония на Чайковски. Обърна се, играейки си с кубчето лед в чашата си, докато фините тонове започваха своето пътешествие към живота.

– Подходяща музика, нали?

Отпих от чашата си – питието беше прекрасно – и кимнах.

– Там долу те не познават тази музика – каза тя. – Прахосват си времето в безлично съществуване, опитват се да намерят нещо жизнено и оставят нещата такива, каквито са. Наистина си отиват опустошени.

– Какво искаше да ми кажеш, Клио?

Тя се усмихна, постави едната си ръка на кръста и отпи от чашата в другата.

– Но ти не си от тях.

– Клио...

Не ми обърна никакво внимание. Мълчаливо се приближи до мен, взе чашата от ръцете ми, която аз някак незабелязано бях изпразнил, и отново я напълни.

– Помниш ли за какво ти казах, когато беше тук миналия път?

– Не.

– Казах, че искам да те нарисувам.

– Виж какво...

– Особено сега. – Очите ѝ ме гледаха със странен интерес. Тя завъртя глава, отмести се настрани, за да ме разгледа под друг ъгъл, и каза: – Да, нещо е станало с теб оттогава. Сега изглеждаш значително по-добре. Точно както трябва. В теб не е останала каквато и да било мекота.

Оставих чашата си и тя нежно поклати глава.

– Искаш да научиш нещо, Майк, но няма да разбереш нищо, докато не изпълниш желанието ми.

– Намерих Грета – казах аз.

– Добре – усмихна се отново тя. – Но сега не става въпрос само за нея, нали?

– Хайде, Клио, кажи ми каква муха ти е влязла в главата?

Тя се приближи до мен, обърна се с гръб и обви с ръцете ми талията си. Косите ѝ гъделичкаха лицето ми и разнасяха слаб мирис на цветя.

– Аз също работя за Проктър Груп, нали не си забравил? Веднага познах, че си бил при Далси Макинес. Не трябваше да говориш такива неща на секретарката ѝ. Тази стара пуританка не може да понася мъжкото превъзходство.

– Бях там – признах си аз.

Тя се извърна в обятията ми, като притисна към мен топлото си тяло.

– Започнах да ревнувам – тя се усмихна, погали лицето ми и склочи длани зад врата ми. – Аз първа те срещнах. Добре те дразня, нали?

– Боли ме. Моля те, не ме натискай толкова силно.

– За Теди Гейтс се носеха разни странни слухове. А след второто ти посещение той съвсем се загуби. Хората приказват, но никой не знае нищо определено.

– Освен теб?

– Освен мен – съгласи се тя. – Намерил си Грета Сървис, но нещата с това не са приключили. И сега си тук, за да разбереш още нещо.

Прокарах ръка по гърба ѝ и усетих как тялото ѝ се изпъна.

– Каква е цената ти, Клио?

– Ти! – отговори тя. – Първо ще те нарисувам. Искам завинаги да останеш с мен, да мога да разговарям с теб, когато пожелая, и да зная, че никога няма да изчезнеш.

Тя се изправи на пръсти и леко ме целуна. После се отстрани от мен, очите ѝ приличаха на блуждаещи огънчета, танцуващи в далечината.

– Аз съм смешна жена, Майк, млада и стара едновременно. Твърде много съм видяла и преживяла. Никога няма да получа това, което действително искам, но имам достатъчно ум, за да го разбера. Така че взимам всичко, което мога и когато мога. Нали не е твърде сложно за теб?

– Разбирам го.

– Това е моето убежище. – Тя направи жест с ръка към стаята. – Малко е, но представлява нещо като светая светих. Оттук аз мога да

наблюдавам останалата част от света и никой не може да ме докосне. Мога да остана тук завинаги с най-доброто, което имам, и да разполагам с него както желая и когато пожелаая, без да се променям. Нали не ти звучи прекалено философски?

– Можеш да постигнеш и повече.

Огънчетата в очите ѝ затанцуваха отново.

– Но не искам. Аз съм жива тук, Майк. И сега искам да те направя част от този живот. Няма да те продам. Няма да те дам на никого. Ще те запазя за себе си. Ти ще бъдеш толкова мой, колкото не си бил на никого друго.

– Клио...

– Или никога няма да научиш това, което искаш. Оставих чашата на масата.

– Победи ме, малката. Може ли да си разхлабя вратовръзката?

– Свали си дрехите, Майк.

Тази нощ тя ме рисува. Не беше това, което очаквах. Рисуваше ме на фона на джунгла – зелена с малки блестящи оранжеви нетна, които сякаш бяха готови да се взривят на платното и унищожаваша усещането, че виждаш плоска повърхност. На картината имаше мъж и това бях аз, но представен не толкова физически, колкото психически. Това беше по-скоро либидинозното ми То, отколкото личното Аз, неясното същество, което се криеше отвъд прага на съзнанието ми. Беше видяла и схванала много неща, беше ги увековечила и когато се погледнах такъв, какъвто ме беше изобразила, имах чувството, че се сблъскам лице в лице с най-големия си враг. Косите ми се изправиха във внезапна ярост от неочаквания сблъсък и аз разбрах какво бе видял Белар Рис, точно както и аз бях видял скритата му същност. Моят 45-и също беше там, нарисуван с такива детайли, че изглеждаше триизмерен, но се намираше далеч от ръцете ми, сякаш няхах нужда от него.

С течение на времето беше свалила чистия найлон и работеше несковавана, концентрирайки се единствено върху портрета. Можех да я изучавам абстрактно, любувайки се на прекрасното ѝ тяло, след това в тишината умът ми полетя към други неща и Клио се превърна само в топли движещи се очертания, удължени розови линии, цъфтящи пъпки, които се криеха зад статива, след това отново се показваха. Мислите ми бяха потънали в един нереален свят, където единственото, което можеше да правиш, бе да мислиш. Разпокъсаните фрагменти на картината

започнаха да се съединяват в странни съчетания и догадки и малко по малко възможното започна да се превръща в напълно вероятно.

Разреши ми само веднъж да погледна картината и веднага я обърна към стената.

– Сега си мой – каза тя.

Пръстите ѝ докоснаха ключа на лампата и светлината постепенно се разтопи в нищото. Останахме само двамата, отново хора, а не фантастични сенки, едва различими белезникави силуети на фона на кадифената нощ.

Зад завесите зората отбелязваше началото на новия ден. Навън спазматичната оргия на чувствата бе приключила и не можех да разбера дали Вилидж се намираше все още в агонията на прераждането, или в ноктите на смъртта. Бяхме платили скъпо за невероятните часове, прекарани заедно. Бяхме изразходили излишната енергия, акумулирана в нас, и за един кратък период от време усетихме лудото облекчение, което бележеше върха на емоциите и тяхната най-ниска точка, зад която не можеше да има повече работа или мисли.

Погледнах нагоре и видях, че денят се промъкваше през остъкления таван. Тя беше вдигнала щорите, така че стъклото над главата ми изглеждаше като огромно сиво око, навлажнено от сълзите на дъжда, които се стичаха надолу към стряхата.

Изтъркалях се от дивана и се пресегнах за дрехите си. Надушвах аромата на свежо кафе, облякох се бързо и я повиках два пъти, без да получа отговор. Влязох в кухнята и видях електрическата кафеварка. Сипах си една чаша и я изпих набързо.

Тогава видях бележката.

Беше написана с въглен върху листче от албума със скиците. Само няколко реда, но ми беше напълно достатъчно.

Майк, скъпи... На другия лист отдолу ще намериш снимката на човека, с когото Сол Ренър е видял Грета. Благодаря ти за всичко, беше прекрасно. Сега ти завинаги ще останеш с мен.

Довиждане. Клио.

Издърпах листа изпод скичника и видях същата снимка, която Биф ми завираше под носа преди няколко дена. Човекът на снимката беше Белар Рис.

Паяжината ставаше все по-гъста, но все още не можех да видя паяка.

Сложих шапката си и минах обратно през ателието. Стативът си беше на мястото, но картината я нямаше. В стаята още се долавяше ароматът на парфюма ѝ, на стола беше праметнат прозрачният халат, а на грамофона все още се въртеше плочата на Чайковски.

Тя беше направила доста успешен избор. Симфония номер шест в ре миньор, опус 74. Чайковски трябваше да бъде тук, за да напише още една. Може би щеше да бъде дори още по-добра.

Глава 11

Спрях до хотела, взех един душ и се преоблякох. Никой не беше ме търсил, а когато се обадох на номера на Велда, нямаше никакъв отговор и никакви съобщения за мен. Помолих да ѝ предадат, че чакам да ми се обади веднага щом пристигне, и звъннах на Пат. Дежурният ми каза, че той е излязъл преди час и оттогава не се е обаждал, но се е интересувал дали не съм опитвал да се свържа с него. Благодарих му и затворих внимателно телефона, макар че ми се искаше да тресна слушалката.

Позвъних в офиса на Хай, но и там нямаше никого.

Телефонът на Далси също мълчеше. После се сетих, че днес е събота. Съвременните технологии ни бяха осигурили два почивни дни.

Отвратен от цялата серия неуспешни опити да се свържа с някого, аз слязох във фойето и си купих вестник. Мъчех се да проникна в смисъла на това, което очите ми виждаха, но не ми се удаваше, докато не стигнах до средата. Точно там се натъкнах на една снимка, на която се виждаха Белар Рис, Далси и аз по време на приема. Бях с гръб към обектива и съдейки по снимката, тримата изпитвахме върховно наслаждение от това, че се виждаме.

Хвърлих вестника в едно кресло и тъкмо се канех да тръгна, когато дежурният администратор ме спря. Бях регистриран в хотела под чуждо име, но той знаеше номера на стаята ми и посочи към редицата телефони на стената. Вдигнах слушалката и казах:

– Ало?

– Майк?

– На телефона.

– Пат се обажда. Откри ли нещо?

– Чуй ме...

– Ти ме чуй. Да се видим в Блу Рибън към шест и половина. Обади ли се на Хай?

– Нямаше го. Защо?

– Защото намерихме Гейтс – каза Пат. – Някакъв скитник се спянал в тялото му на една пресечка близо до Белт Паркуей. Пъхнал е 22-калибров пистолет в устата си и е натиснал спусъка, или най-малкото така изглежда. Според лекарите е мъртъв от деня, в който е изчезнал.

– А какво общо има това с Хай?

– Помоли го да задържи засега тази история, докато успеем да се

придвижим напред.

– Когато направих това за последен път, убиха Мич.

– Майк...

– Добре, ще му кажа. Искам да те попитам само едно нещо... открихте ли някакви пари у него?

– Да, почти деветстотин долара в банкноти.

– Не е успял да стигне много далеч – казах аз.

– Какво?

– Нищо. Ще се видим в 6.30.

Сега Гейтс – помислих си аз. – Паяжината едва-едва трепна, но само едва-едва. Паякът е все още вътре.

Пат закъсняваше. Чаках го вече цял час, играейки си с кафето, което Джордж ми беше поръчал. Навън дъждът блъскаше по паважа с цялото презрение, на което природата беше способна към хората, присмивайки се на напразните им опити да го избегнат.

Накрая Пат влезе, изтърсвайки дъжда от шапката си, придружен от един от младите юристи от службата на окръжния прокурор. Представи ми го бързо като Ед Уокър.

Седнаха срещу мен и Уокър се опули насреща ми като магаре пред духова музика.

Пат попита:

– Намери ли Хай?

– Нали ти казах, че ще му съобщя? Това е най-доброто, което можем да направим.

– Добре.

– Защо?

– Полицаяте от графството, в което е намерен Гейтс, са на мнение, че става дума за самоубийство. Но ние не сме сигурни. Откъде разбра, че е носел нари със себе си?

Обясних му, че Далси ми е споменала за това.

– Това може би обяснява нещата.

– Пат, не си губи времето за подобни истории. Човек, който носи хиляда долара в джоба си, няма да седне да се самоубива, преди да се е опитал да избяга колкото може по-далеч.

– Точно това имам предвид – отговори Пат. – Всеки съдебен заседател ще се произнесе в полза на версията за самоубийство. Използвал е собствения си пистолет, отпечатъците върху патроните и пълнителя са негови, и е имал възможен мотив за самоубийство.

Поместих чашата с кафето и пяхнах цигара в устата си.

– Не вярвам.

– Разкажи му, Ед.

Уокър отвори чантата си, извади и остави върху масата няколко листа и ги прегледа набързо. Хвърли въпросителен поглед на Пат, след това погледна към мен и ги сложи на масата.

– Вие, момчета, сте се забъркали в най-шибаното дело, което някога съм виждал.

– Той е в него от самото начало – каза Пат.

– Но аз не съм. По дяволите, любопитството ми е по-голямо и от това на котка и някой ден ще ми докара беля на главата.

– Не се мотай, Ед – прекъсна го раздражено Пат. Уокър кимна и подреди бележките си.

– Натиснах някои хора отвъд океана и получих подробностите около съдебното дирене, предизвикано от иска на Перикон Кемикълз срещу параходната линия по повод кражбата на С-130. По време на разследването хората на Перикон установили, че контролният пакет акции на компанията, която притежава плавателния съд, на който са превозвали химикалите, принадлежи на Бел ар Рис.

– О! – казах аз и сам се учудих колко небрежно прозвуча възклицанието ми.

Пат внимателно ме изгледа, като се опитваше да разбере реакцията ми.

– И това далеч не е всичко. Имам съобщение от Интерпол. От края на четирийсетте Али Дювал е свързан с Белар Рис. Започнал е като терорист, който се е сражавал в Алжир против французите, а после някъде го е намерил Рис и започнал да го използва като силов фактор в съмнителните си далавери. Заподозрян е в девет убийства, в покушението срещу един политик в Аден. Можем да го арестуваме по последното обвинение. Веднага след като Интерпол получи Дювал, ще го накарат да проговори. Това е възлив начин да си вършиш работата, но заплахата да им го върнем може да окаже въздействие.

– Сигурен ли си, че можеш да го пипнеш?

– Но той трябва да се качи на Пинела.

– Къде е сега?

– Никой, изглежда, не знае.

– А Рис?

– През последните дванайсет часа подслушваме телефона му. Знаем къде се намира. – Пат ми се ухили и продължи: – В три и петнайсет се обади на приятелката ти Далси Макинес и потвърди, че ще мине да я

вземе, за да отидат на соарето в Бредбъри. Ще вземем на мушка това местенце днес и ако Дювал се покаже, ще го хванем.

– Ами Рис?

– Тези проклетите дипли могат да убиват, а ние не можем дори да им попречим.

– Тези какво?

– Дипли – повтори Пат. – Ами защото се возят на коли, на чиито номера пише DPL. Дипломатически имунитет. Успяват да се спасят, освен ако не са ги обявили за персона нон грата и не се опитат да проникнат отново в страната.

Ето какво било! Онзи, когото Мич Темпъл е преследвал, е успял да избяга от него със светкавична бързина но Белт Паркуей, докато през това време таксито на Мич е трябвало да спре на кръстовището. Типът, който се е срещал с Орсло Бухер. Субектът в черната официална лимузина, който е докарвал Али Дювал на пристанището!

По дяволите! Ами че в тази история през цялото време фигурира дипломатическа кола. Дори старият Грийни я беше нарекъл дипла.

Станах и без да кажа нищо, се приближих до телефона, пузнах монета и набрах номера на Велда. Администраторът на мотела ми каза, че не се е връщала, но е помолила, ако се обадя, да ми предадат, че мога да намеря отговора в Бредбъри, където тя се кани да влезе, за да си върне своите петнайсет долара. Щяла да бъде в Г-14. Администраторът беше озадачен, че са го помолили да предаде точно това.

Без малко да изпусна слушалката от ръцете си и да извикам: „Не, не се опитвай да правиш това сама“ – но навреме успях да се овладея. Все едно, никой нямаше да ме чуе!

Дори не си взех шлифера. Джордж не ме попита нищо, а само мълчаливо ми подаде ключовете от колата си, когато го помолих. Профучах покрай Пат и Уокър, като ги оставих да ме чакат, изкарах колата от гаража и се понесох като бесен.

Бредбъри се намираше само на два часа път с кола от Ню Йорк, но това беше някакъв напълно друг свят, друго измерение. Спрях на бензиностранцията на края на града, напълних резервоара и попитах служителите как да стигна до бившето имение на Джералд Ют.

След двайсет минути се оказах до местността, която ми описаха.

Пред мен се разкри живописен изглед към долината, защото пътят се виеше по гребена на един хълм. Навсякъде проблясваха светлинки,

във всички посоки се движеха коли. Една от тях караше известно време успоредно с мен, докато шофьорът ме разучи, и сви по един страничен път.

Нашите момчета – помислих си аз. Сега цялата местност се намираще под непрестанно наблюдение. Щяха да поддържат връзка по радиото, докато се убедят, че не съм напуснал техния район. Колата на Джордж нямаше дипломатически номер. Когато влезех в имението, щях да се сблъскам с вътрешната охрана и едва ли щеше да ми бъде по-лесно. Как Велда е смятала, че ще успее?

Наложи се да направя огромен кръг, за да се изплъзна от наблюдателите, и излязох в покрайнините на града. Нямаше начин да разбера къде, по дяволите, се намираше тя в момента. Наоколо имаше хаотично разпръснати постройки зад масивни стени. Знаех, че ако започна да ги проверявам една по една, ще закъснея безнадеждно.

Но какво ми каза по телефона онай тип? Че Велда е в Г-14. И смятала, че зная къде се намира това. Тя бе достатъчно умна, за да не се опитва да поразии сама такава цел. Съобщението ѝ не би трябвало да бъде прекалено тайнствено. Трябваше да е нещо разбираемо за мен.

Точно така се оказа. Но ми отне доста време, за да се сетя. Спрях на бензиностанцията и поисках да ми дадат карта на пътищата в района. Като погледнах мрежата от страни на картата, лесно установих, че точката Г-14, тоест мястото, където вертикалната линия Г се пресичаше с хоризонталната 14, се намираше на две мили от мястото, където се намирах в момента. Благодарих на служителя, седнах зад волана и направих рязък завой.

Сградата, до която се приближих, не беше осветена, но паркингът пред нея беше пълен с коли и това ясно говореше, че постройката не е безлюдна. Паркирах колата на Джордж в храстите до стената, като я натиках толкова дълбоко, че тя практически не се виждаше от пътя, от който бях завил.

Качих се на покрива на колата, хванах се с две ръце за горната част на зида и се надигнах. Легнах отгоре и няколко секунди останах неподвижен, докато очите ми не свикнаха с тъмнината. После внимателно скочих в храстите от другата страна. Сега бях благодарен на дъжда, защото монотонният му шум заглушаваше всички други звуци.

Стоях неподвижно, стисках патлака в ръка и потисках инстинктивното си желание да хукна напред.

Беше много тихо и тази странна тишина ми спаси врата, защото навреме успях да чуя бързи стъпки, тежко дишане и глухо ръмжене.

Успях да отскоча встрани, така че усетих само, че нещо ме закачи за ръката и нечии зъби изтракаха във въздуха. Песът не беше улучил и се стовари направо в храстите, където бях скочил малко преди това, но за него бе доста по-сложно да се измъкне от гъстата растителност. Това беше добре тренирано куче, научено да убива бързо и безшумно в тъмнината.

Ударих го с пистолета по главата и видях, че падна и веднага стана, за да замлъкне завинаги след втория удар с дръжката на пистолета, която размаза черепа му. Кучето едва ли беше само. Останалите сигурно се движеха в кръг и просто още не ме бяха надушили. Знаех, че когато това стане, ще долетят тук също така безмълвно и невидимо.

Застанах близо до линията на дърветата, прекосих на бегом откритото затревено пространство до паркинга и се загубих за няколко минути сред дузината коли, паркирани до къщата, опитвайки се да измисля как да се измъкна. От мястото, където бях, можех да видя смътните очертания на прозорците и светлината, която едва-едва проникваше през плътно спуснатите завеси.

Главният вход се намиреше отляво, но аз няхах намерение да разбивам вратата, защото бях сигурен, че е добре охранявана. Големите прозорци, които се отваряха към главните стаи, също не ми вършеха работа. Не знаех какво ме очакваше зад тях и трябваше да се движа пипнешком.

Сега вече можех да огледам постройката. Беше построена във викториански стил и приличаше на голяма каменна крепост. И както при всяка крепост и тук имаше кули и отбранителни бойници. Орнаментите по стените представляваха удобни издатини, за което ръцете ми можеха да се заловят. Пъхнах пистолета в кобура, приближих се до сградата и започнах да се катеря нагоре по стената.

След двайсет фута почти стигнах до втория етаж. Долу се чу негърпеливо ръмжене, отвори се някаква врата и сноп светлина освети площадката пред къщата. Огромен доberman излезе на осветеното място и застина неподвижно, като душеше въздуха.

Чу се глас:

– Какво има?

– Нищо – отговори друг глас. – Те винаги се държат така.

Вратата се затвори и нощта отново встъпи във владенията си. Кучето започна да ръмжи отново, но този път от другата страна на къщата.

Не исках да рискувам с прозорците. По всяка вероятност те бяха свързани с алармена система. Продължих да се катеря нагоре, докато не

почувствах корнизата на покрива под ръцете си, и се прехвърлих на равното. Останах да лежа и наблюдавах терена долу, доволен, че никои не успя да ме забележи. След това станах и се насочих към бойницата, която се издигаше като смешна шапка в средата на зданието.

Не бяха се погрижили да обезопасят прозорците. Натиснах едно стъкло с лакът и то се счупи, като се разлетя на дребни парчета, които с тих звън се посипаха вътре. Измъкнах останалите по-големи парчета от рамката, промъкнах се през отвора и се озовах в мръсно и празно помещение.

Бойницата практически не служеше за нищо – просто спомен за една отминала епоха. Няколко стъпала водеха надолу. Слязох, като държах в ръце запалена клечка кибрит. Стигнах до вратата. Имаше старомодна френска ключалка и когато я натиснах и бутнах вратата, тя се отвори леко и безшумно.

Бях на третия етаж на къщата в коридор, слабо осветен от светлината, проникваща през широките стълбища в другия край. Имаше осем врати, по четири от всяка страна на коридора. Бутнах две-три от тях и в лицето ме удари мирис на застояло, който говореше за това, че не бяха обитавани. Вероятно са били предназначени за жилища на прислугата и дълго време са оставали незаети.

Отдолу се чуваха гласове, минах по коридора към стълбата и се огледах. Стъпалата слизаха надолу под остър ъгъл. Нищо повече не се виждаше. Точно когато се канех да стъпя на първото, забелязах нечия сянка и се отдръпнах бързо назад.

Стълбата беше охранявана. В детските си години бях имал възможност да видя такива старинни къщи и знаех, че те обикновено имат черен вход за прислугата. Минах по коридора, завих надясно и го открих.

Дървените стъпала се бяха разсъхнали от годините и опасно проскърцаха под краката ми, така че се държах колкото може по-близо до стената. Стигнах до втория етаж и бутнах вратата.

Този път едва не ме хванаха. Мъжът, който седеше на стола, облегнат на стената, се опита да скочи и едновременно с това да измъкне пистолета от кобура. Движението му беше толкова рязко, че столът се изплъзна изпод тялото му. Но въпреки това той разполагаше с достатъчно време да направи това, което се канеше. Претърколи се през глава, извади пистолета и вече се канеше да вдигне предпазителя, когато го улучих с върха на обувката си по брадата и едва не му изкъртих врата. Челюстта му се изкриви под невъобразим ъгъл, а долните му зъби се забиха в бузата му.

Очите му изскочиха от орбитите и той ослепа от болка. Измъкнах пистолета от ръката му, завлякох го под стълбите и оставих стола на мястото му. Ако някой дойде, щеше да си помисли, че онай тип за момент е излязъл, и нямаше да се загрижи много.

След като се бях освободил от първия телохранител, имах възможност да си съставя по-добра представа за вътрешното разположение на къщата. Коридорите се простираха във всички посоки, с множество врати, които водеха до прекрасно обзаведени стаи, санитарни и складови помещения. От мястото, където се намирах, виждах още двама главорези и знаех, че нямам никакви шансове да мина покрай тях незабелязан. Не можех и да стрелям, защото това щеше да влоши окончателно положението ми.

От вътрешността на къщата долетя шум от гласове и смях, заглушен от дебелите стени.

Стоях в нишата на вратата, като наблюдавах човека в края на коридора, който изведнъж се обърна и тръгна към мен. Приблужи се на петнайсет крачки от мен, спря за момент, изглежда, почувства нещо, но после сви рамене и зае първоначалната си позиция.

Зад мен вратата, на която се бях облегал, изведнъж се отвори със слабо скърцане. Телохранителят спря отново, погледна назад през рамото си и очевидно реши, че трябва да изследва източника на шума. Не ми оставаше нищо друго, освен да вляза в стаята и да затворя вратата отвътре, надявайки се, че той няма да усети движенията ми. Чух как мина покрай мен, а после се върна обратно, доволен, че не е открил нищо.

Сега обаче щеше да бъде нашрек.

Ядосах се на себе си, че не му бях скочил, когато имах тази възможност, но сега вече бе прекалено късно. Запалих последната клечка кибрит и на слабата ѝ светлина открих, че се намирам в кухнята, с мръсни съдове, натрупани в умивалника. Върху старинната печка имаше използвани тенджери. Четири подноса на колела бяха подредени до стената покрай самия коридор, който водеше някъде навътре в къщата.

Клечката припламна и угасна, но аз бях фиксирал посоката си на движение и я следвах в ума си.

Намерих това, за което бях дошъл. Или поне част от него.

Широката летяща врата, която отделяше кухнята от съседната стая, беше затворена, но така се беше разсъхнала от старост, че между двете ѝ крила се беше образувал процеп, широк четвърт инч.

Долепих око до процепа, за да мога да получа по-широк обзор, и гивидях – едни седяха в кресла, други стояха и пушеха. Но всички се

наслаждаваха на спектакъла, който се разиграваше за тях в средата на стаята.

Там се намираше клетка с размери приблизително осем квадратни фута, решетките бяха дебели колкото палеца ми и покрити с тънък проводник.

Тя стоеше напълно неподвижно по средата на клетката на дървен подиум в много неудобна поза. Черните ѝ коси рязко изпъкваха на фона на бялото боди, което беше отворено отпред и праметнато през рамената ѝ. Фалшивата усмивка на смъртен ужас сякаш бе нарисувана на лицето ѝ, очите ѝ, изпълнени с мрачна решителност, като че ли не вярваха на това, което ставаше. Нито едно мускулче не помръдваше по тялото ѝ и в призрачната синя светлина, която я заливаше, виждах, че очите ѝ следваха движенията на двете гърмящи змии, които се извиваха на няколко инча от крака ѝ, с нервно потрепващи раздвоени езици, реагиращи на опасността в тази странна атмосфера и яростно тресящи опашки.

Отново бях намерил Грета Сървис!

Трудно ми беше да кажа от колко време се намираше в тази клетка, но беше напълно очевидно, че момичето успява да запази неустойчивото си положение само с цената на огромно напрежение на мускулите. Всяко движение, колкото и малко да бе то, можеше да накара змиите да се хвърлят в атака.

Някаква фигура се размърда в задните кресла и аз видях Белар Рис. За част от секундата той се оказа в ивицата светлина и върху лицето му видях изписана усмивка на похотливо удоволствие. Беше седнал на страничната облегалка на креслото, едната му ръка беше праметната през рамото на дамата, която заемаше креслото.

Нечий глас от другата страна попита:

– Колко време продължава това, Белар.

Той погледна часовника си.

– Четирийсет минути.

После се чу глас откъм креслото, на чиято облегалка седеше Белар.

– Май ще загубите облога, Белар, и тя ще получи вашите петдесет хиляди.

Кожата ми настръхна, защото отговорът на загадката се намираше в тази стая. *Гласът принадлежеше на Далси Макинес.*

Белар Рис отговори:

– Не, няма да загубя и вие ще получите удоволствието, което очаквате.

От колко време се занимаваше с това, Далси? Издирвала си жени,

които са били съгласни да доставят такъв род удоволствие и наслада? Да, положението ти е облекчавало много задачата ти. Колко ли нещастни момичета, за които ние дори и не подозираме, са умрели вече по този начин? И дали е имало такива, които са печелели ужасния бас и са се оказали по-силни от тази извратена жажда за удоволствия? И какво си печелила ти, Далси? Момее би именно с това се обяснява твоята изключителна популярност в светските кръгове!? Кого още си примамила в този тесен кръг, който би могъл да бъде шантажиран политически, защото е станал кръвен брат в престъпленията ти?

Сигурно е била поразена, когато аз се намесих в играта, защото до този момент всичко е било внимателно планирано и осъществявано. Те имаха достатъчно, средства и пари, с които да оперират. А също и съзнанието, че ги пази щитът на дипломатическия имунитет.

Какъв беше твоят щит, Далси? Или парите и удоволствието от упражняваната власт бяха повече от достатъчни?

Сега можех да видя повечето от лицата в стаята. Това бяха предимно пришълци от страните, внезапно изплували на международната сцена с богатството и мощта си, но въпреки това си оставаха на равнището на примитивното варварство. Но не всички. Някои от тях бях виждал във Фламинго Руум и те имаха много респектиращ вид.

Далси отлично беше подбирала всички обекти. Това бяха самотни жени, които нямаха кой да се грижи за тях. Бяха готови да направят всичко, с надеждата, че ще получат малко състояние.

Грета беше единственото изключение. Тя имаше близък човек, който можеше да се погрижи за нея. И тя се стремеше да получи тези пари, защото също имаше за кого да се грижи. Може би Хари Сървис не го заслужаваше, но за нея той беше единственият близък човек на света и тя беше готова да изпълни обещанието си към него.

Лицето ѝ сега се бе стегнало още повече от преди, от израза ѝ ясно личеше, че едва успява да издържа на огромното напрежение и на близостта на змиите.

Жалко, че Мич Темпъл не можа да види в какво се бе препънал. Той беше започнал да преследва един убиец, защото му се бе сторило, че някаква нишка свързва в едно цяло смъртта на двете момичета и двете евтини найлонови секс-бодита. Обиколил купища магазини и е имал късмета да свари Белар Рис точно когато е купувал още едно боди. Дори когато публикува своята статия за дейността на Рис, не е бил сигурен в личността на човека, когото е следял, затова е отишъл в информационния отдел и там в картотеката наистина е намерил снимката, която

потвърждаваше, че това е именно Белар Рис.

Обаждането му на Норман Харисън също се вписваше в картината. Трябвали са му убедителни доказателства, защото не е толкова лесно да се обвини такъв човек. Но Норм е бил извън града. Тогава Мич е потърсил друг източник на информация. Навярно Роналд Милър е съобщил на Мич за съдебния иск на неговата компания по повод кражбата на С-130. Това също се вписваше в картината. А тази кражба е била извършена на кораба, който е бил собственост на Белар Рис. Али Дювал сигурно е разпознал съдържанието на каргото, докладвал е на Рис за потенциалната стойност на стоката и му я е доставил на брега.

Бедата на Мич е била в това, че Роналд Милър в нужния момент също е напуснал града и тогава Темпъл е имал само една възможност – да се обърне непосредствено към Рис, да уговори проформа интервю с него по един или друг въпрос, а после да се опита да измъкне нещо от него. Но и Рис не е бил вчерашен.

Той е знаел кой е Мич, защото снимката му винаги придружава статиите му, и е разбирал какво се кани да направи, затова е приключил историята с един точен удар с нож в сърцето.

Въпреки това нещата не приключиха благополучно. Аз започнах да издирвам Грета, която би могла да ме отведе до него. Те вече са били сключили контракт с нея, била е готова на всичко, въпреки че е знаела какво е станало с предишните момичета. Навярно са я криели тук в очакване на тази нощ и тя е постъпила така по свое собствено желание.

Но те не са знаели какво точно ми е известно. Вестниците превъзнасяха способностите ми и те не са могли да рискуват. Орсло Бухер им е принадлежал телом и духом и те са го използвали за някои дребни поръчения. Той претърсил офиса ми, после се опита да ме убие и самият загина.

И така, те отново се оказаха с празни ръце.

Аз продължавах да търся Грета.

Тогава те са позволили на Грета да се срещне с мен.

С помощта на Лоренцо Джоунс Али Дювал наредил нещата така, че Грета да използва стаята на Вирджиния Хауел, един контакт, който едва ли би ме насочил по следите им. За Далси не е представлявало никаква трудност да сложи картоната на Грета Сървис в картотеката на Теди Гейтс и да ми подсказва къде да я търся. После го е взела оттам и е изпратила Теди на среща със собствената му смърт. Пуснали са навсякъде „червени херинги“ и „диви гъски“, за да направят невъзможно преследването.

Но те не са взели предвид едно обстоятелство, а именно, че

Лоренцо Джоунс ще прояви интерес към Али Дювал. Джоунс намирисваше големите пари отдалеч и можеше да ги преследва достатъчно дълго време, но той също така надушваше и неприятностите и се боеше от тях като дявол от тамян. Не са предполагали също, че след срещата си с Грета ще продължа да се интересувам от случая. Тя е била в стаята по собствено желание. Трябвало е да отиде там, след като е искала да получи тези пари, от които се е нуждаела толкова отчаяно.

Но колко си глупава, Далси! Това не би могло да продължава вечно. Ти не можеше постоянно да покриваш нещата!

Разнесе се шум от гласове, който се смени с ледено мълчание. Отново долепих око до процепа. Грета се беше олюляла върху постаментата и двете змии веднага се размърдаха, остриите им езичета се замятаха бързо във въздуха, за да открият източника на движение, и ужасният шум, който издаваха с опашките си, се усили.

Сега беше моментът да действам!

Натиках двата пистолета под колана си, хванах дръжките на вратата и вече се канех да я отворя, когато изведнъж се чу вик и един висок момък нахлу в стаята.

– Кучето! Кучето е убито! Някой е успял да влезе в къщата!

Онези, които стояха до вратата, бяха толкова поразени от казаното, че не забелязаха как я отворих. Завъртяха се на петите си, когато вече бях в стаята, единият се обърна под носа ми и уцели точно дръжката на пистолета ми, като се строполи на земята със силен стон.

Настана пълно объркване. Всички се мъчеха да избягат едновременно, но нямаше къде да отидат. Бяха повече, отколкото си мислех, но те смятаха, че не съм сам, и първата им мисъл бе да избягат колкото се може по-бързо. Мятаха се из стаята, търсейки изход, без да могат да го намерят. Когато момъкът до отсрещната врата изстреля два куршума в моя посока, това само увеличи паниката. Тълпата се раздели точно пред мен, лица и тела се сливаха в слабата светлина.

Грета обаче не помръдваше. Просто не можеше.

Стрелях два пъти между решетките на клетката и отнесох главите на двете змии точно в мига, в който тя рухна върху гърчещите им се тела.

От всички страни прииждаха въоръжени хора, пистолетите им изригнаха смърт. Трясъкът от изстрелите се смесваше с крясъците на тези, които се опитваха да излязат. Застрелях един в гърдите, а друг раних в крака, но това не бяха хората, които аз исках.

Целта ми беше Белар Рис. В стаята цареше полумрак и той беше

някъде в тъмното.

Почти бях успял. Свалих на земята типа, който охраняваше изхода и почти стигнах до вратата. С два бързи изстрела можех да сигнализирам на цивилните полицаи, които патрулираха в околността, и те щяха да поемат щафетата и да довършат работата.

Това почти е голяма работа. Късметът ми обаче ме напусна. Нещо тежко се стовари върху главата ми и аз паднах, като се надявах, че ще загубя съзнание, преди да съм усетил болка.

Дойдох на себе си от това, че главата ми се полюшваше. Заливаха ме яростни вълни на болка, повдигаше ми се. Размърдах се и се опитах да стана на крака, но не успях. Краката ми бяха вързани, а ръцете – стегнати зад гърба с въже. Едва успях да отворя очи и видях двама типа, които ме мъкнеха за краката. Освен тях още двама ме бяха хванали за ръцете. Отстрани вървяха Далси и Белар Рис.

Кучето отново среща куче.

Той забеляза, че го гледам, и каза:

– Вие сте глупак!

Не отговорих нищо. Гледах към другото куче и казах на Далси:

– Здравсти, кучко!

Тя се направи, че не ме чу.

Единият от онези, които ме мъкнеха за краката, спря и попита:

– Тук ли, Белар?

– Да, заедно с останалите, Али.

Той пусна крака ми и измъкна връзка ключове от джоба си. Едва сега успях да го разгледам по-добре. Бях го виждал два пъти преди това. Един път на снимката във вестника, където той стоеше до Рис, а втория път го видях да излиза от асансьора, когато напусках офиса на Далси.

Да, сега картината беше пълна. Само че никой нямаше да я види. „Като тази, която Клио нарисува“ – помислих си аз. Очите ми се затвориха, главата ми се отпусна, но все още чувах гласовете им.

– Това място сигурно ли е? – попита Далси.

– Прозорците имат решетки, вратата има тройна ключалка. Ще свърши работа, докато се освободим от тях.

– Но...

Той я прекъсна.

– Качи се горе и успокой останалите. Може някой да е чул изстрелите и ако има разследване, трябва да наредим на телохранителите да казват, че някой се е опитвал да проникне тук. Ако не, просто ще седнем, ще се успокоим и ще обсъдим всичко. Първо трябва да решим как

да се избавим от труповете, които тоя ни остави.

Чух как се отвори някаква врата, след това ме блъснаха долу и вратата зад мен се затвори с металическо прещракване. След това я залостиха. Лежах на студения бетон по лице и чаках, а в главата ми гореше адски огън.

Някой драсна кибрит, припламна слабо пламъче и един познат глас от ъгъла каза:

– Майк?

Бях толкова учуден, че веднага дойдох на себе си. В слабото несигурно сияние на огънчето от клечката видях лицето ѝ. Беше мръсно, но се усмихваше.

– Здравсти, Велда!

Човек можеше да си помисли, че сме се срещнали по време на обяд.

Тя се засмя, протегна ръка и дръпна някаква връвчица. Ниско под тавана светна слаба лампа. Светлината беше толкова мъждива, че едва стигаше до ъглите на стаята. Тя се приближи до мен, развърза ръцете и краката ми. Започнах да ги разтривам, докато кръвообращението ми се възстанови, а после опипах раната на главата. Беше повърхностна, но страшно болезнена. Поне нямаше да умра от нея.

Когато успях да се изправя, Велда посочи с ръка зад мен. Там лежеше със завързани ръце и крака Грета Сървис и на челото ѝ имаше огромна синина.

– Първо донесоха нея – каза Велда. – Има ли и други?

– Не.

Тя се наведе, развърза Грета и започна да я масажира, докато тя не се съвзе. Оставих я да завърши процедурата, уверих се, че Грета е наред, и притеглих Велда към себе си.

– Каж ми, котенце, как все пак попадна тук?

– Заради Джули Пелхам. Оня тип все пак я беше намерил. Навярно я беше причакал и със сила я беше накарал да се качи в колата му, а после не е знаел какво да прави с нея. Видях ги, когато минаваха с колата покрай мен, запомних номера и направих справка. Регистрирана е на името на човек от легацията, която заема тази сграда. Опитвах се да вляза отзад, но се натъкнах на куче и един от ония типове ме хвана. Започнаха да се чудят какво да ме правят, но точно тогава гостите започнаха да пристигат, така че ме вързаха и ме натикаха тук. Беше ми нужен цял час, за да успея да се развържа, но, слава богу, че поне не бях на тъмно.

– Какво е станало с момичето?

Велда посочи с палец към по-отдалечения ъгъл.

– Виж сам.

Там лежаха две тела.

– И двамата са допуснали грешка – казах аз. – Той не е можал да обясни нищо на момичето, но затова пък тя му е обяснила всичко. – Хвърлих поглед около себе си. – Провери ли що за помещение е това?

– Част от бившата пералня. Има няколко корита за пране на бельо и една стара газова печка, на която крановете пропускат. Този прозорец се намира на равнището на приземния етаж. Мисля, че сме някъде в задната част на къщата. Решетките на прозорците са циментирани.

Тя ми съобщи това с безразличен глас, но все пак можех да различа надигания се в нея страх.

– Успокой се, рожбо. Дай да се поогледам.

Не можехме да минем през вратата. Беше много масивна и залостена здраво. Единственият изход бяха прозорците. Стъклата, замазани с черна боя, бяха от другата страна на решетките. Опипах прътите – дебели цял инч и ръждясали. На пръв поглед изглеждаха непреодолима преграда, но железата не бяха влезли добре в основата.

Циментът, с който бяха закрепени решетките, беше ерозираше от влагата и газта и след малко усилие успях да изкопая дупка в него с нокътя на пръста си. Отидох до старата печка, измъкнах един ръжен и започнах да ровя с него. Вдигна се голяма пушилка, но след десет минути успях да извадя прътите от циментената основа. Не разполагах повече с пистолет, но тези железни пръти можеха да бъдат чудесно оръжие, ако се наложеше.

Грета започна да стене, седна на пода и притисна ръка към челото си. Все още не беше дошла напълно на себе си и не можеше да разбере какво става. Подхванах я и точно се канех да я изправа на крака, когато чух приглушено дрънчене. Протегнах ръка към Велда да замре. След секунда звукът се повтори, след това още веднъж и прекъсна точно на средата. Пуснах Грета, отидох до вратата, която се намираще зад печката, и я отворих.

Там на една полица имаше телефон, затрупан с купчина мръсни кърпи. Внимателно вдигнах слушалката, но от другата страна вече бяха затворили. Натиснах вилката и я пуснах, но не чух обичайния сигнал.

Велда ме гледаше с надежда, но аз поклатих глава.

– Звъни само когато се обаждат отвън, оттук не може да се обадим на никого. Това е стар модел, който са забравили да изключат, когато са инсталирали новите. Работи само защото някъде има преплитане на линии.

– Но ако някой позвъни... бихме могли да му кажем...

Тя спря, осъзнавайки невероятността на подобно събитие.

И все пак... бихме могли да направим нещо с този телефон. Можеше и да не успеем да се измъкнем от имението, но поне щяхме да си отмъстим. Вкарах го в стаята, като опънах шнура колкото можах. После измъкнах всичките му вътрешности, като оставих само звънеца, омотах един пирон за връзката на обувката си, а след това завързах единия край на връзката за звънеца, а втория, на който беше пиронът, прикрепих към крушката на тавана по такъв начин, че пиронът да счупи крушката, когато телефонът зазвъни.

Велда ме наблюдаваше с любопитство, но аз не разполагах с време за обяснения. Когато всичко беше направено, отидох до прозореца, отворих го и помогнах на Велда да излезе навън. Двамата с нея успяхме да измъкнем и Грета. После се върнах и отворих до краен предел крана на газовата печка. Отново излязох навън, затворих плътно прозореца зад себе си, взех в ръка един от железните пръти, а другия дадох на Велда.

– Да вървим – казах аз.

Този път феята на щастието ни се усмихна. Нощта беше наш приятел, а сенките – нашата любов. Охраната беше на двора, но те бяха твърде разтревожени и бяха забравили, че трябва да се движат в сянката, затова успяхме да ги заобиколим. Студеният вятърът духаше в гърба ни и кучетата не ни надушиха. Намерихме бързо стената и благополучно успяхме да се прехвърлим през нея.

Колата ми беше наблизко – там, където я бях оставил. Качихме се в нея, натиснах педала на газта и се понесохме напред по черния път, оставяйки зад себе си и къщата, и върволицата от коли пред входа ѝ.

Минахме през целия Бредбъри и стигнахме до бензиностанцията, която още работеше. Там се поизмихме и си починахме. Погледнах часовника си. Скоро слънцето щеше да изгрее. Използвах кредитната карта на Джордж, която той пазеше в жабката на колата, и получих малко дребни от дежурния. Сигурно ни беше взел за съботни пияници.

Първо се обадих на Хай. Поисках номера на къщата, където се намираше Белар Рис. Хай позвъня след пет минути и настоя за повече информация, но аз не му я дадох. Обещах само, че ще му разкажа по-късно. Жалко, че нямаше да може да публикува тази история.

Велда и Грета излязоха от дамската тоалетна и се качиха в колата. Точно пусках монетата в автомата, когато се приближи патрулна кола. От нея слезе униформен полицаи и започна да търси дребни из джобовете си. Като видя, че телефонната будка е заета, той спря и търпеливо

зачака, докато аз набирах номера.

Междувременно в старата пералня би трябвало да се насъбере дяволски много газ. Чудовищният разрушителен заряд беше готов да превърне всичко в ад.

В ушите ми се разнесе телефонният сигнал.

На шест мили от мястото, където се намирахме сега, като някакво странно нощно цвете високо в небето се разтвори оранжево сияние, задържа се за малко и угасна със скоростта, с която беше разцъфтяло.

Още няколко секунди нощта беше тиха. А после върху нас се изсипа чудовищен грохот. Ударната вълна разтърси прозорците на околните сгради.

Полицаят отвори уста и на лицето му се изписа огромно учудване.

– Какво, по дяволите, беше това!?

– Грешен номер – казах аз и тръгнах към колата.

КРАЙ

© 1967 Мики Спилейн

Mickey Spillane
The Body Lovers, 1967

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2008

Публикация:

Мики Спилейн. Тела, родени за бикини

Превод: ЕАР

Редактор: Елиана Владимирова

Коректор: Румен Деянов

Художествено оформление: ЕАР

Набор: Веселин Тодоранов

Компютърен дизайн: Александър Мандалов

Гарнитура: Times. Формат: 84×108/32. Печатни коли: 14. Цена 25 лв.

София: Евразия, 1993

Печат: ДФ „Полиграфия“

с/о GPA, Sofia

Mickey Spillane. The Body Lovers, 1967
London: Transworld Publishers, Corgi Edition 1971

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4974>]